SUZANNE DYE

Când destinul se joacă

ALCRIS

Capitolul 1

Se lăsase noaptea. Singură pe plaja pustie tânăra femeie contempla apele întunecate în care se reflectau luminile orașului. Când făcu câțiva pași pe nisip, părul ei, negru ca tenebrele, îi atinse ușor umerii cu mângâiere lui mătăsoasă. Subjugată de amețitoarea vrajă a solitudinii și a nopții, ea inspiră adânc aerul sărat. Niciodată nu se simțise atât de liberă ca în acea seară, în anonimatul marelui oraș portuar.

Când silueta bărbatului apăru pe vârful colinei nu a perceput-o ca o amenințare și nici măcar n-a deranjat-o în promenada ei solitară. Bărbatul mergea calm, înaintând încet, cu mâinile înfundate în buzunare, adâncit cu totul în gândurile lui.

Urmărindu-i apropierea cu o privire distrată, tânăra femeie continua să savureze acele clipe unice în care totul părea posibil. Să petreacă întreaga noapte pe plajă, de exemplu. Să rătăcească fără țintă prin oraș. Să meargă la cinema și să vadă trei filme, unul după altul.

Nimeni nu avea să-i ceară explicații asupra celor două zile petrecute la Vancouver; nimeni nu va ști vreodată ceea ce va hotărî să facă...

Pentru a se izola, acasă, trebuia totdeauna să fure câte o oră, de ici, de colo, să smulgă momente, clipe, de la diferitele sale obligații ca să câștige timpul necesar pentru a-și scrie cărțile fără știrea cuiva.

Și nu cumva doar pentru a scăpa, în fine, de privirile altora a traversat jumătate de țară? Desigur fusese stabilită și acea întâlnire cu editorul. Și hotărârea înspăimântătoare pe care o luase urmând un impuls de moment... Dar nu, nu mai trebuia să se gândească la asta, nu mai trebuia să se gândească, mai ales acum...

Pentru ca să uite ce-a fost ea își concentră atenția asupra bărbatului care se oprise acum pe malul oceanului. Oare cine era, el cel care întorcea spatele luminilor strălucitoare ale orașului alegând compania întunericului? Oare ce secret apăsător venise să încredințeze apelor sumbre care-și purtau clipocitul, suspinând încetișor, până la picioarele lui?

O ambulanță, cu sirena urlând, trecu pe șoseaua din apropiere. Necunoscutul tresări, ca și cum această chemare, acest sunet strident, insistent, l-ar fi atins dureros în adâncul ființei lui...

Tânăra femeie se oprise și ea. Separați de cel mult cincizeci de metri abia, ei se aflau între ocean și șirurile compacte de clădiri în care mișuna viața misterioasă a marilor orașe. Vieți citadine, aventuroase, adeseori neliniștitoare. Ce ar gândi mama ei dacă ar vedea-o acum? Dar mama ei nu va ști niciodată nimic despre această escapadă! Va fi un nou secret pe care îl va păstra în memorie, o comoară bine ascunsă. Iar secrete, avea încă atâtea! Un univers întreg condamnat la tăcere...

Și iată că apăruse acest bărbat, o simplă siluetă care se ivise în noapte.

Bărbatul întoarse capul, o văzu și rămaseră astfel, încremeniți ca niște statui, privindu-se.

Un velier, acostat în golf, se legăna încet, cu înaltele sale catarge întinse parcă până la cer... Aerul era nespus de calm, fără nici o adiere. Oceanul, plaja, bărbatul și femeia, față în față; totul era mut iar cei doi nemișcați, ca într-o vrajă. Și deodată, brusc, totul se schimbă; valurile își reluară murmurul și scena prinse viață. Și bărbatul, încet, încet, începu să pășească, avansând ferm în direcția ei...

Marie tresări, ca smulsă dintr-o stare de transă. Ce se întâmpla? Noaptea era așa de întunecată. Cine se plimba pe plajă la astfel de oră? Perverșii, sadicii, violatorii, asasinii! Avertismente șoptite îi reveneau în memorie: „Nu te plimba niciodată singură, ferește-te de necunoscuți!“ Își imagină deodată rândurile ce vor apărea a doua zi în ziare, la pagina cu fapte diverse: „Tânără femeie sugrumată pe o plajă pustie. Asasinul nu a putut fi descoperit încă...“

Și bărbatul continua să înainteze spre ea cu hotărâre! Ce era oare această forță ciudată care o ținea țintuită aici, incapabilă să o ia la fugă pentru a se regăsi în oraș, pe străzile luminate, printre mulțimea de trecători? „Tu ai fost totdeauna atât de lașă, auzi parcă o voce murmurând venită din adâncurile ființei ei. Îți e frică de tot! De animalele sălbatice, de ce va spune lumea, de oamenii pe care nu-i cunoști; tremuri în fața morții, dar și mai mult tremuri de spaimă în fața vieții!“

Bărbatul se apropia din ce în ce mai mult. Nimic nu mai putea să-l oprească acum; nimic nu mai putea să-l împiedice să meargă până la capăt în ceea ce hotărâse să facă!

Când el se opri la mai puțin de un metru de ea, fără să manifeste intenții agresive, tânăra femeie inspiră adânc.

Și oare cât timp rămase ea așa, cu respirația oprită?

Scăldată de lumina lunii fața trasă a necunoscutului, cu trăsăturile marcate de oboseală, era acum vizibilă cu claritate. Părul lui des, de culoare închisă, era în neorânduială. Bărbatul stătea acum înaintea ei, cu degetele mari strecurate în curea, așteptând, fără a arăta nici o nerăbdare, ca și cum noaptea le-ar fi aparținut.

– Cicatricea aceasta... aici, pe obraz... Ce ți s-a întâmplat? spuse ea cu o voce tremurătoare.

Oare ea pusese această întrebare? Tânăra femeie se înfioră când atinse cicatricea profundă de pe partea stângă a obrazului lui.

– Un accident în pădure. M-am aflat pe traiectoria unui copac doborât.

Vocea bărbatului era gravă, profundă, ciudat de liniștitoare.

– Am crezut că este urmarea unei tăieturi de cuțit... că dumneata ești cumva genul de bărbat care se bate pe stradă; că ai fost implicat într-o reglare de conturi cu vreo bandă, într-o luptă...

– Nu aș vrea să îți risipesc iluziile în ceea ce mă privește dar să știi că aveam aerul unui om periculos, al unui tâlhar, cu mult înainte ca arborele acela să cadă peste mine.

Un om primejdios, deci... Și ea i s-a adresat, i-a pus întrebări, provocându-l la vorbă, într-unul dintre acele locuri interlope care sunt plăjile de la marginea marilor orașe. Oare ce demon s-a strecurat în mintea ei? Sau poate că vraja malefică a lunii este cea care a cuprins-o pe neștiute? Dacă oamenii din parohie ar putea să o vadă în clipa asta... Părerea lor ar fi unanimă, cu siguranță: „Vai, sărmana Marie Houseman s-a aruncat singură în gura lupului!“

Cu o mână care tremura ușor, ea îndepărtă șuvițele rebele

care-i alunecaseră pe față. Faptul că necunoscutul nu o pierdea din ochi dădu deodată gestului ei o semnificație ispititoare, senzuală. Dar cum el surâse blând, fără să încerce să o atingă, tinerei femei încetă deodată să îi mai fie frică.

– Ce fel de creatură ești oare? O zână a mării? Ori poate o zână a nisipurilor? Este pentru prima dată că găsesc pe plajă o tânără cu ochi mari, întunecați, care nu fuge la apropierea mea... Cum ai ajuns aici, pe mal? Purtată de valurile mării ca Venus, pe minunata ei cochilie?

Privirea Mariei începu să strălucească. Imaginația ei se înflăcărase, purtând-o în universul feeric căruia el îi deschisese porțile.

– Da, vin de pe mare! Dar, vai mie, nu purtată de o cochilie! Destinul meu a fost mult mai sumbru! Vezi vasul acela mare? Acolo se află cei care m-au răpit, care m-au smuls dintre cei dragi, despărțindu-mă de familia mea! În noaptea asta, continuă ea, în șoaptă, am reușit să mă eliberez și să fug. Multă vreme am înotat printre valurile reci, m-am luptat din răsputeri cu curentul înghețat care vroia să mă tragă în larg. Și, cu greu, în fine, iată-mă, am eșuat aici, în pustietate, singură, fugind de temnicerii mei, și căutând un ajutor, un azil!

El o ascultă zâmbind în timp ce, cu un gest emfatic al mâinii, ea făcea să dispară parcă orașul din spatele lor, mașinile, zgomotul, înlocuindu-l cu plaja pustie pe care o descrisese. Era pentru prima oară când ea împărtășea cuiva una dintre himerele sale acceptând să fie urmată pe cărările capricioase pe care le parcurgea imaginația ei inepuizabilă.

– Și care e numele tău, tânără captivă salvată din ape?

Ea ezită să-i răspundă. Fiindcă își dădea seama cu certitudine că nu Marie Houseman era cea care se afla aici, murmurând sub stele povești romantice! În această seară avusese

loc o metamorfoză. O altă femeie vorbea și acționa în locul ei.

– Numele meu... numele meu este Alex.

– Eu sunt Sam D...

– Te rog nu spune mai mult! Nu e nevoie de altceva. Suntem Alex și Sam... Atât ajunge. Astfel vom fi liberi să nu rămânem decât niște umbre... umbre ale căror drumuri s-au întretăiat în noapte.

Cu toate pânzele sus, velierul începu să alunece deodată, îndreptându-se spre larg pentru a se topi încet în întunericul nopții. Urmărindu-l o clipă cu privirea, Sam își aplecă apoi capul către ea.

– Umbre ale căror drumuri se întretaie? Umbre ale căror drumuri se întâlnesc ar fi mai bine, nu crezi? Umbre care se întâlnesc, se găsesc și nu se părăsesc decât la primele raze de lumină ale aurorei...

Timidă deodată ea își lăsă ochii în jos. El o credea liberă ca aerul, doritoare de aventură, deloc sperioasă? Oh, dacă ar fi știut... Până în clipa aceea îi fusese întotdeauna greu să înțeleagă cum o femeie dotată cu o rațiune normală poate să aleagă să se dăruiască de bună voie unui bărbat aproape necunoscut și să-l urmeze într-o cameră, sau pe iarba unei poieni, ori într-un colț întunecat, oriunde...

Marie îi aruncă o privire ezitantă.

– S-ar putea să te înșeli, în ceea ce mă privește, Sam. Mă tem că, în seara asta, nu sunt chiar eu, cea adevărată... Nu știu ce se întâmplă cu mine, de fapt. E pentru prima oară când mă las abordată de un necunoscut și...

– Atunci continuă să nu fi cea adevărată, ci să fii altă persoană, de ce nu?

Marie murmură:

– Adevărat, de ce nu? De altfel... mi-ar plăcea să-ți văd ochii... par atât de profunzi...

Tânăra femeie roși stânjenită. Noroc că noaptea îi ascundea obrajii îmbujorați. Alex, bineînțeles, fusese cea care rostise îndrăzneața frază. Această Alex își cam permitea multe și acționa după cum o ducea capul!

– Cred, că o să mă retrag acum. E târziu și nu...

– Nu pleca!

Marie își mușcă buzele.

– Mă tem că nu sunt chiar conformă cu imaginea pe care probabil ți-ai făcut-o despre mine...

– Ce imagine? Nu aștept nimic precis de la dumneata... Fii ceea ce ești, sau alege să rămâi o umbră trecând prin noapte. Ce importanță are? Eu am să te accept așa cum vei dori să mi te înfățișezi.

Sam îi surâse și îi întinse mâna. Fără să-și dea seama bine ce face, ea își strecură mâna într-a lui.

Porniră alături, în tăcere, el cu un pas atât de rapid, încât tinerei femei îi venea greu să-l urmeze.

– Spune-mi unde ai vrea să mergi, fugitiva mea. Acolo unde dorești, acolo te voi conduce.

Aerul era imobil în jurul lor, chiar dacă o briză slabă făcea să clipocească ușor apele întunecate. Din nou ochii Mariei începură să strălucească. Ea își descoperea deodată dorințele cele mai nebunești, vise și îndrăzneli niciodată bănuite.

– Vreau să merg peste tot, Sam! Să vizitez grădina zoologică în miez de noapte, de exemplu! Și apoi, simt că mi-e foame, mor de foame, de fapt! Dar aș vrea să gust mâncăruri exotice, ciudate, cu o savoare necunoscută. Aș mai dori să mergem să dansăm, într-un local dubios, întunecat și plin de fum, care i-ar face pe părinții ce se respectă să fie furioși și îngroziți aflând că fiica lor a pus piciorul acolo! Iar, la ora trei dimineața aș vrea să pornim la drum și să traversăm orașul,

podurile, ca să ajungem la țărm și să vedem soarele răsărind peste ocean!

– Vorbești ca o fugară, Alex... Sau ca și cum ai fi petrecut ani lungi într-o închisoare din care, în fine, ai izbutit să scapi, să te eliberezi...

– Da, poate închisoarea obișnuințelor. Sau cea a privirilor celorlalți... Acasă, se presupune că am venit să-mi petrec weekendul cu o colegă de școală. Și că vizitez, împreună cu ea, orașul, merg la teatru, la concerte...

– Și faci cu conștiinciozitate turul muzeelor, bineînțeles. Fiindcă sunt sigur că acea colegă le frecventează cu asiduitate.

– Nu îți plac muzeele, Sam?

– Nu asta e problema. Să spunem, pur și simplu, că pentru o tânără fugară, scăpată din apele oceanului, există cu totul alte priorități, pe care, de altfel, chiar adineauri mi le-ai enumerat.

Marie vru să răspundă dar tăcu deodată dându-și seama că mergea mână în mână cu un necunoscut. Un necunoscut cu fața marcată de oboseală. Un necunoscut pe care viața nu-l răsfățase și una din cicatrici i-o lăsase chiar pe față...

– Dar tu de cine sau de ce anume fugi, Sam? întrebă ea brusc, dintr-o răsuflare.

Urmă o clipă de liniște ca și cum el nu vroia să răspundă

– De ce anume fug eu? Motivul acela nu mai înseamnă mare lucru acum! Și apoi încalci regulile, Alex. Jocul cere să rămânem străini, unul de celălalt, adu-ți aminte, așa am stabilit... Și străinii, cum bine se știe, nu au trecut.

Când Sam se opri în fața unei puternice mașini de sport albă, inima tinerei femei începu să bată mai repede. Va forța el ușa mașinii, apoi va face contactul apropiind două fire smulse din tabloul de bord, așa cum văzuse în atâtea filme la CineClub? Dar nu, n-a fost așa. El a scos cheile mașinii din

buzunar și a ocolit vehiculul pentru a deschide portiera de pe partea pasagerului. O luminiță ironică, sfidătoare, se aprinsese în ochii lui cenușii.

– Și acum, tu trebuie să alegi, Alex. Să hotărăști dacă să urci sau să nu urci... Ești liberă să decizi.

Marie, fără nici o umbră de îndoială, ar fi luat-o la fugă. Dar Alex, această necunoscută imprevizibilă, se lăsă să cadă fără nici o ezitare pe pernele de piele. Pe stradă, un cuplu râzând trecu pe lângă ei. Prin contrast, bărbatul așezat alături de ea la volan părea mai întunecat, mai dur... mai periculos.

Parcă ghicindu-i gândurile el îi spuse:

– Ai dreptate, Alex. Nu am un aer foarte recomandabil. Par genul de bărbat a cărui frecventare ar face-o să se îngrozească pe dulcea ta mamă.

Marie se încruntă ușor.

– Ce știi despre mama mea?

– Nimic. Și cu toate acestea, nu mă înșel, în ceea ce o privește, nu-i așa?

Cum tânăra femeie roși el o prinse de mână cu blândețe.

– Nu ai de ce să te temi de mine, Alex. Nu-ți voi face nici un rău, niciodată. De nici un fel.

Marie râse și ochii îi scânteiau de amuzament când rosti:

– Ah, dacă Emily Derringer m-ar vedea în clipa asta! Situația i-ar alimenta conversațiile până la sfârșitul zilelor ei. Emily ar... dar nu, nu vreau să mă gândesc la toate acum! În astă seară eu sunt o altă persoană, altcineva... Sunt Alex...

Și Marie surâse. El îi răspunse cu un surâs. Și mai târziu tinerei femei i se păru că nu a făcut altceva în toată acea lungă noapte petrecută alături de Sam decât să surâdă. Surâsuri de fericire, și hohote de râs la fiecare remarcă hazlie sau ironică a partenerului ei. Au cinat într-un restaurant minuscul unde felurile de mâncare cu nume necunoscute lăsau în

gură un gust delicios, ciudat, nou, o savoare deosebită.

Apoi au mers pe străzi, au ascultat leii de la grădina zoologică cum răcneau în noapte; au traversat podurile, au rătăcit prin cartierele plăcerilor tarifate unde umbre tăcute și fugitive se strecurau de-a lungul trotuarelor. Dar Sam o ținea strâns de mână și prezența lui puternică și liniștitoare îi alunga orice teamă. La un moment dat, au ajuns în fața unei uși pe care Sam o deschise și deodată au fost învăluiți de o atmosferă plină de fum, de hohote de râs care răsunau într-o semiobscuritate și de o muzică amețitoare. Apoi brațele lui Sam au cuprins-o și au început să danseze printre alte cupluri strâns înlănțuite pe o mică pistă de dans.

Tânăra femeie închise ochii. Unde se aflau? Probabil că nu va ști asta niciodată. Dar Sam o ținea în brațe și întreg universul părea că se oprise la frontiera trupurilor lor îmbrățișate. Și inima ei bătea atât de tare! Mâinile lui îi ardeau parcă spatele. Marie le imagina îndrăznețe, posesive, făcând-o să descopere în ființa sa tot ceea ce până acum reușise să păstreze secret chiar pentru ea însăși. Simțea dorința să se expună total privirii lui incandescente, să i se dăruiască, să fie a lui...

Speriată de ea însăși, cu obrajii arzând, încercă să se depărteze de el. Dar, ca și cum i-ar fi citit gândurile și ar fi urmărit imaginile îndrăznețe care se formau în mintea tinerei femei, Sam o strânse mai aproape de pieptul lui și Marie se înfioră toată.

Dar ce făcea ea, Doamne? Cum a putut să uite cine este, să nu-i mai pese de nimic și să urmeze un necunoscut până la capătul tuturor aventurilor posibile... Nu, nu era ea, nu Marie Houseman era cea care acționa în felul acesta! Ea, cea adevărată, își va regăsi imediat controlul, va fugi cât mai departe de acest bărbat tulburător, se va înapoia în camera

sa de hotel și acolo, va rămâne mult timp ghemuită, simțindu-se în siguranță și felicitându-se că a scăpat de pericol.

– Ce se întâmplă, Alex?

Tânăra femeie tresări. Cât de crispată, de rigidă devenise deodată în brațele lui! Și doar nimic nu putea să i se întâmple. În jurul lor era atâta lume și mai era și un barman care, rezemat în coate ca un om fără treabă, urmărea tot ce se întâmpla în sală.

Marie ridică brațele și îl cuprinse pe Sam pe după gât, iar el nu mai repetă întrebarea. Răspunzând gestului ei, o strânse mai puternic în brațe și apăsarea mâinilor lui deveni mai insistentă mărturisind că o dorea. Tânăra femeie închise ochii și se gândi la eroinele din atâtea cărți. Femei care uneori se lăsau antrenate în acest fel de aventură...

Și era atât de evident că Sam e atras de ea! Sam... acest bărbat solid, care luptase din greu cu viața, capabil să izbândească în toate bătăliile pe care vroia să le ducă. Și care avea o cicatrice ce îi brăzda obrazul. Și, fără îndoială, mai erau și altele pe care privirea lui le trăda, cicatrici mai profunde, lăsate de încercări pe care desigur că a ținut să le treacă totdeauna sub tăcere.

– Sam... Povestește-mi întâmplarea cu copacul acela care a căzut peste tine... Întrebarea asta pot să ți-o pun, nu-i așa?

El îi surâse blând, cu un surâs care i-a mers drept la inimă.

– Sigur că poți să-mi pui această întrebare. Nu mă jenează să vorbesc despre ce s-a petrecut atunci. Pe vremea aceea mă angajasem ca tăietor de copaci pe insulele Reine Charlotte. Cu peste zece ani în urmă. Pentru tine asta trebuie să pară o poveste foarte veche.

– Dar nu sunt chiar atât de tânără!

– Trebuie să recunosc că nu eram un tăietor de copaci experimentat. Și apoi în perioada aceea nu prea îmi păsa de nimic, făceam orice muncă, fără să-mi prea dau silința, oricum,

fără să fiu atât de atent precum meseria respectivă o cerea...

Sam îi descrise viața în vastele păduri ale insulei, îi vorbi de indienii Haida, care veneau mereu să protesteze contra masacrării arborilor.

– Unul dintre ei, Jake, era pictor, și trăiește actualmente la Vancouver. Ne obișnuisem să stăm îndelung de vorbă, să dezbatem împreună toate marile și micile probleme ale vieții, și ale momentului. Poate că în ziua aceea m-am lăsat distras de una dintre obișnuitele noastre dispute amicale... Când copacul a început să cadă, am urlat ca să-l previn pe Jake. Apoi am luat-o la fugă. Probabil că n-am alergat îndeajuns de repede și n-am ajuns destul de departe... Când m-am trezit Jake era tot alături de mine. Numai că eu mă aflam pe un pat dintr-un spital din Vancouver... Iată, asta e toată povestea cicatricii mele.

Toată povestea? Dar ce s-a întâmplat cu el mai departe?

Marie ar fi vrut să știe mai mult, dar cu toate acestea se abținu să-i mai pună și alte întrebări. Sam avea și el secretele lui și tânăra femeie își dădea seama că nu îi va răspunde dacă îl va iscodi. Dar ce importanță ar avea de fapt? În aceste clipe cuvintele nu își mai aveau rostul între ei. Nu mai rămăsese decât muzica, un bărbat și o femeie îmbrățișați, Sam și Alex...

Și nu protestă când el o conduse spre ieșire, când îi deschise din nou portiera. Sam porni mașina și merseră multă vreme în tăcere înainte ca el să oprească pe malul oceanului. Aici, totul era calm iar luminile se reflectau pe suprafața aproape netedă a apei. Marie clipi din ochi, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Și o frică îngrozitoare o țintui pe perna vehiculului. Nu, totul ajunsese prea departe! Niciodată ea nu ar fi putut să meargă până la capăt în această aventură nesăbuită! Ea nu făcea parte dintre acele femei îndrăznețe; era limpede, era evident acest lucru.

Speriată, căută privirea lui Sam în întuneric.

– Iartă-mă, Sam, dar... dar nu vreau să merg mai departe. Nu am curaj. E idiot, știu, dar...

El puse blând un deget pe buzele ei.

– Nu te teme, fetițo. Nu ți-am mai spus că nu aștept nimic de la tine? Să mai hoinărim puțin, atâta tot... Nu trebuie să scurtăm această noapte magică. Nu va mai fi niciodată alta pentru noi doi, știi asta.

Ea aprobă în tăcere și porniră alături. Din când în când, o pasăre lansa un strigăt în noapte, un strigăt ciudat, parcă o melancolică chemare.

Cu brațul lui Sam în jurul taliei, Alex-Marie mergea ca într-un vis. Își spunea că avea dreptul să se afle aici, să dea ascultare dorințelor ei secrete măcar o dată în viață. Și să uite toate constrângerile, înăbușitoarea rutină, tot ce îi era zi de zi impus acasă... Toate obligațiile... Să fie liberă, liberă... Doar o seară...

– Sam... Spune-mi de ce anume fugeai, la începutul nopții, când te-am întâlnit pe plajă?

– De tragediile altora...

Îi răspunsese cu un ton de conversație, aparent nepăsător, dar ea a simțit că de fapt era ceva care-l afecta serios.

– A murit cineva, nu-i așa? Nu cineva care îți este apropiat ci o persoană pe care ai fi vrut s-o ajuți, s-o salvezi.

El tresări și ea întinse mâna ca să-i mângâie obrazul, obrazul cu cicatrice.

– Alex! Ești cumva medium? Sau poate ești puțin vrăjitoare?

– Doar față de tine. Am impresia că te cunosc din totdeauna. Te supără asta?

Văzând că se încruntase, ea îi mângâie cu tandrețe fruntea.

– În ceea ce mă privește nu ai de ce să te temi! Nu am nici o consistență. Nu sunt altceva decât un nume, atâta doar. Mâine când te vei trezi, nu voi mai fi și vei știi că n-

am fost decât o umbră, un vis. Visul unei singure nopți.

– Dar ce noapte, Doamne... murmură el.

Și aplecându-se către Alex, îi atinse buzele cu un sărut rapid, aproape agresiv.

– E prima dată în viața mea când visez un astfel de vis, un vis ca tine...

Apoi se întoarse, își desprinse mâna dintr-a ei și se îndepărtă, umbră solitară pe drumul îngust care se pierdea în întuneric.

Tânăra femeie ezită, și apoi deodată, parcă fără voia ei, pașii o purtară, o aduseră către acel bărbat care, plecând de lângă ea, o lăsa liberă, nu îi cerea nimic...

Cu inima strânsă ea încercă să și-l închipuie pe Sam în camera de zi a familiei, între tatăl ei, atât de auster, și mama ei cu privirile prea aspre, prea cercetătoare. Nu, niciodată Sam nu ar putea să-și aibă locul său în acea viață. Dar, nici Alex, de fapt...

– Sam, vrei să-ți mărturisesc secretul meu?

El își încetini mersul, dar nu răspunse.

– Alex este un pseudonim de care am avut nevoie fiindcă am scris o carte pe care nu vroiam s-o semnez cu numele meu real. Manuscrisul l-am trimis, mai mult în joacă, convinsă că nimeni nu o să fie interesat... Dar când o editură l-a acceptat am făcut un drum lung până aici la Vancouver, numai ca să explic acelui editor că m-am răzgândit, că de fapt nu doresc să public cartea. Dar... în loc de asta, mi-am pierdut puțin capul și m-am trezit că semnez blestematul acela de contract! Da, l-am semnat totuși și a fost decizia cea mai nefericită pe care aș fi putut să o iau.

– Nu e o afirmație puțin cam excesivă?

Marie-Alex, sincer tulburată, își prinse capul în mâini.

– O, nu, niciodată nu i se va ierta unei fete ca mine că a

scris astfel de lucruri... Chiar și titlul „Morți sacre“ va șoca pe toată lumea, acolo în micul orășel în care trăiesc. E vorba de o ficțiune, bineînțeles, dar m-am inspirat pentru personajele mele luând ca model oamenii pe care-i cunosc din parohie! Mi-am lăsat în voie imaginația, fără să mă gândesc că vreodată cineva va ajunge să-mi citească „opera“! Dar dacă această carte o să cadă în mâinile cuiva de acolo, de la noi, se va ști imediat că eu sunt autorul.

– De ce?

– Pentru că eroina a împrumutat anumite trăsături ale mele, foarte ușor de recunoscut. Și toată lumea se va întreba doar în ce măsură ea și cu mine suntem una și aceeași persoană. Va fi un dezastru pentru ai mei. Suspiciunile acelea îl vor distruge pe tata și pe mama o vor înfuria la culme.

Sam surâse.

– Și acea doamnă numită Emily Derringer, pe care ai menționat-o mai înainte, va pune și ea paie pe foc, fără îndoială?

– Oh, și încă cum! Ea va fi prima care va descoperi că eu sunt autorul cărții, asta se înțelege de la sine. Și va face să circule cartea în tot orășelul, după ce va sublinia fără greș pasajele care i se vor părea mai îndrăznețe! Și pentru mine va fi infernal! Nu voi mai putea să trăiesc acolo!

– Ei, și ce? Pleacă, mută-te din oraș!

Marie dădu din cap. El spusese asta ca și cum ar fi fost lucrul cel mai simplu de făcut din lume. Dar Sam vorbea ca un om care n-a cunoscut niciodată adevăratele sale rădăcini; un om care niciodată, nicăieri, nu s-a simțit acasă la el. Cum ar fi putut să înțeleagă cât de gravă era problema pentru ea.

– Nu, nu am să pot pleca așa, pur și simplu. Probabil că o să mă consideri foarte lașă, fiindcă mi-e atât de frică de părerea oamenilor, dar...

Marie se întrerupse. Privirea arzătoare a lui Sam era ațintită asupra ei, plină de întrebări neformulate. Inima începu să îi bată puternic, era tulburată, stânjenită. Își dădu șuvițele de păr spre spate cu o mișcare nervoasă.

Când Sam începu să vorbească vocea lui era răgușită, abia auzibilă.

– Cred că ar fi de preferat să te însoțesc la hotel, acum...

Deci venise clipa în care trebuiau să se despartă pentru a nu se mai vedea niciodată. Ea nu va cunoaște căldura buzelor lui alunecând pe trupul ei, dulceața răsuflării sale, forța îmbrățișării lui.

Alex ridică mâinile într-un gest rugător.

– O, nu!... Să nu ne despărțim chiar acum, Sam. Să mai dansăm împreună. O dată măcar, ultima dată...

Și tânăra femeie se strecură în brațele lui care o cuprinseră tandre, ocrotitoare și acordurile unei muzici imaginare răsunară blând în urechile ei. Niciodată, pentru nici un bărbat, ea nu va mai fi femeia apărută din ape, o umbră anonimă dansând în noapte.

Această Alex, în întregime inventată, nu îi va aparține decât lui.

Trăia clipe magice, se simțea minunat. Cu un suspin ușor de mulțumire, se apropie și mai mult de el. Îmbrățișați, se roteau, departe, tot mai departe de orice rază de lumină.

– Ești incredibilă, draga mea Alex... Alexandra, frumoasa mea, dăruită de noapte, murmură el, înainte să-și apropie buzele fierbinți de buzele ei. Tu ai merita un cavaler fără pată, cu o armură albă...

– Nu-mi pasă de cavalerii fără pată, de bravii cavaleri cu armuri imaculate! Eu prefer bărbații întunericului, așa cum sunt ei, cu cicatricile, cu suferințele și neliniștile lor secrete...

Dându-și capul pe spate ea se lăsa pradă freneziei

sărutărilor lui. Între cele două femei, Alex și Marie, lupta devenise cu totul inegală acum. Învinsă, redusă la tăcere, Marie se estompa, dădea înapoi, cedând puțin câte puțin locul acestei ființe necunoscute, Alex, care exista în ea însăși fără să fi știut.

Și această Alex nu era o persoană care să fugă în fața pasiunii unui bărbat...

Capitolul 2

Vizita lui Jake a fost cea care a făcut să se aplece balanța și să se hotărască. Astfel că Sam se decise să accepte postul de medic generalist care i se propunea în nordul țării.

Prietenul lui, Jake, se prezentase la Urgență și îl găsise pe Sam în starea lui obișnuită; cu bluza albă șifonată, după o noapte de gardă dificilă, slăbit, palid, cu fața trasă.

– Muncești prea mult, Sam. Iată că a trecut o lună de când, Jenny și cu mine, așteptăm să ne faci un semn.

Preocupat, Sam continua să completeze formularele cu scrisul său fin, rapid, de om totdeauna grăbit.

– Îmi pare foarte rău, Jake, dar nu am avut nici o clipă liberă în ultimul timp.

– Da, așa? Chiar așa? Și mă rog, ia să-mi spui ce cauți tu la Urgență? Credeam că ești intern la chirurgie, de o bucată de vreme! Dar cum ai o zi liberă, faci ce faci, și te aranjezi să ții locul cuiva.

Sam se ridică deodată, cu o mișcare bruscă și îl luă pe

prietenul său în bucătăria rezervată personalului. Era o conversație care nu dorea câtuși de puțin să aibă loc în fața vreunui martor.

– Vrei o cafea, Jake?

– Nu, mulțumesc. Chiar și apa are parcă un gust de dezinfectant în spitalul ăsta... Dar tu, câte cafele ai băut de ieri seară pentru a reuși să rămâi în picioare noaptea întreagă? Ca să fiu sincer, arăți foarte obosit. Ai o mină de om ajuns la capătul puterilor. Chiar Quade își face griji pentru tine.

Sam se încruntă. Niciodată n-ar fi acceptat să audă astfel de observații din partea altcuiva în afara prietenului lui, Jake.

– Încetează să mă mai dădăcești, Jake. Sunt destul de mare ca să mă pot ocupa de propria mea sănătate.

– Nu s-ar părea! Trebuie neapărat să se găsească cineva ca să-ți spună în față lucrurile așa cum sunt, bătrâne! Și pentru că tu n-ai nici nevastă, nici iubită, asta fiindcă ții așa de mult la independența ta, nu am mai rămas decât eu ca să-ți spun niște adevăruri între patru ochi, din când în când. Nu crezi, băiete că ar fi timpul să crești, să te maturizezi și să te gândești să trăiești și tu, în fine, o viață, cât de cât, normală? Doctorul Quade pretinde că dacă renunți definitiv să-ți alegi o specialitate ar trebui să te instalezi undeva ca medic generalist.

Sam scrâșni din dinți.

– Nu, nu e posibil! Ce aveți? A devenit o obsesie persoana mea pentru voi? Dumnezeu știe pentru ce doctorului Quade i-a intrat această idee în cap! E adevărat că sunt puțin surmenat în ultima vreme, dar asta nu înseamnă că...

Jake îl opri cu un gest scurt. O expresie hotărâtă apăruse pe fața lui impenetrabilă de indian.

– Eu nu am venit aici ca să mă lansez din nou într-una din vechile noastre discuții contradictorii, Sam. Văd că viitorul tău pacient tocmai sosește așa că nu îmi mai rămân decât câteva

secunde pentru a-ți transmite mesajul meu. Ceea ce am să-ți spun o să te înfurie, dar n-am ce face, îmi asum riscul ăsta. Eu m-am tot gândit și cred că ceea ce se întâmplă cu tine e mult mai mult decât o problemă de surmenaj. Tu te ascunzi, Samuel Dempsey! Îți e frică de realitate, de viața cotidiană, de lume, așa cum e ea! Și sunt ani de zile de când fugi de realitate, de viață. La început ai pornit pe mare, apoi te-ai retras în păduri ca tăietor de copaci. După aceea ți-au folosit ca refugiu campusurile universitare și în fine, acum, spitalul. Ai ales totdeauna locuri anonime, colective, pentru a evita tot ce seamănă, de departe sau de aproape cu ceea ce te îngrozește din copilărie; viața de familie, familie cu F mare...

*
* *

Sam a fost perturbat de cuvintele lui Jake, mult mai mult decât ar fi vrut să admită. Spitalul devenise cu adevărat nu doar locul unde-și exercita profesiunea ci un refugiu? În atmosfera de spital, cu necontenitele probleme cărora trebuia să le facă față, se simțea totuși bine, în elementul lui. Era un loc care îi semăna, într-un fel... Dar Jake nu era omul care să rostească vorbe în vânt. Și în adâncul sufletului, Sam știa că prietenul lui pusese în evidență adevărul, punctul său slab. Căci, de fapt, în ultima vreme ducea o viață imposibilă. Bea prea multă cafea, nu dormea suficient, mânca ce se nimerea și când se nimerea.

Totuși de câteva luni se întâmpla ceva ciudat; se surprindea uneori răsfoind reviste ce propuneau închirieri sau cumpărări de locuințe, sau oprindu-se ca să arunce o privire în magazinele de mobile și din când în când rămânea pe gânduri, visând cu ochii deschiși o casă a lui, cu un

șemineu mare, un parchet vechi care trozneşte uşor sub paşi şi ferestre largi cu deschidere spre mare...

În această casă se vedea trăind singur, bineînțeles. Sau, eventual, cu un câine. Și umbra unui surâs apăru la colțul buzelor lui Sam. Finalmente se vedea cu plăcere devenind un bătrân medic de țară, fumându-și pipa în fața căminului cu un setter frumos, roșcat, culcat la picioarele lui. Un om bătrân care și-ar aminti uneori cu nostalgie de o fată cu plete de mătase care i s-a dăruit într-o noapte magică, trup și suflet, o dăruire totală cum nici o altă femeie nu i se mai dăruise înainte. O fată care îl alesese să fie primul bărbat din viața ei...

Alex... Dar dacă nu fusese totuși decât un vis? Acea noapte stranie, minunată, s-a desfășurat oare în aceeași realitate, în același timp, în același spațiu ca cel al vieții de toate zilele?

Chiar și amintirile despre ea, aveau acel aspect imprecis, fragmentat, fără sfârșit, care caracterizează visele. Dar ce vis! Un vis fermecat!

Sam fusese obișnuit, până atunci, mai degrabă cu visele tulburi, chinuitoare, cu coșmarurile. Dintotdeauna ele erau rația lui cotidiană, povara grea de pe fiecare clipă a somnului său.

Dar iată că acum o fată care spunea că se numește Alex, bântuia nopțile sale. Și Sam se trezea cu inima bătând de bucurie, întinzând mâna cu speranța că va găsi capul ei adormit pe pernă, cuibărit aproape de umărul lui. Dar degetele lui Sam nu întâlneau niciodată altceva decât vidul. De altfel, de îndelungă vreme, el nu mai împărțise patul cu vreo femeie... Relațiile scurte sau amorurile întâmplătoare, lipsite de orice emoție, i se păreau ceva searbăd, nu-l mai atrăgeau.

Și deodată o întâlnise pe Alex... Alex care îl marcase atât de mult. Alex care nu se lăsa uitată... Mda, încercă el să își explice, nu era nevoie să fie mare psiholog ca să-și dea seama de ce îl

tulburase atât, de ce nu o putea șterge din minte. Alex era frumoasă, pasională, misterioasă și secretă... mai mult decât secretă, total inaccesibilă! Nu-i cunoștea numele adevărat, nu dispunea de nici un indiciu susceptibil să-l orienteze dacă ar fi vrut să încerce să o caute. Pentru el, Alex era de negăsit! Finalmente era simplu: Alex nu mai exista, era dispărută pentru totdeauna din viața lui.

Cu toate acestea, în întâlnirea lor de o singură noapte, acea tânără femeie Alex, izbutise să schimbe ceva în el. Sam devenise mai nervos, mai neliniștit, mai nerăbdător; viața lui i se părea goală, fără sens, aproape dezolantă. Poate că era, în fine, apt pentru a accepta o schimbare?

Doctorul Quade îi vorbise deja de postul care se eliberase într-un mic orășel din nord. Aveau nevoie acolo, în singura clinică din localitate, de un chirurg bun, ca să opereze, din când în când, atunci când se ivea un caz. Dar cum în calitate de chirurg nu ar fi avut timpul în întregime ocupat, trebuia să se ocupe și de consultații în calitate de doctor generalist.

Și sosise momentul să dea răspunsul. Până acum Sam tot amânase să ia o hotărâre. De ani de zile universul său era centrat pe spital. În spital locuia, avea o cameră a sa, obișnuințele sale, iar muncii îi dăruia tot timpul, clipă de clipă. Pacienții se perindau, triști, neliniștiți sau veseli, încrezători, ursuzi ori agreabili, dar totdeauna mai mult sau mai puțin anonimi. Or această impersonalitate a pacienților va dispărea cu totul într-un mic orășel de provincie. Bolnavii care vor veni la consultație vor avea nu numai un nume dar și o poveste a lor și a familiei lor. În calitate de medic de familie, va fi de asemenea și un confident, un sfătuitor, sau pur și simplu, o ureche atentă. Și cu trecerea timpului va sfârși prin a se simți implicat în marile lor bucurii, în momentele lor de izbândă, legat de clipele lor de fericire sau de micile tragedii, de durerile, pierderile și

suferințele care constituie o viață omenească. Iar el, cel care fugise de orice atașament, nu se va simți oare prins în cursă pe nesimțite și prea mult legat de existența acestor oameni?

Fie ce-o fi, își zise Sam. Era timpul schimbării, timpul să accepte niște riscuri. Și poate, cu această ocazie, să le dovedească lui Jake și doctorului Quade că nu îi era frică de viață, că se putea desprinde totuși de spital... Asta putea să pară ridicol desigur. Un bărbat de treizeci și opt de ani care se simte obligat să dovedească că este destul de matur pentru a înfrunta lumea singur, că nu îi e teamă să renunțe la izolarea lui. Dacă i-ar fi mărturisit lui Jake ceea ce dorea să le demonstreze lui și lui Quade, prietenul lui, Jake, ar fi râs cu hohote!

Dar Alex, nu! Știa că tânăra femeie l-ar fi înțeles doar din câteva cuvinte. Și i-ar fi strâns mâna cu putere, fără să surâdă, arătându-i că pricepe ce este în sufletul lui. Din prima clipă, Sam a simțit-o incredibil de aproape de el. Poate prea aproape, totuși... Și faptul că erau sortiți să nu se mai revadă niciodată se dovedea finalmente un lucru foarte bun. Era gata să-i facă lui Alex un loc în toate visele lui. Dar în brațele lui, nu, asta nu! Era mult prea atașat de independența lui pentru a se gândi la o relație intensă cu o femeie.

*
* *

Din clipa în care Sam a acceptat noul post, totul a mers foarte repede. Și-a luat rămas bun de la Jake și de la doctorul Quade, și-a împachetat cele câteva lucruri și s-a așezat la volanul mașinii sale pentru a face lunga călătorie către nord. Ce putea fi mai simplu decât atât?

În timpul celor două zile cât a durat drumul, a văzut peisajul transformându-se, devenind mai aspru, mai secret. În

mod ciudat, Sam se simțea în elementul său, deși fusese totuși un copil de oraș. Dar îi plăcea, îl încânta, mireasma pădurilor de brad, natura liberă, atotstăpânitoare, marile orașe sălbatice.

Ajuns la destinație, luă o cameră la hotel și se prezentă la clinică. Prima constatare a lui Sam a fost că aici oamenii erau cu mult mai curioși ca într-un oraș mare. Colegii săi, infirmierele, secretarele, absolut toată lumea l-a bombardat cu nenumărate întrebări! Sam s-a surprins pe sine însuși răspunzând cu destulă amabilitate, fără să se enerveze. După nici o jumătate de zi toți știau că fusese celibatar dintotdeauna, că nu avea animale domestice și că era în căutarea unei case pe care s-o cumpere. De fapt, ce era curios, era faptul că se schimbase în aceste ultime trei zile. La Vancouver, n-ar fi acceptat niciodată să răspundă la atâtea întrebări și să dea atâtea informații asupra persoanei sale.

Chiar de a doua zi de la sosirea sa, Sam a fost chemat la spital pentru o urgență. Un accident de mașină. Foarte grav. Tânărul care stătuse pe locul pasagerului fusese aruncat afară din mașină și se afla într-o stare critică. Operația a fost lungă și delicată. După o oră anestezistul, descurajat, dădu din cap și spuse:

– S-a sfârșit, cred că nu se mai poate face nimic. Îl pierd. Nu o să reușim să-l salvăm.

Dar Sam a continuat să spere și a luptat cu îndârjire mai departe. A fost aproape un miracol; adolescentul a reușit să iasă cu bine din operație, supraviețuind gravului accident. Sam și-a petrecut o bună parte din noapte la reanimare, supraveghiindu-l, deși nu putea face mare lucru, decât să aștepte și să spere că organismul lui tânăr îl va face să-și recapete forțele și vitalitatea. La ora trei dimineața, zdrobit de oboseală, se pregătea să se ducă să se odihnească, dar tocmai atunci o infirmieră deschise ușa.

– Domnule doctor Dempsey... Poate ați vrea să urcați ca să vorbiți cu Neil MacKenzie câteva secunde... Celălalt băiat din mașina cu accidentul. Cel care era la volan. A fost îngrijit de doctorul Box, dar ar dori foarte mult să vă vadă pe dumneavoastră.

Sam dădu din cap că acceptă deși era atât de ostenit. Știa că cel care condusese mașina reușise să scape mult mai ușor decât camaradul său. Nu avea decât o mână ruptă și o tăietură la cap. Nimic foarte grav. În schimb, la cei optsprezece ani pe care îi împlinise, era la vârsta la care putea fi judecat ca adult. Și avea mari șanse să fie condamnat pentru furt de mașină și conducerea vehiculului în stare de ebrietate. Și nu era de mirare ca, în aceste condiții, numitul Neil MacKenzie să nu-și afle liniștea și să fie asaltat de temeri, pe patul acela de spital.

Ajuns lângă el, Sam contemplă încruntat, fața lividă a adolescentului.

– Îți e rău?

– Puțin... Dar aș vrea să știu despre Ripper. Vă rog să-mi spuneți ce se întâmplă cu el...

– Ripper?

Sam clipi din ochi, luptând împotriva oboselii care îi apăsa pleoapele cu o greutate ca de plumb, încercând să înțeleagă.

– Știți, prietenul meu, cel care a fost în mașină cu mine. Nu se simte bine, deloc, așa mi s-a spus... Credeți... credeți că va scăpa cu viață?

– Sper!

Uitându-și epuizarea, Sam examină trăsăturile adolescentului cu multă atenție. Vocea lui Neil tremură atunci când reîncepu să vorbească.

– Dacă va muri, vina este a mea. Eu... eu l-am omorât! Ideea a fost a mea, înțelegeți? A mea! Am făcut prinsoare că voi reuși să fur Jaguarul parcat chiar în fața barului. Și apoi...

Sam puse blând mâna pe umărul băiatului.

– Și apoi tu ai câștigat pariul... Ascultă, dacă prietenul tău Ripper va continua să lupte pentru supraviețuirea lui cum a luptat până acum, sunt sigur că-l vom scăpa. Și dacă rezistă încă douăsprezece ore, este salvat!

Înainte să părăsească spialul, Sam își făcu timp să arunce o privire pe dosarul lui Neil MacKenzie. Nu era indicată adresa nici unei rude, apropiate sau îndepărtate. Încă un copil al străzii, așa se părea... Cu o cută de îngrijorare pe frunte, doctorul Samuel Dempsey trecu pragul clădirii. Pentru ce se simțea oare atât de preocupat de neliniștile adolescentului?

Sam avea un nod în gât de spaimă, ca și cum lăsase pe patul de spital o versiune mai tânără a lui însuși. Un adolescent cu toate visele de viitor spulberate și amenințat de spectrul închisorii. Ciudat...

Pentru prima oară soarta unui necunoscut îl afecta în asemenea măsură.

A doua zi seara, era limpede că tânărul Ripper reușise să învingă în aspra luptă pe care o dăduse pentru supraviețuire. Văzând că băiatul e acum în afară de pericol, Sam s-a hotărât să profite de week-end pentru a explora orașul și a vizita câteva case de vânzare. Și cum nu se mai ocupase până atunci cu acest gen de activitate, Sam avu surpriza să descopere că îl atrăgeau cel mai mult clădirile vechi.

Își făcuse timp să viziteze mai întâi câteva vile moderne, confortabile, bine îngrijite, dar nu fusese impresionat de nici una. Numai clădirile construite înainte de război, clădiri imense, cu încăperi vaste și camere mansardate, cu o mulțime de colțuri și colțișoare inutile, și cu labirintul parcă fără sfârșit al nenumăratelor lor culoare, numai aceste locuințe aveau farmec pentru el.

Sam a descoperit apoi, o casă cu două etaje, casă care domina portul, de care s-a îndrăgostit, pur și simplu. Numai

Dumnezeu știe ce avea să facă el cu atâta spațiu, cu atâtea încăperi, dar casa îi plăcea așa de mult încât tocmai se pregătea să spună că s-a decis să o cumpere când se răzgândi brusc. Avusese deodată viziunea lui Alex uscându-și părul ei lung în fața căminului! Oare fără să-și dea seama acesta fusese unicul motiv pentru care dorea să se stabilească acolo? Pentru că Alex era făcută să trăiască într-o astfel de casă? Pentru ca el să poată continua să și-o închipuie traversând camerele imense, silueta ei imaginară urmând să existe pentru totdeauna în pustiul singurătății lui?

Sam se încruntă și îl anunță pe agentul imobiliar că dorește să mai reflecteze încă înainte de a lua o decizie. Fiindcă trebuia mai întâi să poată să se imagineze singur în acel mare salon lângă focul din șemineu; singur în bucătărie pregătindu-și cafeaua de dimineață. Abia după aceea va vedea ce hotărâre o să ia... Fiindcă și perspectiva de a deveni proprietar avea ceva înspăimântător în sine, totuși... Iar până atunci doar mașina fusese singurul bun mai important pe care îl posedase!

Dar dacă Jake avea dreptate în ceea ce îl privea? se întrebă Sam, cu greu putea să continue să nege multă vreme: trebuia să recunoască cinstit că viața așa zisă „normală“, legăturile afective de orice natură... și mai ales o fată cu ochi întunecați, o fată care știuse să vadă dincolo de masca sa, îl înfricoșau.

În noaptea aceea Sam a visat-o iarăși; Alex pe plajă, cu mâna în mâna lui, Alex în brațele sale, puțin timidă, dar și atât de generoasă, dăruindu-se fără rezerve, cu pasiune, cu trup și suflet.

Și deodată imaginea tinerei femei se estompă pentru a face loc unor siluete terifiante. Vechi amintiri, alungate în străfundurile memoriei, izbucneau, reveneau la suprafață cu violență. Tot ce fusese altădată viața lui îi reapărea în minte; luptele cu mâinile goale pe străzile întunecate, sinistre,

ocările, amenințările, strigătele de ură. Apoi nopțile acelea... nopți petrecute tremurând de spaimă și de frig, în așteptarea dimineților care erau atât de departe și care păreau că nu mai vin niciodată, niciodată, niciodată...

*
* *

„... Ea se afla pe malul apei. Valurile i se jucau la picioare și, alunecând, îi încercuiau gleznele cu recea lor mângâiere. Era sigură de sine, nesupusă, liberă; numele ei era Alex. Nici o umbră de teamă nu a cuprins-o când a simțit că privirea fierbinte a necunoscutului se fixase asupra sa parcă arzând-o în ceafă. Mult timp rămase nemișcată într-o imobilitate de statuie înainte de a se întoarce către el, încet, cu o tăcută hotărâre.

Necunoscutul era acolo, așa cum și-l imaginase, cu un chip întunecat și neliniștitor, cu un corp solid, puternic, ca sculptat în piatră. El făcu un pas înainte și ea îi văzu trăsăturile aspre, colțuroase, cicatricea de pe obraz. În spatele lui, luminile orașului se întindeau de-a lungul apei ca o oglindă, atât de nemișcată încât părea fără viață.

Milioane de oameni îi înconjurau, viața clocotea în marele oraș și, cu toate acestea, ei erau singuri pe lume. Ei doi, Alex și necunoscutul. Îi căută ochii și nu întâlni decât tenebre. Și totuși privirea lui era ațintită asupra ei, o sfredelea. Deodată ea simți că a început să ardă, că devenise toată o flacără. Și deschise larg brațele către necunoscut, pornind spre el. Dar pe măsură ce înainta, contururile lui deveneau tot mai puțin clare, tot mai puțin precise. Ea îl strigă, îi urlă numele...“

Un glas rosti:

– Marie...

„Oh, nu, nu Marie! gândi tânăra femeie. Niciodată să nu

mai fie Marie! Numele ei era Alex, și brațele lui Sam o așteptau puternice, sigure, liniștitoare...

Nu, nu voia să-l piardă! Se aruncă înainte, dar bărbatul plecase. Nu mai erau decât apele prea negre, mareea în creștere, îmbrățișarea amară a valurilor care urcau, se înălțau mai sus, tot mai sus, o înconjurau, și o duceau cu ele, trăgând-o în sânul lor de gheață, făcând-o să se piardă..."

– Marie, trezește-te, trezește-te odată! striga un glas.

Smulgându-se cu greu din visul neliniștitor, tânăra femeie dădu la o parte cuverturile care se răsuciseră în jurul ei, puse picioarele goale pe parchetul lustruit de ani.

– Marie, ce faci? Vino jos!

– Sosesc... sosesc...

Încă sub impresia visului transformat în coșmar, se ridică încet, își scoase cămașa scurtă de noapte de bumbac și înaintă până la oglindă. Cine era ea? Alex sau Marie? Cine era ea în aceste momente dintre zi și noapte, în care fantomele nopții nu fuseseră încă izgonite din suflet și minte? Se privi, cercetându-și imaginea din oglindă; întâlni reflexul ochilor mari, negri, văzu un păr bogat, în dezordine.

Era zveltă, subțire, aproape slabă. Sam o găsise frumoasă. Iubise corpul ei, în inocența sa. El... Sam... Marie luă peria de păr și mecanic începu să-și descurce buclele capricioase. Bucle de mătase, spusese el, mângâind-o... A fost o noapte a lor... O singură noapte...

– Marie!

– Vin imediat, mamă. Mă îmbrac!

Cu o mână care ezita tânăra femeie își atinse brațele, șoldurile, bustul. Acum nu mai era o fecioară, o fată imaculată. La douăzeci și cinci de ani, un necunoscut a făcut-o femeie, pe malul oceanului care murmura tainic în noapte...

Ce era ea de-acum înainte? O femeie fără bărbat, și care visa

prea mult, nopți întregi. O femeie a cărei mamă, ajunsă la capătul răbdării, nu va întârzia să urce pentru a o aduce cu forța pe fiica ei în bucătărie!

„Alex... misterioasa mea Alex... vrăjitoarea mea minunată". Cuvintele rostite de Sam îi răsunau și acum în minte. Fusese noaptea lor, o noapte unică, amețitoare, pe care n-o va uita niciodată! Iar acele clipe magice smulse rutinei vieții ei de zi cu zi, atât de searbede, vor rămâne pentru totdeauna cel mai frumos secret.

– Marie!

Alungându-și gândurile și reveriile, tânăra femeie se îmbrăcă în grabă. Soarele strălucea, începuse o nouă zi; realitatea își relua drepturile. Alex, rebela, îndrăzneața, era o pasăre a nopții, nu aparținea decât întunericului. Marie suspină, suspină frecându-și ochii obosiți. Dacă cel puțin, Alex, dublul său infernal, nu și-ar fi petrecut jumătate din noapte pentru a scrie primul capitol al noului său roman, Marie s-ar fi sculat la timp în dimineața asta!

În bucătărie, mama ei se ocupa de gospodărie cu eficacitatea-i obișnuită. Marie își turnă o ceașcă de cafea și se așeză crispată în așteptarea primelor asalturi verbale din partea acesteia.

Și într-adevăr Fanny Houseman ațintise asupra ei o privire aspră, pătrunzătoare:

– Tu dormi prea mult, Marie! Și știi bine că nu mi-a plăcut niciodată ca tu și fratele tău să leneviți! În fine, sper să ții cont de asta, și să nu mai întârzii să te scoli! Tatăl tău a plecat foarte devreme grăbindu-se să se ducă la familia Connister. În această dimineață este înmormântarea bunicului lor, sper că n-ai uitat. Tatăl tău crede că ar trebui ca cineva să o însoțească pe bătrâna doamnă Connister până acasă, când totul se va termina. Ea nu va fi în stare probabil să ia feribotul singură.

Marie amesteca distrată cu linguriță în ceașcă. Era inutil să

întrebe cine va fi desemnat ca „voluntar“ pentru această misiune.

– I-am spus tatălui tău că tu te vei ocupa de asta, bineînțeles. Oricum tu nu ai nimic foarte important de făcut, nu-i așa?

– Nu, nimic special...

Doar o carte de scris, își spuse Marie, în gând, descurajată. Dar acest lucru nu conta pentru nimeni, fiindcă nimeni nu era la curent cu activitatea ei de scriitor... Atâtea secrete de nemărturisit întunecau și împovărau existența Mariei Houseman, fiică de pastor! Dar ce putea să facă? Să se ridice deodată în picioare și să decreteze cu un ton detașat și cu un surâs nepăsător pe buze: „Îmi pare rău, mamă, dar va trebui să găsești pe altcineva. Editorul meu e foarte grăbit și timpul e tare prețios pentru mine acum. Nu pot să pierd nici o secundă.“

Dar era imposibil să facă așa ceva. Imposibil! Marie Houseman nu făcea parte din clanul rebelilor, precum fratele ei Toby sau mătușa sa Lexie. Marie a fost totdeauna docilă, ascultătoare, fermecătoare, îndatoritoare, întocmai așa cum se așteptau să fie!

Cu un gest precis și măsurat, mama ei vărsă lichidul de la spălatul vaselor în chiuvetă.

– Marie, m-ai auzit?

– Sigur, mamă! Vrei să iau feribotul cu doamna Connister și s-o însoțesc până acasă. Și asta când, în ce zi?

– Miercuri... Dar tu n-ai mâncat nimic! Ia cel puțin o felie de pâine cu dulceață.

Marie refuză dând din cap. Nu îi era foame. Și chiar cafeaua pe care o bea îi dădea, în mod ciudat, o senzație neplăcută, ca o greutate în stomac, în dimineața asta.

– Ai dori să asist la înmormântarea bunicului familiei Connister, mamă?

– Nu, nu va fi necesar, pentru că voi fi eu prezentă. Aș vrea

însă ca tu să rămâi aici pentru a răspunde la telefon. Și apoi va trebui să treci pe la biserică. Tatăl tău a spus că ar fi bine să arunci o privire peste corespondență. Pe de altă parte eu cred că și extrasul de cont a sosit cu curierul din dimineața asta. Se pare că în munca administrativă s-au acumulat cam multe probleme nerezolvate, așa că e cazul să te ocupi puțin și de ele... Oh, Doamne, uitam un lucru important! Ți-am fixat o consultație la doctorul Box pentru mâine la ora 15.

– Dar nu sunt bolnavă!

Fanny lustruia acum mușamaua de pe masă, meticulos, cu o grijă deosebită.

– Poate că nu ești... Dar pari cam trasă la față de când te-ai întors de la Vancouver. Și mă întreb dacă n-ai luat cine știe ce microb de acolo.

Marie aproape că se înecă cu înghițitura de cafea. În mod normal ea s-ar fi supus fără nici un cuvânt. Era mult mai simplu să piardă o jumătate de oră din timpul ei – ca și din timpul medicului lor de familie – decât să conteste o decizie luată de Fanny Houseman! Tânăra femeie se resemnase de multă vreme să o lase pe mama ei să-i organizeze timpul cum credea de cuviință. Oricum adevărata ei viață era în altă parte; în cărțile sale, în orele pe care le petrecea singură în camera ei, scriind sau visând.

Dar să se ducă la consultație, la doctorul Box, mâine?

Totul în ea se revolta la această perspectivă. Poate din cauza neliniștii care o chinuia de câteva săptămâni. O neliniște îngrozitoare dar care nu putea să fie fondată, nu, nu se putea!

O singură noapte! Și Sam fusese desigur prudent. Cu un fior de spaimă, Marie își reaminti deodată confidențele unei prietene a mamei ei. Povestea că ultimul copil îl avusese datorită unui „accident“, pentru că nici o metodă, în definitiv, nu era sigură sută la sută.

Nu! Nu era posibil! Nu în cazul ei. Trebuia să existe un alt motiv. O dereglare, ca urmare probabil a marii schimbări care avusese loc în ea...

Tatăl tinerei femei intră în bucătărie chiar în momentul în care Fanny luase ceașca încă pe jumătate plină a Mariei și o golea în chiuvetă. Marie schiță un gest pentru a o opri, dar își lăsă brațul să cadă fără forță. Și schimbă o privire complice cu tatăl ei. Știau amândoi prea bine că Fanny Houseman era și va rămâne pentru totdeauna o femeie foarte grăbită.

Pastorul Houseman se aplecă și o sărută pe obraz pe Marie.

– Ce face doamna Connister, tată?

– E foarte curajoasă. În legătură cu asta, Marie, mă întreb dacă nu ai putea tu...

– Știu care e problema, tată. Poți să contezi pe mine. Voi lua feribotul, cu doamna Connister, miercuri.

– Mulțumesc, draga mea... Fanny, te-aș ruga... Crezi că ai putea să-mi dai o cămașă curată pentru înmormântare? Nepoțica doamnei Connister, m-a stropit cu grișul...

– O, tată, i-ai dat să mănânce bebelușului? spuse Marie, amuzându-se, cu fața toată numai zâmbet.

Jenat, pastorul Houseman își trecu mâna prin părul său fin, cu șuvițe cărunte.

– Ei bine... Toți erau așa de marcați de dispariția bunicului, încât dezordinea, zăpăceala era totală. Și în asemenea situații puțin ajutor practic, este lucrul de care oamenii au cea mai mare nevoie, așa că...

Fanny își îndreptă ochii către soțul ei și spuse sec, cu severitate:

– Ai citit scrisoarea surorii tale?

– Scrisoarea lui Lexie? O, Doamne, da. Mă întreb ce a apucat-o de data asta, să pornească pe mări...

Cum Marie ridică spre părinții ei o privire întrebătoare, Fanny precizează cu un ton aspru:

– Lexie a plecat să facă navigație cu pânze în Alaska! Cu un bărbat cu un nume imposibil. Imaginează-ți că l-a cunoscut răspunzând la un anunț în ziar! Asta e chiar nebunie cu adevărat! Și acum trăiesc împreună, ea și el, și au plănuit să parcurgă mările până în Mexic și mai departe. Și nu e nici un cuvânt despre o căsătorie între ei în toată scrisoarea. Poftim, citește-o și tu și ai să vezi!

Cu ochii strălucitori, Marie parcurse cu rapiditate paginile acoperite cu un scris fin. Ea avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru mătușa sa Lexie, excentrica familiei. Nu era minunat ca, la patruzeci de ani, să iei viața de la început, cu entuziasm, și să pornești într-o călătorie, într-o aventură, cu un bărbat de care te-ai îndrăgostit fulgerător?

Fanny se uită enervată la fiica sa:

– Ce-ai găsit acolo de te-a făcut să surâzi așa de plină de încântare, Marie? Nu e nimic în scrisoare care ar putea să ne bucure, să știi.

– O, nu mamă! Dar... îmi venise altceva în minte... Scuză-mă... Acum... Mi se pare că e destul de târziu. Alerg să mă apuc de treburile care mă așteaptă la biserică. Doar au rămas în urmă, așa mi-ai spus...

Peste puțină vreme, într-o mică încăpere transformată în birou, Marie a triat corespondența, a notat câte ceva în vederea redactării răspunsurilor și apoi începu să se ocupe de contabilitate. După aceea abia a avut timp să bată la mașină articolul ei săptămânal pentru ziarul local înainte să audă un zgomot timid de pași în biserică. O voce sfioasă se făcu auzită întrebând: „E cineva, se află cineva aici?“ Era un cuplu cu doi copii care căutau un loc în care să rămână peste noapte. Marie îi conduse în sacristie unde puteau dormi așteptând ca asistența socială să se ocupe de ei.

– Iată, aveți aici două paturi pliante, un rețou unde vă

puteți încălzi lapte sau ceai. Iar în această seară, veți veni să cinați la locuința pastorului, bineînțeles.

Tânăra mamă dădu din cap, mulțumind cu un palid surâs. Probabil că nu avea mai mult de douăzeci de ani, observă Marie cu o strângere de inimă. Și după cum se vedea foarte bine era însărcinată cu al treilea copil! Oare acești oameni erau așa de simpli încât nu auziseră niciodată vorbindu-se de metodele de control ale nașterilor?

Cu un gest nervos, Marie duse mâna, fără voie, la talia ei. Nu, desigur că era o impresie, doar o impresie! Nu exista nici un motiv pentru ca fusta să i se pară mai strâmtă ca de obicei!

Reîntoarsă acasă, Marie luă motocicleta pentru a se duce în oraș. În mod obișnuit ea prefera să se deplaseze cu bicicleta dar astăzi îi lipsea curajul s-o facă. Era motocicleta lui Toby... A trebuit să se lupte serios cu părinții ei ca să-i împiedice să o vândă după moartea fratelui său. De ce a ținut atâta la acest obiect, de ce s-a agățat cu atâta tărie de el, Mare nu își dădea seama prea bine. Poate pentru că motocicleta a fost totdeauna ca o emblemă a spiritului de independență a fratelui ei, Toby. Un simbol al acelei revolte care nu s-a manifestat niciodată la ea...

Marie se opri în vârful colinei și contemplă portul care se întindea la picioarele ei. Trei nave mari erau acostate la chei și se legănau ușor pe apele scânteietoare... Câteva pânze de culori vii fluturau sub briză. Era o zi frumoasă. Mai departe, de cealaltă parte a golfului, pădurile se întindeau cât vedeai cu ochii. Marie suspină ușor. Ce mult i-ar fi plăcut să rămână toată după amiaza să privească marea. Dar avea acea întâlnire fixată pentru a doua zi la doctor...

Și trebuia să știe ce e cu ea înainte să-l înfrunte pe doctorul Box și pe secretara sa, redutabila Emily Derringer. Emily, mult

prea curioasa Emily, care va avea grijă, bineînțeles, să dea peste dosarul ei medical, ca din întâmplare... Și va citi micile însemnări ale doctorului asupra grețurilor matinale ale Mariei Houseman, asupra volumului crescut al sânilor ei. Și, secret profesional sau nu, vestea se va răspândi ca fulgerul: fiica pastorului era probabil însărcinată, fiica pastorului va avea un copil! Oh, Emily cunoștea pe toată lumea în orășelul Prince Rupert. Și, culmea era că făcea parte și din corul bisericii. Altfel spus, vestea va ajunge la părinții ei în foarte, foarte scurt timp...

Marie închise ochii. Să facă față mâniei mamei ei nu va fi ușor deloc. Dar exista ceva și mai grav. Să citească decepția, amărăciunea în ochii tatălui ei. Să-i vadă descurajarea, tristețea; „Și tu, de asemenea, fetița mea. Și tu ești o rebelă, o sălbatică, o nesupusă ca Lexie, sora mea. Și ca fiul meu Toby care și-a pierdut viața..."

Cu un gest involuntar ea își încrucișă mâinile pe pântec. Sam... A încercat să se convingă că el nu a fost decât un vis, doar un produs al imaginației ei prea bogate. Dar clipele de pasiune trăite împreună nu aveau nimic imaterial. Dimpotrivă. Întâlnirea cu el nu era o himeră, ci o furtună, o vijelie care îi va tulbura, îi va răscoli, îi va schimba probabil întreaga viață...

Marie își mușcă buzele. Nu servea la nimic să se piardă în presupuneri. Avea nevoie, neapărată nevoie, de o certitudine. Și cât mai repede. Oare exista vreo farmacie în acest orășel unde să fie sigură că nu o cunoaște nimeni? Fiindcă existau teste de graviditate. Auzise vorbindu-se despre ele... Marie își făcu curaj, porni motocicleta. Cu genunchii tremurând pătrunse în prima farmacie care îi ieși în față. Din fericire nu era nimeni. Privirea înfricoșată a tinerei femei zbura de la un raft la altul. Dar ce căuta ea nu se afla desigur la îndemână. Și va trebui să rostească cu voce tare ce dorește, fără să știe

cine putea să intre pe neașteptate în farmacie și s-o audă...

– Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară?

Marie tresări, schiță un surâs vinovat. Farmacistul era tânăr, înalt. Nu își aducea aminte de numele lui, dar un lucru era sigur, cel puțin doi ani fuseseră colegi de clasă.

– Dar... dar tu ești Marie! Marie...

Tânăra femeie completă cu un ton lugubru:

– Marie Houseman...

– Da, sigur, Houseman... Ah, ce plăcută surpriză să revăd o colegă din liceu. Am părăsit orașul Prince Rupert câțiva ani și acum când m-am întors aici, nu mai cunosc pe nimeni! E așa de trist! Dacă vrei, putem să luăm masa împreună într-o seară să vorbim despre zilele acelea când eram liceeni fără griji, ce zici?

Marie îi aruncă o privire nesigură. Cum să-l refuze politicos? A bolborosit un răspuns vag: „Da, într-una din zilele astea, desigur...“ și a luat apoi la întâmplare o periuță de dinți dintre cele expuse. A plătit la repezeală și s-a grăbit să iasă din farmacie promițând că o să-i dea un telefon.

De-abia într-un supermarket a reușit să descopere ce căuta. Cutiile cu testul pentru sarcină erau așezate la vedere, pe un raft. „Rezultat sigur, într-o oră“ citi ea pe ambalaj. Tânăra femeie privi neliniștită, cu grijă în jurul ei. Ceea ce trebuia să facă părea totuși destul de simplu; nu avea decât să ia cutia de pe raft și să se îndrepte apoi către singura casă deschisă la celălalt capăt al magazinului pentru a plăti. Dar dacă va întâlni o persoană cunoscută până ajungea la casieră? Și dacă cea de la casă, din întâmplare știa cine este, o recunoștea? Cel mai sigur era să facă o cercetare a terenului înainte. Abia după aceea va acționa...

Deci cu mâinile goale, Marie se apropie de casieră ca s-o întrebe, cu cel mai frumos zâmbet al ei, unde poate găsi raionul cu cârlige de rufe. Fără să-i acorde nici o atenție,

indiferentă, aceasta îi indică din vârful buzelor locul de care se interesase. Marie oftă ușurată. Tânăra de la casă era desigur nou venită în oraș. Dar întorcându-se la raftul cu testele pentru graviditate, Marie observă destul de speriată că nu mai era singură în magazin. O clientă, într-un pardesiu inform, răsfoia niște reviste nu prea departe. Din fericire, ea părea absorbită de cercetarea lor și, în plus, era imposibil să vadă casa din locul în care se afla.

„Acționează, Marie, își spuse tânăra femeie. Acum este momentul. Acum ori niciodată!"

Cu un gest rapid, tânăra femeie apucă una dintre cutii. Dar întregul vraf se clătină, gata să se prăbușească. Îngrozită, Marie întinse brațul pentru a încerca să împiedice căderea. Doamne! Ce se va întâmpla dacă peste cincizeci de teste de sarcină se vor prăbuși pe podea cu un zgomot teribil? Desigur că atât clienta cât și casiera vor veni în fugă. Și ce vor găsi? Lângă grămada de cutii răsturnate și risipite pe fiica pastorului, înmărmurită, strângând obiectul compromițător în mână...

În ultimul moment, Marie izbuti să prevină dezastrul. Tremurând toată, inspiră adânc și bătăile dezordonate ale inimii ei se liniștiră puțin câte puțin. Dar încă nu se terminase totul! Mai trebuia să mai treacă și pe la casă. Fără nici un zgomot, ea parcurse, cu pantofii ei cu talpă de crep, cei câțiva metri care o separau de casieră. Aceasta luă cutia, citi distrată prețul indicat pe etichetă, îl înscrise în mașina înregistratoare și-i spuse: „Unsprezece dolari!" În clipa aceea Marie se crispă auzind pași în spatele ei. Cealaltă clientă, doamna în pardesiu inform, se îndrepta oare și ea spre casă? Și dacă era vorba de o persoană care o cunoștea? Oh, repede, repede! Marie își strecură mâna în portofel și nu găsi decât un bilet de cinci dolari!

Tânăra femeie se albi la față. Dacă era obligată să completeze un cec era pierdută. I se va cere un act de identitate și,

văzându-i numele, casiera o va întreba desigur dacă nu cumva făcea parte din familia pastorului Houseman și... Cu un suspin adânc de ușurare, Marie găsi, în fine, bancnota de zece dolari care alunecase într-un colțișor al portofelului. Și apoi... culmea, biletul i-a scăpat printre degetele tremurătoare. Ea se aplecă cu o mișcare bruscă pentru a o recupera, se lovi la cot când se ridică, dar reuși, în fine, să înmâneze cele două bancnote casierei care o privea perplexă. Iar în ceea ce privește obiectul cumpărat, el se afla tot la vedere, în evidență, tronând acolo lângă casă. Chiar și un miop ar fi putut citi cu ușurință ceea ce era înscris pe cutie cu litere mari: „Test de sarcină". Și în clipa aceea în spatele ei se auzi...

– Ah, tu ești, Marie! Ce bine îmi pare că te întâlnesc, tocmai voiam să-ți spun că...

Tânăra femeie se răsuci fulgerător, așezându-se între blestemata de cutie cu testul ei și... Emily Derringer! Marie simțea că tâmplele începuseră să-i zvâcnească puternic și se întrebă o clipă dacă va reuși să nu leșine... „Oh, Sam, gândi ea, a fost minunat ceea ce s-a petrecut între noi, dar n-ar fi trebuit să ne întâlnim. Iată unde am ajuns acum! Ah, dacă aș reuși să mai rezist câteva secunde... Exact timpul ca fata de la casă să facă să dispară cutia în săculețul de hârtie cu numele magazinului.

– Doamnă Derringer...

Oare ce putea să-i spună ca să câștige timp? Deja, secretara atât de curioasă a doctorului Box, aplecase capul într-o parte ca să vadă mai bine ce se afla în spatele tinerei femei, la casă. Marie, respiră adânc, încercând să-și potolească tremurul. Să nu intru în panică, își spuse Marie, să reușesc să mă stăpânesc deși Emily avea o privire atât de acuzatoare! Dar, de fapt, asta era expresia ei obișnuită. Cu revista pe care o alesese sub braț, cea mai bârfitoare femeie din oraș se apropie cu un pas. Marie

se deplasă în același moment, continuând să facă ecran cu corpul ei.

– Vroiați, aveți ceva să-mi spuneți, doamnă Derringer?

– Da, am un mesaj pentru mama ta, într-adevăr. Ai putea să îi transmiți...

În clipa aceea, Marie auzi foșnetul caracteristic al pungii de hârtie care este împăturită urmat de zgomotul aparatului de capsat. Salvată! Era salvată! Acum cutia cu testul nu mai era vizibilă pentru ochii iscoditori ai lui Emily.

– Doamnă Derringer, cel mai bine e să dați un telefon mamei, să-i spuneți despre ce e vorba. Vă rog... Eu, eu trebuie să plec acum, sunt foarte grăbită, sunt așteptată acasă și am întârziat foarte mult! Așa că mă iertați...

Marie se repezi să iasă pe ușa magazinului, nici nu mai aștepta restul de la casierită, aruncă pachetul în sacoșa atașată la motocicletă și se îndepărtă în viteză ca și cum o ceată de demoni era pe urmele sale. Prin ce momente trecuse! Ce coșmar!

Niciodată, jura ca niciodată să nu pună eroinele din romanele sale într-o situație așa de îngrozitoare!

Capitolul 3

Renunțase la motocicletă de data aceasta și acum, pedalând din toate puterile, Marie reuși să atingă vârful colinei fără a pune nici o clipă piciorul la pământ. Pe celălalt versant, drumul lung și drept cobora într-o pantă dulce. Cu degetele abia atingând maneta frânelor, ea luă viteză. Vântul puternic îi biciuia obrajii, părul bogat flutura în spatele ei ca o flamură. Clinica nu mai era decât la câteva sute de metri...

Gravidă! Era gravidă! Încă un nou secret pentru Marie Houseman; însă acest secret va ajunge în curând pe buzele tuturor, șușotit de toți! Dar va fi mult mai mult decât atât, va fi o adevărată bombă! În câteva luni oamenii se vor întoarce după ea pe stradă și privirile lor vor putea observa cu ușurință curbele revelatoare ale pântecului ei, vizibile chiar sub veșmintele cele mai ample...

„Ce va mai rămâne din ceea ce ai vrut să ascunzi, Marie Houseman, din secretele pe care ai dorit cu înfrigurare să rămână neștiute? se întrebă cu amărăciune tânăra femeie. Nu peste multă vreme, cartea ta va sfârși prin a se publica, pânte-

cele se va rotunji! Și se va discuta atunci fără încetare despre fiica pastorului care a știut atât de bine să se prefacă. Cine ar fi putut să-și închipuie că deși se arată așa de rezervată, de sobră, ea făcea parte dintre fetele acelea care...? Marie începu să pedaleze cu și mai multă furie, acceleră până la a ajunge la o viteză nebunească.

Era de neconceput! își spuse Marie. Nici nu putea să creadă că ar putea deveni ea însăși o mamă celibatară!

Nu, nu era posibil! Mama ei va fi mai mult decât indignată, mai mult decât mânioasă, încrâncenată. Iar tatăl ei... Tatăl va pleca puțin mai mult capul. Nu îi va spune nimic dar va exista acea dureroasă întrebare nerostită din ochii lui: „De ce această îndârjire a sorții asupra noastră? De ce? Mai întâi sinuciderea fiului meu și acum fiica mea... Familia unui om al bisericii ar trebui să fie mai presus de orice reproș, fără pată, și totuși...“

Marie încetini viteza apropiindu-se de clinică. Exista o cale de a ieși din această situație, o cale destul de simplă. Un mijloc de a scăpa de scandal, de a continua să trăiască așa ca mai înainte. Dar va fi ea în stare să recurgă la el? Un avort... Da, avortul ar fi singura soluție pentru ca secretul ei să nu fie dezvăluit. Dar cu ce preț îngrozitor! Oh, Sam... Cât de mult ar fi vrut să-i strige numele, să-l cheme în ajutor! Ar fi fost suficient să fie aici, alături de ea, pentru ca situația să redevină normală, acceptată de toți, pentru ca această catastrofă să se transforme în ceea ce este numit „un fericit eveniment“. Dar cum să-l regăsească? Să se reîntoarcă pe aceeași plajă din Vancouver, seară după seară, și să-l pândească în noapte? Va mai veni el acolo, îl va mai reîntâlni ca prima dată? Și ce motiv l-ar face să o ia sub protecția lui, pe ea și pe copil? Doar hotărâseră amândoi că vor rămâne doi străini, două umbre, ale căror drumuri se despart pentru totdeauna...

Un gând nespus de dureros făcu să i se strângă inima

deodată! Un copil! O ființă vie! Până în clipa aceea încă nu-și permisese să vadă lucrurile astfel...

Și dacă ar pleca din oraș, pur și simplu? Ar fi fost deajuns să se urce într-unul din autobuzele acelea care mergeau departe, foarte departe... până în America poate și o să i se piardă urma... Sau să ia un feribot până în insulele Reine Charlotte, să pătrundă în păduri mergând până la epuizare...

Dar Marie nu avea acest curaj sau... această slăbiciune. Ea străbătu cei câțiva metri care o mai separau încă de clinică și se prezentă la întâlnirea ce îi fusese fixată cu medicul.

În sala de așteptare tânăra femeie luă o revistă și începu să o răsfoiască la întâmplare, străduindu-se să pară indiferentă. I-au trebuit câteva minute ca să-și dea seama că articolul pe care îl avea sub ochi dădea sfaturi cu privire la alimentația „viitoarelor mame". Cu obrajii înroșiți deodată Marie aruncă pe furiș o privire în jurul ei, grăbindu-se să întoarcă pagina. Dar tensiunea nervoasă deveni prea puternică. Izbucni în lacrimi în clipa în care tocmai deschidea ușa care dădea în cabinetul de consultații. Fără un cuvânt, medicul îi întinse un șervețel de hârtie.

– Dacă simți nevoia să-mi vorbești, eu te ascult, Marie.

Mai puțin de un sfert de oră după aceea, tânăra femeie ieșea din cabinet, cu un mers nesigur. În mâna care îi tremura ținea o foaie de hârtie. O simplă foaie dintr-un bloc-notes cu o adresă din Vancouver și cu o dată pentru a se prezenta acolo. Marie se înfioră de disperare, o panică dureroasă o copleșea. Nimic nu era încă hotărât; era liberă să decidă... să aleagă calea de urmat... Doctorul Box îi explicase cu calm, cu blândețe și înțelegere diferitele soluții care i se ofereau...

Dar se putea într-adevăr vorbi despre „soluții"? Să păstreze copilul locuind în acest oraș, sub ochii tuturor? Ar fi teribil, îngrozitor, pentru ea, pentru copil, pentru părinții ei!

Mai exista cealaltă posibilitate, tot așa de insuportabilă,

poate chiar mai de neadmis decât cea dintâi... Lividă, tânăra femeie rămase încremenită pe coridor, pradă gândurilor și contemplă, fără să o vadă, foaia de hârtie pe care o ținea strâns în mână. Era ea, chiar ea, eroina acestei drame? Nu, era desigur o eroare. Personajul fără nici o noimă, de neînțeles, rătăcit într-o situație absurdă, nu putea fi ea! Nu, nu putea fi ea, Marie Houseman!

În fața ei o ușă rămăsese deschisă. O ușă care dădea spre un birou în care domnea o anumită dezordine ca și cum tocmai se instala cineva și încă nu terminase să pună lucrurile la locul lor. „Probabil e noul medic venit din Vancouver", gândi ea distrată.

Marie simțea că i se învârte capul... Nu se simțea bine. Trebuia să iasă din această clinică cât mai repede. Să nu cumva să își piardă cunoștința aici, în fața tuturor. Emily Derringer va fi prima care să afle acest lucru și...

O altă ușă se deschise lângă ea, și auzi voci care se apropiau. Cu capul plecat, tânăra femeie se dădu la o parte ca să facă loc de trecere unui bărbat. Și atunci, ca într-un vis, răsună chiar lângă ea, acea voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

– Da, asta e. Cred că totul va merge bine. Dar dacă nu constatați nici o ameliorare în patruzeci și opt de ore, atunci sunați-mă.

Marie, încremeni cu ochii ațintiți asupra lui. Sam? Sam aici, în această clinică, într-un costum sobru ca o ținută oficială... Privirile lor se întâlniră reflectând aceeași uluire intensă.

El o apucă de braț aproape cu brutalitate.

– Alex?

Tânăra femeie aruncă o privire către hârtia pe care o ținea în mână și o ascunse, mototolind-o, în pumnul închis.

– Tu ești? Tu ești, Alex? Nu visez?

Marie începu să tremure. Ar fi putut să încerce să mintă, să

dea din cap, să-l anunțe cu răceală că nu-l cunoaște, că nu l-a văzut niciodată. Dar nu a avut forța să deschidă gura, să pronunțe vreun cuvânt.

– S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Vino cu mine. Nu o să stăm de vorbă, aici, în mijlocul culoarului.

Mâna lui Sam îi strânse și mai puternic brațul. Ca o păpușă mecanică, Marie, s-a lăsat antrenată în biroul acela în dezordine pe care-l întrezărise câteva clipe mai înainte. Tânăra femeie, își trecu mâna peste frunte, încercând să înțeleagă.

– Cum ai ajuns aici, Sam...? Cum ai știut că eu locuiesc...

Telefonul sună în clipa aceea și el ridică receptorul cu un gest brusc. Tânăra femeie îl auzi răspunzând cu o voce seacă, iritată:

– Spuneți-i că sunt ocupat. Și nu mai vreau să primesc nici o comunicare pentru moment. O să vă anunț când voi fi liber.

Nici o comunicare? Și de ce era sunat Sam, aici, în această clinică? se întrebă Marie stupefiată, aruncând în jurul ei o privire. Peste tot se aflau cutii de carton încă nedesfăcute, pe birou se acumulase un maldăr de dosare. Pe perete era afișată o diplomă; Samuel Dempsey. Doctor în medicină. Fost intern la spitalul...

– Samuel Dempsey... Tu... tu ești noul medic?

Sam dădu din cap fără să surâdă.

– E derutant să ne revedem în condițiile unei vieți obișnuite, nu-i așa? Mai ales că în nordul țării nu era numai un singur oraș, și eu am venit chiar în acesta...

Vasăzică nu alesese acest oraș anume pentru ea, ca s-o regăsească. Cu inima strânsă, Marie încercă să-și stăpânească amărăciunea.

– Și cum se face că ai hotărât să te instalezi chiar aici, în orășelul nostru?

– Poate că destinul... hazardul... Destinul se joacă uneori... Nu știu. Aveam nevoie să-mi schimb viața. S-a prezentat

această posibilitate și am acceptat-o... Așa că... după cum vezi, suntem condamnați să nu rămânem, așa cum credeam, doar umbre anonime unul pentru celălalt. Și nu mai ai altceva de făcut decât să-mi spui adevăratul tău nume, Alex. Și să îmi explici pentru ce aveai acea expresie rătăcită, disperată, acolo, pe culoar.

– Numele meu este Marie... Marie Houseman.

– Și motivul suferinței, disperării de pe figura ta?

Marie dădu din cap.

– Nu... nu există nici un motiv... Nu...

– Ba da. Există! Am citit acest lucru în ochii tăi. Trebuie să-mi spui adevărul, Alex. Am crezut că mă căutai pe mine, dar nu a fost asta, nu-i așa?

– Oh, nu! Eu nu cunoșteam nici numele tău întreg, nici profesiunea ta. Nici prin cap nu-mi trecea că e vreo legătură între doctorul nou sosit în oraș și tine!

Marie plecă ochii. Îi cerea să-i spună adevărul? Adevărul! Și păruse bucuros că o vede. Dar pentru el această revedere neașteptată nu era decât o joacă a hazardului, o șotie a destinului.

– Alex?

Ea rectifică distrată:

– Nu Alex! Marie...

El surâse și, timp de o secundă, Sam îi apăru așa cum fusese, acolo, pe plajă. În ochii cenușii fixați asupra ei, exista amintirea mângâierilor lor, a șoaptelor lor, a momentelor de abandon împărtășite.

– Eu n-am să pot niciodată să te numesc Marie, știi bine, murmură el. Imposibil... Dar te rog, așază-te. Tremuri toată.

Sam se apropie ca și cum ar fi vrut să o facă să ia loc pe scaunul cel mai apropiat. Cu obrajii arzând, Marie se instală precum îi ceruse, nervoasă, încordată. El se dădu

înapoi, se sprijini de birou și își încrucișă brațele pe piept.

– Tu... ai un aer diferit, murmură ea.

– Și tu.

Din cauza felului în care erau îmbrăcați, își spuse Marie. La Vancouver ea purta un frumos taior verde și Sam un jeans și o cămașă sport. Acum eleganța era în întregime de partea lui.

– Spune-mi ce ți s-a întâmplat, Alex. Ai fost la doctorul Roy Box, la consultație, te-am zărit ieșind din cabinetul lui. Ești bolnavă, Alex? Dacă e ceva grav eu pot...

– Nu, nu sunt bolnavă. Totul... totul e bine, te asigur. Dar acum e timpul să plec. Probabil că pacienții tăi te așteaptă și eu te fac să întârzii...

– Vreau să-mi spui adevărul, Alex!

Marie încercă în zadar să-i susțină privirea. Era ceva în ochii lui cenușii fixați asupra ei care îi interzicea să mintă, să disimuleze adevărul, așa cum făcuse până acum.

– Adevărul? bâigui tânăra femeie.

– Da, adevărul! Tu poți să minți pe cine vrei, dar pe mine nu, niciodată.

Marie lăsă capul în jos ațintindu-și privirea pe pumnul în care ținea strâns foaia de hârtie de la doctorul Box. O teamă, o teamă îngrozitoare îi apăsa pieptul și îi tăia respirația. Ar fi vrut să fugă... Să se ducă departe, cât mai departe de această privire exigentă. Oare era atât de lașă încât să nu poată fi capabilă să spună niciodată adevărul?

Mâna lui Sam îi acoperi mâna, împletindu-și degetele cu degetele ei. Fără un cuvânt ea deschise pumnul, luă foaia de hârtie care îi căzuse pe genunchi și i-o întinse. Cu un gest brusc, aproape stângaci, el despături hârtia mototolită ca și cum i-ar fi fost frică de ceea ce avea să descopere.

Ce va gândi el, acum? se întrebă Marie. Numele clinicii îi va face să-și dea seama despre ce era vorba? Și dacă da, va înțelege că acel copil este copilul lui? Doar dacă nu îi va trece

prin cap că ar putea să fie copilul altcuiva... Dar nu, asta nu... Sam știa că fusese primul bărbat din viața ei și era ușor de constatat timpul care trecuse de la acea noapte, acea singură noapte...

Sam se răsuci cu fața spre fereastră înainte ca ea să poată să-i vadă expresia.

– Tu aștepți un copil, Alex?

Marie dădu din cap, dar cum el era cu spatele la ea, fără să o vadă, se străduí și izbuti cu greu să rostească:

– Da, sunt gravidă. Dar știu că asta nu e vina ta... Și nu aștept nimic de la tine... firește! Nici nu credeam că ne vom mai întâlni vreodată așa că...

– Nu mai spune nimic, te rog!

Sam se întoarse cu fața spre ea și, timp de o clipă, tânăra femeie tremură de frică văzându-i chipul. Căci el arbora o expresie teribilă ca și cum lupta cu el însuși ca să se împiedice să o lovească. Marie se ridică încet în picioare. Nu se simțea în stare să-i înfrunte mânia, cuvintele dure, și probabil acuzațiile.

– Alex?

Tânăra femeie încremeni o clipă cu mâna pe clanță. Apoi foarte repede, deschise ușa și se strecură într-o clipă, afară din cabinet. Sam nu spuse nimic. Nu încercă să o urmeze...

*
* *

După-amiaza se apropia de sfârșit când cineva sună la locuința pastorului. Marie ridică ochii de pe paginile romanului său și îl văzu pe tatăl ei absorbit de lectura ziarului.

– Mă duc eu să deschid, tată.

Când ajunse la ușă crezu că inima va înceta să-i mai bată. Era Sam... Sam, plantat în prag, impresionant prin statura lui, prin umerii săi lați, prin expresia rigidă a feței lui întunecate.

– Trebuie să-ți vorbesc, Alex.

Marie dădu din cap, încercând să schițeze un vag surâs. Dacă era un loc unde prezența lui Sam se dovedea cu totul nepotrivită, acest loc era aici, la locuința pastorului, la locuința ei. Era prea prezent, prea seducător, prea voinic chiar, prea plin de forță. Oricum, în mod evident, venise ca să îi creeze complicații în plus. Nu ca să o ajute să-și rezolve problemele.

– Nu... noi nu putem să vorbim aici, Sam. Tatăl meu e acasă acum.

Tânăra femeie aruncă o scurtă privire spre salon. Ce noroc că mama ei plecase să facă niște cumpărături! Sam se arăta așa de dur, de distant, aproape înspăimântător... Cum îndrăznise ea să îi vorbească fără nici o teamă la Vancouver, să se apropie de el, să-i răspundă la sărutări, să se lase în voia îmbrățișării lui, să geamă de dragoste în brațele lui?

Sam o prinse de braț.

– Atunci ia-ți mantoul, grăbește-te! Doar nu ai de gând să tergiversezi ore întregi!

Marie își dădu de-o parte șuvița de păr care-i căzuse pe ochi și îi spuse tatălui ei peste umăr:

– Eu merg la o cafea cu un prieten, tată. Mă întorc repede, într-o jumătate de oră!

Mașina lui Sam era parcată în fața ușii, lângă Volkswagenul tatălui ei. Marie se așeză și așteptă ca Sam să demareze. Dar el privea fix, înaintea lui, părând hotărât să rămână acolo unde se afla. Tânăra femeie îndrăzni să-i spună:

– Ar trebui să facem un tur, mama va reveni curând și va avea nevoie de loc pentru mașina ei. Și, în plus, văzându-ne împreună îmi va pune nenumărate întrebări despre tine.

El o privi cu asprime.

– Vorbești ca o fetișcană de cincisprezece ani. Trebuie să-ți justifici fiecare gest, fiecare acțiune? Pentru ce accepți toate astea? Tu nu te-ai gândit niciodată să te eliberezi, să pleci de aici?

– E familia mea, Sam. Îi iubesc așa cum sunt.

– Toată lumea își iubește familia! Sau, mă rog, aproape toată lumea... Dar ăsta nu e un motiv ca să-ți petreci restul existenței jucând rolul copilului model până la adânci bătrâneți, numai ca să le faci lor plăcere.

Tânăra femeie ridică din umeri, negăsind nici un răspuns. Poate că el avea dreptate. Ținea prea mult la dubla ei viață, la siguranța camerei ei de fată în care putea să bată la mașină ore întregi, izolată și indiferentă la lumea exterioară.

Sam spuse deodată cu o voce gravă:

– Alex, nu sunt de acord. Nu te duce la acea clinică!

Marie tresări.

– Dar ce pot face altceva?

– Păstrează copilul.

– Vrei să spui... vrei să spui că ești gata să te căsătorești cu mine?

Tânăra femeie simți cum Sam se crispează. Vocea lui era neutră și rece când începu să vorbească:

– Am să te ajut, firește că am să te ajut.

Respingerea lui fu pentru ea atât de dureroasă încât trebui să închidă pentru o clipă ochii și să facă un mare efort ca să poată să-și stăpânească suferința.

– Tu nu îți dai seama, Sam. Cât de mare ar fi șocul pentru părinții mei, nici nu pot să mă gândesc... Și apoi... Voi primi un avans pentru cartea mea, e adevărat. Dar nu va fi o sumă imensă. Și cum nu lucrez nicăieri, nu o să am mijloace materiale pentru a asigura traiul... nostru...

– Bani îți voi da eu.

Sam întinse mâna ca pentru a-i prinde mâna dar tânăra femeie se feri brusc, lipindu-se de portieră. În clipa aceea Marie își dădu seama că lupta ei împotriva lacrimilor era pierdută. Ele și începuseră să alunece pe obraji, fierbinți, tăcute, una după alta. Cu un gest instinctiv ea își puse mâinile pe pântec ca pentru a proteja viața cea nouă înfiripată în trupul ei.

– Alex, ascultă-mă...

– Nu, nu pot... Îmi pare nespus de rău dar nu am curajul să înfrunt tot ce va urma. Mi-e frică, sunt terorizată și nu... nu pot face ceea ce îmi ceri.

Marie ieși din mașină, ștergându-și lacrimile de pe obraji cu mâneca bluzei. Sam nu încercă să o rețină. Dar de ce ar fi făcut-o? El nu avea altceva să-i propună decât bani! Bani? Dar banii nu au salvat pe nimeni, niciodată, de rușine, de dispreț, de vorbe jignitoare, de privirile batjocoritoare ale altora... Tânăra femeie urcă încet scările și se duse să se refugieze în camera de baie. Era singura încăpere din toată casa, în care ușa se putea închide cu cheia. Singurul loc în care mama ei nu ar îndrăzni să vină să o deranjeze. Umplu cada cu apă caldă, și intră în cadă lăsând calmul să se instaleze în ea în același timp cu hotărârea care se preciza puțin câte puțin. O hotărâre care o înspăimânta dar care totuși era irevocabilă.

Mai târziu, când își peria părul ei lung, încă umed, nu fu prea surprinsă să audă cum cineva bătea în ușa de la intrare. A fost apoi un zgomot de pași pe culoar, apoi vocea lui Sam adresându-se tatălui ei. Tânăra femeie își plecă ochii o clipă lăsându-se pradă gândurilor. Oricum trebuia să coboare să-l liniștească pe Sam. Se hotărâse; va înfrunta tot ce va fi și va păstra copilul! Va respecta și va ocroti acea viață din trupul ei. În fond, Sam nu va cere nimic mai mult. Probabil că se opunea avortului din motive religioase sau morale și nu fiindcă își dorea totuși acest copil. În fond o făcuse foarte clar să înțeleagă că avea oroare de viața de familie.

– Marie! Poți să cobori? îl auzi întrebând pe tatăl ei.

Vocea tatălui ei... Tânăra femeie inspiră profund. Picioarele îi păreau atât de grele că abia o susțineau. Păși pe prima treaptă a scării și se opri. Ochii lui Sam erau fixați asupra ei, negri de mânie și încrâncenare. Degetele i se crispară pe balustrada scării. El o va da în vileag, o va trăda, își dădu seama deodată cu o certitudine înspăimântătoare. Aici, în fața

părinților ei, Sam nu va ezita să-i dezvăluie secretele, unul câte unul.

Pastorul ridică spre tânăra femeie o privire nedumerită.

– Îl cunoști pe acest domn, Marie?

Ea își îndreptă ochii spre Sam. Purta costumul acela elegant și mocasinii de piele fină. Dar pentru pastorul Houseman, eleganța vestimentară nu era un criteriu. Departe de așa ceva. Puțin îi păsa că un veston era evident un lucru de calitate deosebită, costisitor. Tatăl ei nu vedea decât ochii plini de furie, atitudinea agresivă, aproape amenințătoare a bărbatului care se afla în fața lui. Marie se înfioră. Doar și-a dat seama de la început de personalitatea lui, încă de acolo, de pe plajă. Sam nu se potrivea câtuși de puțin cu universul lor pașnic, liniștit. Părinții ei nu l-ar accepta niciodată.

Și apoi, ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat! Fatalistă, Marie a văzut ușa de la intrare deschizându-se. Mama ei intră cu un pas grăbit, apoi se opri brusc, cu ochii măriți de curiozitate. Vasăzică totul se va da în vileag, își spuse tânăra femeie. Nu-i mai rămânea decât să facă față sorții atât de potrivnice. Ca o sfântă intrând în groapa cu lei ea sfârși de coborât scara și admise mohorâtă, cu o voce fără vlagă:

– Da, tată. Îl cunosc pe acest domn. Numele lui este Sam Dempsey.

Fanny Houseman își regăsi de îndată surâsul.

– Ah, doctorul Dempsey. Ce amabil din partea dumneavoastră să veniți să vă prezentați. Noi apreciem întotdeauna, pastorul și cu mine, când...

Și doamna Houseman se apropie de el cu mâna întinsă. Dar cum Sam nu se grăbi să i-o strângă, ea continuă cu un ton mult mai rece.

– Se vorbește deja foarte mult de dumneavoastră în oraș. Toată lumea se întreabă de ce îl apărați cu atâta ardoare pe băiatul acela care a comis totuși o infracțiune importantă însușindu-și bunul altuia. Și...

Cu o expresie mai aspră, mai înfricoșătoare decât oricând, Sam se întoarse către Marie.

– Vino, vino afară cu mine. Avem de discutat.

Scena care era penibilă și până atunci, risca să se transforme în coșmar.

Buimăcită, stupefiată, neputând să înțeleagă ce se întâmplă, Fanny Houseman privi către pastor, așteptând o lămurire.

– Domnul Dempsey a venit aici doar ca să o vadă pe Marie, draga mea, îi explică pastorul.

O tăcere tensionată se așternu apoi în cameră. Cuprinsă de panică, Marie dădu din cap, vrând parcă să-l implore pe Sam, să-i acorde înțelegere. Dar ochii lui cenușii scânteiau. Mânia lui Sam, aproape tangibilă, electriza atmosfera. O clipă, tânăra femeie crezu că el îi va întoarce spatele și va pleca pentru a nu se mai întoarce niciodată. Dar n-a fost așa. Mai feroce ca oricând, ignorându-i părinții ca și cum n-ar fi fost de față, el spuse cu duritate, aproape strigând:

– De acord, ai câștigat, te iau de nevastă!

Uitând la rândul ei că nu erau singuri, Marie îl fixă cu o privire neîncrezătoare.

– Nu... nu înțeleg...

– Cum nu înțelegi? Doar acesta era prețul pe care trebuia să-l plătesc, nu?

Șocată, ea închise ochii, făcând să se șteargă astfel din viața ei mina revoltată a mamei, neliniștea tatălui și privirea acuzatoare a lui Sam.

– Alex!

A trebuit să deschidă iar ochii și să îi înfrunte din nou pe cei trei judecători. Tânăra femeie făcu un pas înapoi și dădu din cap. O căsătorie începută în asemenea condiții? Niciodată! Văzuse prea multe mariaje forțate de acest fel! Aproape toate se transformau într-un infern în trei, și copilul era primul care avea de suferit.

– Te previn, Alex! Nu am să te las să te duci la Vancouver săptămâna viitoare!

– Nu... nu am să mă duc!

– Foarte bine. Asta e tot ce-ți cer! Iar în ceea ce privește restul sunt gata să accept exigențele tale, oricare ar fi ele.

– Marie, te rog... Am putea să știm, în fine, ce se petrece aici?

Marie întoarse capul fără să răspundă. Oricum va răspunde Sam în locul ei. El nu va ezita desigur să le spună adevărul... Doar dacă ar avea ea curajul să urle deodată din toate puterile, ca o nebună, încât să acopere sunetele glasurilor lor, să-i facă să fugă, să fugă toți, să dispară din jurul ei...

– Domnule Dempsey, pentru ce o numiți pe fiica mea Alex? întrebă pastorul derutat și plin de îngrijorare față de situația atât de confuză.

– Fiindcă sub acest nume mi s-a prezentat mie.

Fanny Houseman își strânse buzele enervată.

– Când asta?

– Luna trecută la Vancouver.

Tânăra femeie își astupă urechile. Adevărul era pe punctul să explodeze și ea nu mai putea să suporte tensiunea și să aștepte acest moment dezastruos.

– Destul, Sam! Destul! Ieși afară, ieși afară din casă! Nu ai dreptul să-mi faci asta! Lucrurile erau destul de grele și de complicate pentru mine și fără ca tu să vii să te amesteci în problemele mele.

El surâse aproape amuzat.

– Problemele tale? Problemele noastre, după cum se pare. Și nu ai de ce să te frământi în halul ăsta. Micile defecțiuni, micile slăbiciuni... tehnice, mai există, se mai întâmplă! Nu suntem răspunzători nici tu, nici eu...

O mică defecțiune tehnică... Tânăra femeie văzu cum ochii mamei ei se măresc, cum gura i se rotunjește pentru o neros-

tită exclamație. Era prea mult! Mai mult decât putea tânăra femeie să îndure. Cu pumnii strânși făcu un pas înainte.

– Lasă-mă în pace. Sam! Nu pot să rabd această situație, înțelegi? Du-te, du-te de aici! Pleacă odată!

El îi răspunse cu o voce dură.

– E timpul să te maturizezi, Alex. Privește lucrurile în față. Tu ești...

Marie își astupă urechile.

– Taci, pentru Dumnezeu, taci!

– Nu ai să poți să te ascunzi la nesfârșit, Alex. Tu ai secretele tale, dar dă-ți seama că acest ultim secret, e un secret prea mult!

Tânăra femeie plecă ochii, și spuse aproape în șoaptă:

– Tot ce vrei, dar nu acum, te rog, nu acum...

Maxilarele lui Sam se crispară. El o privi o clipă ca și cum era gata să o prindă de umeri și să o zgâlțâie răcnind adevărul pentru oricine ar fi vrut să asculte. Dar expresia lui se îmblânzi deodată și scoase un stilou din buzunarul hainei. Cu un pas hotărât se apropie de bloc-notesul așezat lângă telefon și scrise o adresă și un număr de telefon. Apoi puse foaia de hârtie în palma tinerei femei și-i închise degetele inerte peste ea.

– Când te vei simți gata să stăm de vorbă, vino să mă vezi sau dă-mi un telefon.

Marie dădu din cap în tăcere.

– Promiți?

– Promit.

Sam nu își luă la revedere. Nici de la ea nici de la părinții ei. Și plecă așa cum venise, întunecat, decis, fără să pronunțe nici un cuvânt. Ușa se trânti cu un zgomot care păru asurzitor în tăcerea grea, înspăimântătoare, pe care Sam o lăsase în urma lui. O tăcere care nu putea să dureze etern, din păcate...

Și Fanny Houseman, bineînțeles, a fost prima care să-și revină din uluire.

– Marie Alexandra, aștept să-mi dai explicații! Acest bărbat... Dar ce educație a primit el? Doamne Dumnezeule! Nu am văzut niciodată o asemenea comportare! Emily Derringer mi-a vorbit destul de frumos de el, totuși. Dar oricine poate să se înșele, nu-i așa? Și acum, Marie, întrebarea mea e următoarea: care sunt exact raporturile tale cu acest individ?

Încremenită, tânăra femeie aștepta, cu fața fără nici o expresie. Toate facultățile ei păreau a fi paralizate. Ce mai putea să i se întâmple? Fusese atât de copleșită de panică în cursul scenei teribile provocate de Sam, încât de acum înainte nimic nu mai putea avea mai multă importanță.

Ridică din umeri și izbuti să rostească:

– Eu sunt gravidă, mamă. Sam Dempsey este tatăl.

Cu coada ochiului, Marie îi văzu pe părinții săi întorcându-se unul spre altul ca și cum ar fi vrut să-și găsească un sprijin, o susținere. Apoi Fanny Houseman, închise ochii.

– Oh nu, Olivier, ca și cum n-ar fi suferit destul din cauza lui Toby! Un copil... Și bărbatul acela îi este tată... Tu și el, voi...

Marie nu răspunse nimic. Nu avea ce să răspundă. Totul fusese spus. Ea căzuse definitiv în clanul nesupușilor, al revoltaților. Nu mai era nici o izbăvire posibilă... Fanny scoase un fel de geamăt.

– Ah, știam bine că răzvrătirea era și în tine. Tu faci parte din aceeași spiță ca Toby și Lexie... E ca o febră pe care o aveți în sânge, voi toți! Am căutat atât de mult să lupt cu ea, să-ți dau o educație fermă și dreaptă care să te pună la adăpost de propria ta natură.

Fanny își duse mâinile în păr, într-un gest de disperare, dar fără să ajungă să deranjeze ordinea perfectă a pieptănăturii ei, pietrificată sub un strat de lac fixativ.

– Te-ai gândit măcar o clipă la consecințele faptelor tale? Te-ai gândit la ceea ce îl vei face să îndure pe tatăl tău? Noi, familia sa, suntem aici ca să dăm exemplu de comportament

fără pată, de moralitate! De câte ori nu ți-am spus și repetat acest lucru! Oh, nu, Marie, e imposibil, înțelegi! Imposibil...

Tânăra femeie își dădu seama, ușor surprinsă, că picioarele i se puteau mișca totuși și că o purtau docile în direcția ușii.

Văzând-o că pleacă, Fanny urlă:

– El ți-a cerut să te căsătorești cu el. L-am auzit!

„Doar acesta e prețul pe care trebuie să-l plătesc." Exclamația amară a lui Sam continua să-i răsune în urechi. Pentru el era vorba de o capcană. Ea nu era o persoană foarte tentantă în ochii lui! Marie se crispă dar mâna ei găsi instinctiv clanța ușii.

– Dar ce faci, încotro pornești? E noapte! Nu poți să ieși la ora asta...

Însă tânăra femeie era afară deja. Întunericul o învălui într-o binefăcătoare mantie de uitare. Ea merse, fără încetare. La întâmplare pe străzi. Oare câte ore trecuseră astfel când deodată frigul o smulse din starea de transă în care se aflase. Pardesiul îl lăsase acasă împreună cu căldura și lumina. Aici, pe malul apei, totul era întunecat. Trotuare nu mai existau și rarele taxiuri care treceau izgoneau cu farurile lor puternice doar pentru o clipă opacitatea nopții.

Marie grăbi pasul, ținând brațele strânse în jurul taliei. Nu avea nici un loc unde să se ducă. Dar să se reîntoarcă la părinții ei, nu! Nu putea. La întrebările lor nu avea ce justificare să le ofere. Nimeni nu îi forțase mâna. Ea era liberă, adultă și avea responsabilitatea actelor sale.

Cândva, mai demult, când abia împlinise șaptesprezece ani, Marie avusese un prieten. El a sărutat-o la cinema, într-o seară. Apoi, a sărutat-o din nou în mașină. Mortimer era îndrăgostit, plin de pasiune și a izbutit să o tulbure, să-i transmită dorința lui. Dar inhibițiile Mariei au fost mai puternice și ea a știut să se stăpânească la timp și să-l respingă. Dar când a venit acasă mama ei a remarcat imediat buzele-i umflate și

ochii prea strălucitori din acea seară. Și atunci Fanny i-a făcut o scenă teribilă, invocând fantoma fratelui ei care se sinucisese și umbra unei mătuși considerate iresponsabile.

Marie n-a mai acceptat de atunci să mai iasă niciodată cu prietenul ei Mortimer. Și după aceea a continuat să țină toți bărbații la distanță. Până la întâlnirea cu Sam...

Tânăra femeie scoase foaia de hârtie șifonată din buzunarul jeansului și se opri sub un felinar ca s-o citească. Era numele unui hotel și numărul camerei, adresa dată de Sam. Renunță însă la ideea de a apela la el. Fusese atât de plin de furie... Și nu avea curajul să înfrunte iarăși mânia lui.

Marie ridică din umeri și porni mai departe în obscuritate. Dar chiar și drumurile cele mai lungi au un sfârșit. Iar drumul pe care mersese se termina în micul port, acolo unde erau ancorate vasele de pescuit și cele de agrement. Tânăra femeie se opri pe dig și se sprijini de marginea de piatră. Un vas porni spre larg și valurile pe care le lăsă trecerea lui făcură să vibreze catargele celor rămase în port. În rest totul era tăcut, și pustiu.

Ea trecu din ponton în ponton până la extremitatea portului. Venise aici aproape fără să-și dea seama că de fapt ajunsese în fața unei superbe case din cedru, casa lui Karin MacAvoy...

Karin era căpitanul portului. Trăia în orașul Prince Rupert de patru sau cinci ani, împreună cu fiica ei Dixie. Marie le cunoștea puțin. Când se întâmpla ceva interesant la docuri, Karin îi făcea semn, o anunța. Știa că Marie era totdeauna în căutare de fapte diverse pentru articolul săptămânal pe care-l scria în ziarul local.

Marie cunoștea viața lui Karin din auzite; pentru că totul se știa la Prince Rupert. Se povestea că își părăsise primul soț care era un om de nimic și venise să-și refacă viața în orașul lor. Sosise acolo doar cu două valize și cu micuța Dixie de mână. Singură. Fără diplome. Fără resurse. Și totuși Karin

reușise să învingă obstacolele, să găsească de lucru, să-și dovedească priceperea și să asigure o existență aproape confortabilă pentru ea și fetița ei. Iar cu un an în urmă Karin se căsătorise cu Michael MacAvoy. Din dragoste.

Marie se apropie și mai mult, ezită... O admirase totdeauna pe Karin. Dar ele nu erau, la drept vorbind, chiar prietene. Casa nu era luminată, probabil că dormeau toți de mult. Nu, era o nebunie! Nu bați la ușa oamenilor la o oră atât de târzie. Și totuși...

Capitolul 4

Flăcările stălucitoare din cămin degajau o căldură reconfortantă. Era plăcut, te simțeai bine în salonul familiei MacAvoy. Michael aprinsese focul, își sărutase soția și îi zâmbise Mariei. Apoi urcase în dormitor ca să se culce, lăsând cele două femei între patru ochi. Karin aduse două ceaiuri și se instală în fața căminului.

– Apropie-ți și tu fotoliul, Marie. Pari tare înfrigurată.

Karin era calmă, destinsă, atentă. Și pentru prima oară Marie o vedea astfel. Ea nu o cunoscuse până atunci pe Karin decât în mișcare, dirijând vasele în manevrele lor, discutând cu skipperii dificili. Dar acum...

– Nu știu ce m-a făcut să îndrăznesc să bat la ușa voastră în plină noapte, murmură Marie. Chiar mă întreb cum am ajuns până aici. Pașii m-au purtat fără să-mi dau seama...

Spre marea mirare a tinerei femei, Karin nu i-a pus nici o întrebare.

– Termină de băut ceaiul cât e cald. Îți va face bine. Oricum

vei dormi la noi în noaptea asta. Și dacă simți nevoia să-mi povestești ce ai pe suflet, eu sunt aici.

Marie prinse o șuviță de păr și începu să o răsucească în jurul degetului cu un aer distrat.

– Am întâlnit un bărbat...

– Mmm... da... Într-adevăr bărbații se pricep uneori să ne dea viața peste cap.

Marie roși.

– Oh, nu e vorba de ceva, așa... ca între tine și Michael. Nu, nu deloc! Este vorba de un bărbat cu care... cu care am fost împreună doar o noapte!

Tânăra femeie ezită să continue, dar cum Karin nu manifestă nici indignare nici curiozitate, ea sfârși prin a-i povesti totul. Când termină o tăcere agreabilă se așternu în încăpere. Un zâmbet ușor apăruse în colțul buzelor lui Karin.

– Hm... Samuel Dempsey... Știi că mie mi s-a părut simpatic, necunoscutul tău de pe plaja din Vancouver? Ei, da, îl cunosc deja, închipuie-ți! Am avut o programare pentru o consultație la clinică și doctorul care m-a examinat a fost chiar el.

O expresie visătoare îndulci pentru o clipă trăsăturile ferme ale chipului lui Karin. Ea ezită o clipă înainte să adauge cu o voce blândă:

– Nu am spus nimănui, dar și eu aștept un copil. Și doctorul Samuel Dempsey s-a comportat foarte frumos. Mi-a confirmat această veste cu căldură, având un aer fericit. E un bărbat cu care m-aș mândri să fiu în locul tău.

– Să mă mândresc? Dar nu e nimic între noi, Karin! Mi-a vorbit de căsătorie ca și cum m-ar fi anunțat că își va petrece tot restul zilelor sale la ocnă! Avea un aer atât de lugubru încât îți venea să plângi de mila lui.

– Da, sunt bărbați de felul acesta. Ideea de familie le face frică. Trebuie să li se lase timp pentru a-și învinge această

teamă. În fond, toți suntem marcați de viață. Eu eram atât de decepționată după divorț, încât eram cât pe-aci să trec pe alături de esențial. Pot să te asigur că Michael a trebuit să se lupte serios ca să învingă neîncrederea și temerile mele. Atât s-a străduit și s-a zbuciumat încât chiar și azi mai e epuizat moralmente.

Karin se ridică pentru a umple din nou ceștile cu ceai. O privi pe Marie și-i spuse:

– Dacă îmi dai voie și eu te voi numi Alex. Sunt de aceeași părere cu Sam. Tu ești mult mai mult o Alex, decât o Marie!

– De ce nu? Deși este un prenume periculos de purtat, doar am făcut această amară experiență. Dar în situația în care sunt...

Marie tăcu, și rămase pe gânduri contemplând flăcările din cămin. Și tresări când Karin reîncepu să vorbească, de data aceasta cu un ton mai grav.

– Eu cred că problema ta, pentru moment, este că vrei să faci plăcere la toată lumea; ca și cum prioritatea priorităților pentru tine ar fi să nu contrazici pe nimeni. Dar lucrul acesta trebuie să înceteze; oricum contrariați sunt deja cu toții, fie că e vorba de Sam ori de părinții tăi. În prezent, de viața ta e vorba, Alex! De viața ta! Și de copilul pe care-l porți. Trebuie să-ți dai seama singură care este dorința ta cea adevărată. Izolează-te, găsește timp pentru a reflecta, pentru a chibzui cu seriozitate. Și după aceea vei putea să-l cauți pe Sam și pe părinții tăi ca să le spui ce ai hotărât și să le ceri ajutorul.

Marie se ridică, făcu câțiva pași și se opri lângă fereastră, sprijinindu-și fruntea pe geam. Casa lui Karin era așa de primitoare, ca și cum viața aici era lipsită de îngrădiri și ar avea mai multă libertate decât în altă parte. Camera caldă și confortabilă, oferea un contrast penibil cu atmosfera pe care nu întârzia s-o regăsească în casa părinților ei. Tânăra femeie suspină adânc.

– Mama mă așteaptă. Sam mă așteaptă. Am impresia că toți vor să decidă în locul meu. Și eu... nu știu încă ce să le spun... Mă simt hărțuită, sfâșiată între dorințele lor contrarii, torturată de ei și de nesiguranța mea...

– Nu poți lua nici o hotărâre în starea în care ești acum, Alex.

– Trebuie totuși...

– Nu trebuie nimic. Mâine dimineață, după ce vei fi dormit pe săturate, vei putea să te lămurești în ceea ce privește datoriile și obligațiile, analizând totul cu calm și limpezime. Dar asta nu o poți face acum. Uite, intră în camera asta, este camera socrului meu care e absent pentru câteva zile. Mă întorc imediat cu o cămașă de noapte și o periuță de dinți.

Deși tentată, Marie ezită. Dar sfârși prin a da din cap refuzând cu părere de rău amabila ofertă.

– Nu pot, Karin. Mama trebuie că e înnebunită de lipsa mea la ora asta. Și cu cât voi întârzia mai mult cu atât mai teribilă va fi scena pe care mi-o va face.

– Dă-i un telefon.

– Nu o cunoști, Karin! Se va repezi imediat aici! Subțirica și roșcata Karin, își puse mâinile în șolduri.

– Să nu mai aud nimic! În pat! La culcare! Camera asta este a ta câtă vreme vei vrea să o ocupi. Și atât timp cât vei dori să fii singură, nimeni nu te va deranja.

Marie era pe punctul să protesteze dar Karin i-o luă înainte spunând:

– Voi da eu chiar acum un telefon mamei tale.

Karin MacAvoy nu măsura mai mult de un metru șaizeci dar i se întâmpla adesea să trebuiască să înfrunte oameni furioși pe chei. Și gura lumii spunea că fragila Karin reușea totdeauna să li se impună. Și în acea seară nici Marie nu a fost excepția. Ea a fost învinsă de acel amestec de autoritate și

farmec al Karinei și s-a trezit instalată în patul socrului acesteia, cu o foarte frumoasă cămașă de noapte verde-pal și cu mult mai puține remușcări decât crezuse.

Contrar așteptărilor, Marie a adormit imediat, chiar în clipa în care a pus capul pe pernă. O rază de soare se juca pe pleoapele ei atunci când a deschis ochii dimineața. Calmă și destinsă în cearșafurile moi, ea rămase nemișcată ascultând zgomotele din casă. Lumina soarelui zilei care abia începuse nu-i adusese nici un răspuns, nici o certitudine. Dar ea nu mai simțea acum nevoia imperioasă de a pleca, de a fugi de ceea ce i se întâmpla. Nimic nu mai părea șocant sau imposibil într-o casă ca aceea a lui Karin. Și Marie știa că, într-un fel sau altul, va găsi soluția care îi va conveni. Soluția ei și nu cea dată de alții.

Lucrul acesta nu va fi simplu, desigur. Iar atunci când se gândea la mama ei, tânăra femeie simțea cum îi slăbește curajul imediat. După ce ai reușit să fii un copil model timp de douăzeci și cinci de ani, nu era deloc ușor să întorci pagina. Marie Alexandra Houseman nu provocase niciodată probleme, nu perturbase cu nimic liniștea familiei. Spre deosebire de fratele ei Toby care băuse, furase, se atinsese de droguri pentru a sfârși punându-și capăt zilelor. Spre deosebire și de anumite prietene din liceu care se căsătoriseră de nevoie, obligate de „situație“, prea devreme, prea repede, și care-și plângeau acum tinerețea pierdută.

Timp de un sfert de secol, Marie reușise să evite complicațiile. Fără ca asta să o coste prea mult, de altfel. Dar totul se schimbase din seara fatală în care decisese să fie numită Alex...

Tânăra femeie se gândi la Karin, atât de sigură de ea, atât de fericită în prezent. Karin, care avusese curajul să părăsească totul și să se bată pentru a trăi altfel decât sub imperiul decepției și amărăciunii. Dar pentru Alex, oare cum se vor

petrece lucrurile? Va găsi și ea forța și curajul de a zbura cu propriile sale aripi?

Un surâs imperceptibil apăru pe buzele Mariei. Să fie Alex de acum înainte? Și de ce nu? Pentru ce să nu adopte acest nou prenume definitiv desigur împreună cu personalitatea care-l însoțea? În orice caz ar fi potrivit cu situația. Într-un anumit sens era mai liberă decât fusese vreodată. Pentru prima oară în viață putea să acționeze fără să țină seama de părinții ei. Oricum nici una din soluțiile care i se ofereau nu ar fi putut să-i mulțumească. Cât despre Sam... Sam rămânea o enigmă pentru ea. Un om pe care viața l-a rănit și care alesese singurătatea pentru a-și pansa rănile. Poate că într-o zi va ajunge să-i vorbească despre trecutul lui și să-i spună cât de mult reprezenta pentru el această viață care înflorise în trupul ei și pe care dorea atât de mult să o salveze...

Cu chipul lui Sam prezent în memorie, Marie închise ochii, și se lăsă cuprinsă de o agreabilă somnolență. Când ușa se deschise, tânăra femeie tresări. Era Karin, strălucitoare ca totdeauna în jeansul ei și în bluzonul gros din piele.

– Te-am trezit? Îmi pare rău, Alex. Dar voiam să-ți aduc o ceașcă de cafea înainte să plec să controlez vasele în port. Mă voi întoarce cam în două ore, aproximativ. În timpul acesta, te rog să te simți ca acasă. Am scos telefonul din priză. Vei fi liniștită.

Cuprinsă de panică, Alex se ridică pe marginea patului.

– Cum, e deja ora nouă! Și mama a reușit să reziste toată noaptea fără să vină să mă smulgă de aici? Este un miracol care nu va dura!... E... timpul, e timpul să mă îmbrac, nu?

– Pentru ce? Profită de solitudinea ta. Am impresia că tu nu ai avut niciodată un moment pentru tine, că toată lumea dispune de tine ca și cum timpul tău n-ar avea nici o valoare.

Karin avea dreptate. Marie nu avusese niciodată viață

particulară, decât în singurătatea camerei sale, noaptea. Și... atunci, în acea unică noapte la Vancouver...

– Oh, mama mea va telefona desigur. Și dacă nu i se va răspunde, atunci va sosi aici... Oh, Doamne!

Alex se înfioră la această perspectivă și continuă cu o voce din care răzbătea uimirea:

– E ciudat, dar acum îmi dau seama că ea mă înspăimântă! Că de fapt m-a înspăimântat întotdeauna... Și încep să mă întreb dacă tata nu e în aceeași situație ca mine!

Karin surâse și ochii ei verzi străluciră în soarele dimineții.

– În orice caz pe mine nu mă înfricoșează deloc. I-am spus că dormi și că aveai o nevoie urgentă de odihnă. Când a pretins să vină să te vadă imediat, i-am răspuns că ai să-i dai tu de veste de îndată ce te vei simți în stare să stați de vorbă.

– Cum? Totul s-a petrecut așa de simplu precum îmi spui? Oh, Karin, ar trebui să te angajez ca gardă de corp! Nici măcar o dată în viața mea eu n-am reușit să-i spun „nu"!

– Dragă Alex, refuzul se practică, să știi. Și eu am avut aspre confruntări cu un tată dominator și am învățat să le fac față. Dar problemele încă nu s-au terminat. Trebuie să fiu atentă la Michael acum. Îl iubesc atât de mult încât, dacă nu voi fi în stare să mă controlez, există primejdia să devin o femeie prea supusă, lipsită de orice personalitate. Dar spune-mi, vrei să-l sun pe Sam?

Cu un semn din cap tânăra femeie arătă că e de acord. Oricum, mai devreme sau mai târziu, vor trebui să ia o hotărâre împreună, așa că momentul nu putea fi evitat. Totul părea deodată atât de simplu... Și ziua se desfășura astfel, relaxat, fără nici o ocupație, lucru cu totul neobișnuit pentru Alex. Ea își petrecu dimineața pe chei, privind vasele. Se gândise că va folosi fiecare clipă pentru a reflecta, că va cumpăni totul, luând apoi hotărâri cruciale. Dar în cea mai

mare parte a timpului, tânăra femeie se mulțumi doar să savureze liniștea, să privească albastrul pal al cerului, să urmărească zborul unei păsări.

Dacă ar trăi astfel la Karin, perspectiva de a avea un copil, ca mamă celibatară, chiar rămânând în orășelul Prince Rupert, părea aproape acceptabilă. Pusese puțini bani deoparte, banii care ar fi putut să-i ajungă pentru câteva luni, dacă-i drămuia cu grijă. Ideal ar fi fost să găsească o slujbă pentru câteva ore pe zi care i-ar fi asigurat un venit stabil permițându-i, în același timp, să scrie cea de a doua carte. Dar cine ar angaja o femeie însărcinată, fără o experiență profesională și înarmată cu o diplomă în domeniul literelor care nu interesa pe nimeni?

La sfârșitul după-amiezii, Alex se instală pe balcon pentru a juca dame cu fetița lui Karin, Dixie. Dar după cea de a patra partidă renunță definitiv. Fetița era imbatabilă.

– Tu mă descurajezi, Dixie! Ești de neînvins!

– Asta din cauză că joc în fiecare seară cu bunicul! El e un adversar de mare clasă! Dar acum trebuie să cobor să-mi fac lecțiile. Mă așteaptă Michael. Și el nu prea glumește când e vorba să-mi fac temele pentru școală.

Amuzată, Alex o urmări pe fetiță cu privirea până în momentul în care ochii ei descoperiră un bărbat care se dăduse la o parte pentru a o lăsa pe Dixie să treacă. Acel bărbat era Sam!

Tânăra femeie se gândi la prima lor întâlnire. Îl văzuse așa cum părea el la prima vedere: un om dur, închis în sine, neliniștitor. Și totuși o atrăsese ca un magnet. Ceva în el o impresiona, o emoționa, cum nimeni până atunci nu o emoționase. Din partea acestui bărbat un nimic ar fi fost destul ca să se îndrăgostească. Profund și pentru lungă vreme. Dar Alex știa că acest lucru îi era interzis.

Fiindcă Sam era bărbatul care nu voia să audă că i se vorbește de dragoste!

Sam rămase nemișcat, tăcut, și o ușoară neliniște se citea în ochii lui cenușii, întunecându-i. Când se apropie de ea cu pași mari, Alex a crezut o clipă că o va îmbrățișa. Dar în ultimul moment el s-a îndreptat către balustrada scării și s-a așezat pe bara de lemn lustruit.

Tânăra femeie ridică ochii spre el, încet bătăile inimii i se potoliră și își regăsi răsuflarea. El purta un jeans puțin ros și o cămașă sport.

– Acum arăți iarăși ca acel Sam pe care l-am cunoscut.

– Aș putea să mă îmbrac astfel și când merg la consultații, la cabinet. Dar atunci aș avea dificultăți să mă conving că eu sunt cu adevărat „Domnul doctor" și nu delincventul fugărit pe străzi... Dar să vorbim despre tine, Alex. Ai o mină mult mai bună, pari mult mai odihnită astăzi.

Tânăra femeie îi căută privirea și descoperi în ochii lui un amestec de solicitudine de rezervă și de încă ceva, greu de definit... Tulburată, Alex își netezi cu palma frumoasa rochie în culori vii pe care i-o împrumutase Karin.

– Am dormit mult, într-adevăr, Sam. Și de asemenea m-am gândit mult.

El făcu un pas, apropiindu-se de ea și Alex simți că inima începe din nou să bată nebunește. Mâna aspră a lui Sam îi atinse ușor obrazul.

– Alex... eu... Îmi pare foarte rău...

Tânăra femeie întoarse capul, luptând contra unei dorințe iraționale de a se arunca în brațele lui, de a se ghemui la pieptul lui ca în seara în care devenise amantul ei. Primul bărbat din viața ei, primul ei amant!

– Eu sunt cel care te-a pus în situația asta, continuă Sam. Eu sunt răspunzător, Alex. Și cred că cu cât mai repede ne

vom căsători, cu atât mai bine va fi. Am înțeles acum de ce pentru tine este de nesuportat, de neadmis situația asta – cu părinții tăi, cu biserica, și cu tot restul. Înțeleg că nu poți să rămâi singură. Așa că eu mă voi ocupa de tine, Alex. De tine și de copil.

Inima lui Alex bătea să se rupă. Cu buzele întredeschise îl privea incapabilă să se smulgă fascinației pe care ochii lui cenușii o exercitau asupra ei.

– Am început să vizitez diferite case. Voi cumpăra una, imediat, și vom putea fixa data ceremoniei săptămâna viitoare. Chiar de mâine voi depune hârtiile necesare...

– Sam...

Numele lui răsună prea puternic în tăcerea din portul adormit. Jenată, Alex continuă cu voce scăzută:

– Tu nu ești singurul răspunzător, Sam. Eu am consimțit pe deplin și nu regret nimic. Chiar... chiar în situația de acum. Dar aș vrea să-mi spui, Sam... dacă nu aș aștepta un copil, copilul tău, tu mi-ai mai cere să mă căsătoresc cu tine?

Alex știa că el nu o va minți. Când îl văzu dând din cap, tânăra femeie reuși să declare cu o voce fermă:

– În acest caz nu ne vom căsători!

Sam avu un gest nervos cu mâna ca pentru a da deoparte un argument neimportant. Privind-o cercetător nu spuse decât:

– Ți-e frig, Alex. Tremuri.

– Nu, nu mi-e frig.

El contemplă capul înclinat al tinerei femei, perdeaua mătăsoasă a părului ei bogat, privirea ei, atât de blândă, puțin absentă.

Alex avea ochi imenși mărginiți de gene dese și lungi, ochi în a căror profunzime puteai cu ușurință să te scufunzi, să te pierzi pentru totdeauna. Fața ei era palidă, și doar cei câțiva pistrui grupați alături de nasul delicat aduceau un pic de culoare pe obrajii ei.

– Iartă-mă, Alex. Te-am bruscat, te-am pus într-o situație imposibilă, ca o brută ce sunt. Dar eram încă șocat. Fiindcă... fiindcă nu aveam intenția să devin tată. Niciodată!

– Pentru ce, Sam? Copilul pe care-l aștept este al tău. Și de aceea am nevoie să știu, să înțeleg ce simți. De ce gândești așa?

Chipul lui Sam se întunecă. Își întoarse privirea către ocean, către apele zbuciumate ale Pacificului de Nord. O clipă ea avu impresia că îi va cere să nu se mai amestece în ceea ce nu o privește. Dar el reuși să-și stăpânească reacția inițială de respingere. După o lungă tăcere, Sam își drese vocea, ca și cum reușise să învingă într-o luptă dură contra lui însuși.

– Nu pot să-ți explic ceea ce simt, Alex.

Ea îi luă mâna fără să-și desprindă nici o clipă privirea de privirea lui:

– Încearcă, Sam. Te rog, vorbește. Spune-mi... E important...

El își trecu încetișor mâinile peste pleoape.

– Mi-amintesc foarte vag de mama mea. Știu că am rămas lângă ea doar atâta timp cât nu aveam vârsta pentru a merge la școală. Nimeni nu se preocupa de mine; aș putea spune că aproape din pruncie am făcut ucenicia străzii. Dar la vârsta la care ar fi trebuit să fiu pe băncile școlii au început să se intereseze de ce nu mă prezint. Mama a încercat să mă trimită o dată sau de două ori, dar pe mine școala nu mă interesa deloc. Și ea n-a insistat. Asta era ultima ei grijă dacă merg la școală sau nu. Puțin îi păsa. Atunci cei de la asistența socială au intervenit și m-au luat de acasă. Iar mama... mama nu s-a sinchisit deloc, ci a continuat să-și ducă viața ei obișnuită ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și niciodată nu a încercat să mă revadă, să știe ce se întâmplă cu mine.

Alex îi strânse și mai puternic mâna lui Sam. Oare ce vârstă avea el atunci? Șase ani? Șapte ani?

– Când mă gândesc la mama mea, ea îmi apare întotdeauna ca o femeie foarte frumoasă. Probabil însă că orice mamă nu poate fi decât frumoasă în ochii copilului său... După amintirile pe care am izbutit să le adun, mi se pare că aș putea să afirm că ea se prostitua. Dar nu am nici o certitudine veritabilă... Mi-amintesc, de asemenea, că se vorbea mult de droguri, acasă. Oricum se pare că asistenta socială a considerat că nu era deloc căminul potrivit pentru un copil de șapte ani. Și m-a separat de ea fără să-mi ceară părerea.

– Și după aceea?

– După aceea am trecut de la o familie la alta. În epoca respectivă eram insuportabil. Nimeni nu m-a păstrat prea multă vreme. Se pare că „familia“ nu era deloc genul meu... Oh, Alex, nu mă privi cu aerul ăsta consternat! Știu că pentru tine e imposibil să concepi o astfel de existență. Mai ales cu educația pe care ai primit-o. Dar a trăi așa cum am trăit, să știi că asta te face sau să devii puternic, sau te distruge. Și iată... nu m-a distrus! Am scăpat! Am scăpat destul de repede de închisoare, n-am ajuns la casa de nebuni. La paisprezece ani am părăsit ultima familie.

– Dar erai încă un copil! Cum ai reușit să-ți duci viața?

El își desprinse mâna dintr-a ei.

– M-am descurcat cum am putut. Nu întotdeauna prin metode prea cinstite, de altfel. Dar nu am mai fost vreodată dependent de cineva!

– Și de atunci, tu ai fost mereu singur, murmură tânăra femeie, cu inima strânsă.

– Da, așa e! Însă după ce toată viața mea de până atunci m-au plasat de la dreapta la stânga, ca un mizerabil pion pe o tablă de șah, am hotărât, o dată pentru totdeauna, că nu mai vroiam să mai dau socoteală nimănui. Niciodată!

Alex se ridică și puse o mână pe brațul lui.

– În ceea ce privește familiile, Sam, există firește, și familii bune și familii rele...

– Da, știu... spuse el cu amărăciune, fără a mai adăuga nimic. Apoi Sam păru să remarce în fine frumoasa rochie pe care ea o purta și mângâie stofa cu o mână distrată.

– Și între timp ce s-a mai întâmplat cu tine? Nu devii medic părăsind școala la paisprezece ani.

El ridică din umeri.

– Până la nouăsprezece ani am trăit din furtișaguri. Și apoi am avut nenorocul să fiu prins atunci când încercam să fur o mașină. În ziua în care am ieșit din închisoare am jurat că nu am să mai pun niciodată piciorul acolo. Și pentru a reuși așa ceva nu aveam prea multe căi de ales. A trebuit să mă hotărăsc să nu mai calc legea cu nimic. Și în privința asta am avut noroc. În epoca aceea să găsești de lucru nu era prea complicat. Te puteai angaja la recoltatul fructelor, mai era și pescuitul... unde era nevoie de oameni...

– ... și la tăierea arborilor...

– Ei, da, și la tăierea arborilor. Din această perioadă, datează întâlnirea mea cu Jake și accidentul care mi-a lăsat cicatricea de pe față. Jake a fost cel care m-a scos de sub arborele ce se prăbușise peste mine, m-a însoțit în helicopterul care mă transporta la Vancouver și – Dumnezeu știe de ce – s-a luptat din răsputeri ca să fiu salvat, ca să mi se dea cele mai bune îngrijiri, întorcând pentru asta spitalul cu susul în jos. Se pare că a fost infernal. Internii, când îl vedeau că se apropie, o luau la fugă. M-am întrebat întotdeauna de ce s-a străduit atât de mult pentru mine, pentru viața mea.

– Pentru că ține la tine, pur și simplu.

Sam ridică din umeri ca și cum această evidență îl făcea să se simtă stânjenit.

– Presupun că ai dreptate... Oricum gravitatea rănii m-a

obligat să rămân un an întreg în spital. Lucrul acesta mi-a lăsat destul timp pentru a reflecta. Mi-am dat seama că mai era și altceva de făcut în viață nu numai vagabondajul dintr-un colț în altul al țării. În spital am făcut cunoștință și cu doctorul Quade, el a fost chirurgul care m-a operat de câteva ori, căci a fost nevoie de mai multe operații. Quade mi-a consacrat mult timp și de fiecare dată când se oprea să mă vadă stătea de vorbă cu mine. Discutam îndelung și despre medicină. Și Jake, Jake venea să mă vadă des, mă încuraja, îmi ridica moralul, îmi arăta sculpturile lui. El e un adevărat fenomen, te asigur. Nici nu concepe că ar putea exista vreodată un decalaj între cuvintele și acțiunile, faptele cuiva. Într-o zi, i-am spus în treacăt că regret că nu am terminat liceul pentru că mi-ar fi plăcut să studiez medicina. Ei bine, în mai puțin de o săptămână, Jake și făcuse demersurile necesare pentru ca să pot să-mi dau examenul de intrare în liceu. După aceea, în tot timpul ședерii mele în spital, am citit fără răgaz ca să recuperez timpul irosit. Cam asta e tot! Anii de studiu au fost lungi și grei, căci a trebuit să-mi câștig și existența în același timp. Dar am reușit și iată, am ajuns medic datorită îndemnului și sprijinului lui Jake și al doctorului Quade.

– Care-ți sunt prieteni adevărați, murmură Alex, bucuroasă că nu a fost singur de tot în acei ani dificili.

– E adevărat. Fidelitatea lor a fost neclintită, mi-au fost alături mereu. Și nu prea am înțeles pentru ce...

– Sentimentele nu se pot explica întotdeauna, Sam. Nici în dragoste nici în prietenie...

El făcu o grimasă plină de amărăciune.

– Oricum ar fi eu nu fac parte din rasa celor care sunt buni tați, Alex. Înveți să fii bun părinte cu mult înainte de a deveni un bărbat sau o femeie adultă. Fatalitatea vrea ca oamenii să aibă tendința să-și trateze copiii exact cum au fost ei tratați în

copilărie. Numeroasele statistici dovedesc asta, din nefericire. Când ieși dintr-un mediu ca acela care a fost al meu, ai toate șansele să devii un părinte deplorabil. Asta dă de gândit, nu? Mi-am jurat deseori să nu am niciodată un copil, Alex. Și când am fost conștient că tu porți copilul meu...

Sam se răsuci cu o mișcare atât de bruscă încât tânăra femeie tresări. El începu să meargă nervos de-a lungul balconului și ea îl urmări cu privirea fiind cuprinsă de un sentiment de ușurare, de bucurie. Sam dorea copilul lor! Îi era frică, dar acest copil exista pentru el, era copilul pe care jurase să nu îl aibă niciodată!

– Sam... Statisticile sunt statistici. Dar ele nu te privesc pe tine pentru bunul motiv că tu ești conștient de fenomenul respectiv. A fi lucid înseamnă a avea mijloacele de a împiedica fenomenul, de a se împotrivi fatalității.

– Sper să fie așa pentru mine, pentru acest copil. Pentru tine...

El se întoarse către Alex, fixând-o cu privirea insondabilă a ochilor lui cenușii.

– E adevărat că până acum am reacționat din instinct, fără să mă gândesc la tine, așa cum ar fi trebuit să o fac. Poate că nu aveam dreptul să-ți cer să păstrezi acest copil. Fără îndoială că este irațional din partea mea dar... dar pentru mine acest copil există deja înțelegi? Este copilul meu și nu aș putea să suport ca tu să renunți la el ca și cum... ca și cum nu ar însemna nimic, ca și cum n-ar fi nimic...

Sam se întoarse încet, cu privirea întunecată. Alex se crispă luptând contra unei dorințe irezistibile de a se arunca în brațele lui, de a-i mângâia fața, părul, de a-i șopti să fie liniștit, fiindcă totul va fi bine. Dar trebuia să-și păstreze stăpânirea de sine, miza era prea importantă.

– Nu copilul tău. Copilul nostru, Sam! Și îți promit că îl voi

păstra, orice s-ar întâmpla. Chiar dacă... chiar dacă tu nu ai fi știut despre copil, cred că nu aș fi avut forța să mă duc la clinica din Vancouver. Și acum, mi-e tot atât de frică, dar simt că...

– Spune-mi, spune-mi ce simți acum, Alex?

Sam părea dintr-odată eliberat de tensiunea nervoasă care îl paralizase până atunci. Îi mângâie obrazul cu blândețe, și îi ridică bărbia pentru a o forța să îl privească în ochi. Iar ceea ce văzu în ochii tinerei femei păru să îl afecteze foarte puternic căci vocea lui deveni ușor răgușită și îi spuse aproape în șoaptă:

– Totul va fi bine pentru noi, Alex. Eu... voi fi un soț bun pentru tine... Înțeleg că trecutul meu poate să te sperie, dar acum...

– Nu am să mă căsătoresc cu tine, Sam.

Alex rostise această frază repede, foarte repede, ca să reziste iarăși tentației de a-l îmbrățișa, de a se topi în brațele lui. Pe plaja din Vancouver, veniseră unul către celălalt, ca două suflete gemene care, multă, multă vreme, se căutaseră în zadar. Lumea din jurul lor era cea care nu mai avea consistență, un fundal cu contururi vagi, o himeră... Iar în această seară, Alex își dădea seama că totul putea să reînceapă ca prima dată. În ochii lui Sam exista aceeași flacără. Dacă ea i-ar întinde brațele, totul ar dispărea, lumea reală ar deveni un abur, un vis și vor fi iar ei doi, numai ei doi... Și Sam se va trezi prins în capcană! El care detesta constrângerile, obișnuințele, viața de familie, se va vedea deodată prizonierul acestora. Ce se va întâmpla cu ei în aceste condiții?

Sam o dorea ca și atunci, se vedea că nu uitase nimic din clipele magice petrecute împreună. Alex avea acum această certitudine. Dar în adâncul lui ar exista mereu resentimentul și mânia. Niciodată el nu îi va ierta dominarea pe care o avea asupra lui.

Tânăra femeie înțelegea că Sam îi propunea căsătoria fiindcă era un om de onoare în pofida trecutului lui zbuciumat. Dar acesta era singurul lui motiv și nu aspirația profundă născută din dragoste, ca ei doi să formeze o familie.

Crispat, cu trăsăturile rigide, el o întrebă cu o voce aspră:

– Și ce vrei să faci dacă nu ai intenția să te căsătorești cu mine?

– Nu știu.

Sam îi luă mâna.

– Alex, eu...

– Nu!

Tânăra femeie îi impuse să tacă punând un deget pe buzele lui.

– Nu spune nimic, Sam, te rog. E inutil să luăm hotărâri pripite, ar fi greșit să ne decidem prea repede. Totul a venit atât de neașteptat... Am nevoie de timp... Amândoi avem nevoie de timp. Și îți jur că nu voi face nimic care ar putea să dăuneze acestui copil, că nu voi acționa în nici un fel fără a discuta cu tine mai înainte. Eu...

Alex închise ochii pentru a nu mai vedea privirea lui Sam, pentru a nu mai citi în ea acea chemare căreia nu putea să-i reziste. Ea rosti apoi cu o voce care abia se auzea:

– Poți să faci ceva pentru mine, Sam? Aș vrea să pleci acum, să-mi permiți să mă izolez puțin...

– Pentru cât timp?

– Nu știu... O săptămână... o lună... N-aș putea să-ți spun cât timp. Am nevoie să fiu singură, Sam. Nu am fost niciodată singură cu adevărat, singură cu gândurile mele...

El contemplă îndelung chipul ei rugător, fără să rostească nici un cuvânt. Apoi își întoarse privirea spre port unde un vas de pescuit aluneca încet de-a lungul digului. Când începu să vorbească vocea lui era fermă, reflectând o decizie de nezdruncinat:

– Nu, nu pot, Alex. Nu pot să plec, pur și simplu, și să îmi

petrec timpul întrebându-mă neliniștit unde ești, cum te simți, ce hotărâre ai luat! Nu pot să-mi petrec timpul într-o frământare dureroasă gândindu-mă ce se întâmplă cu tine.

– Ce se întâmplă cu copilul, asta vrei să spui, nu?

– Nu! Ce se întâmplă cu tine și cu copilul, cu voi doi! Va trebui să te obișnuiești cu prezența mea de acum înainte. Nu am să mai plec din viața ta, Alex. Niciodată!

Capitolul 5

Micul orășel punea din ce în ce mai multă stăpânire pe Sam. Precum vița de vie. Se agățase de el, țesea în jurul lui mii de legături invizibile și totuși puternice.

Iar Sam se schimba. Poate că într-adevăr, Alex îl vrăjise în noaptea aceea la Vancouver? Toată viața avusese grijă, o deosebită grijă, să nu se găsească niciodată în situația de dependență față de cineva. Nici material nici mai ales din punct de vedere afectiv... De altfel această dorință de a rămâne, oricât l-ar fi costat, propriul său stăpân, l-a făcut să găsească puterea de a renunța la drumul delincvenței pe care pornise, să se rupă de viața de copil al străzii. Pentru că simțea nevoia să fie liber! Și să fie la mâna judecătorilor, a gardienilor de închisoare, îi fusese mai de nesuportat încă decât tot ce trăise și avusese de înfruntat până atunci...

Chiar faptul de a deveni medic fusese un mijloc pentru el de a-și consolida această independență, de a fi propriul său stăpân. Stăpân asupra lui însuși, asupra societății, asupra suferinței celorlalți. Sam excela în meseria sa. O exercita cu

pasiune și devotament, chiar dacă îi repugna să admită acest lucru, și să definească prin cuvinte ceea ce munca lui reprezenta pentru el.

Dar viața lui pornise deja pe un nou făgaș, mult mai important chiar decât o schimbare profesională; el, singuraticul, cel mai convins, mai de neclintit, dintre celibatari, era pe punctul de a deveni tată... Trebuia să-i poarte de grijă lui Alex, bineînțeles. Ea nu își câștigase existența până atunci, nu înfruntase niciodată lumea. Alex rămăsese aproape un copil. Datoria lui era să o protejeze, să-i asigure confortul material de care ea avea nevoie. Dar pentru toate astea nimic nu îl obliga să renunțe la principiile lui, și să se trezească legat, vârât până-n gât, într-o poveste așa zisă „sentimentală". Sentimentele nu erau domeniul lui. Era incapabil să se implice în așa ceva, și gata! Alex va înțelege...

Sam ridică din umeri, alungă din gândurile sale frumosul chip senin al tinerei femei, cu imensii ei ochi întunecați...

Se lăsa seara. Sam se duse să viziteze unul dintre pacienții săi, un bărbat în vârstă suferind de maladia Alzheimer. Apoi își termină ziua de lucru la maternitate unde doi nou-născuți dormeau în pătuțurile lor transparente. Sam se aplecă, examină bebelușii, dar cu o altă privire acum. În câteva săptămâni va fi posibil să audă bătăile inimii copilului său. Și în opt luni...

Sam se gândi la bătrânul bolnav care venise să plângă pe umărul lui. Pacientul știa de acum că era condamnat, că niciodată nu se va mai întoarce în casa lui. Bătrânul domn își acceptase soarta dar se frământa și suferea gândindu-se la ce se va întâmpla cu câinele său pe care îl încredințase unor vecini. Sam îi promisese solemn că va veghea personal ca animalul să fie tratat cât se poate de bine. Și în clipa aceea bolnavul începuse să zâmbească. Fără să ezite el avusese încredere în acest doctor nou deși avea fața marcată de o cicatrice și trăsături atât de aspre...

În clipa aceea, Sam văzu unul dintre noii născuți, clipind des, făcând o grimasă, pregătindu-se să înceapă să plângă. Câteva camere mai departe, Neil MacKenzie petrecea ultima sa noapte la spital. A doua zi va pătrunde în sala tribunalului unde va fi inculpat. Și avea toate șansele să-și petreacă toată vara dincolo de gratiile închisorii preventive. Neil nu avea pe nimeni, nici un prieten, nici o rudă. Cine își va asuma riscul să răspundă de el în așteptarea procesului?

Sam suspină. Un câine. Un om bătrân atins de o boală fără scăpare. Un tânăr, un adolescent de fapt, căruia închisoarea îi va distruge viitorul. Un prunc, ce va veni pe lume în câteva luni. Și apoi, Alex... Alex femeia-copil cu prea numeroasele ei secrete...

Infirmiera de noapte intră în clipa aceea și dădu din cap înainte să ia bebelușul nou-născut din brațele lui Sam, căci acesta îl scosese din pătuț, în mod mașinal, la primul lui scâncet. Acești noi medici, veniți din Sud, gândi infirmiera, nu fac decât după capul lor!

Sam își continuă drumul până la serviciul de chirurgie, unde îl găsi pe Neil, în camera lui, cu ochii larg deschiși în întuneric. El se așeză pe marginea patului adolescentului și-l examină cu o privire cercetătoare. Încă o dată avu tulburătoarea impresie că se revede pe sine, la aceeași vârstă, rebel, cu pumnii strânși, în luptă împotriva lumii întregi.

– Tot mai ai insomnii, Neil?

– Nu ar trebui să vă așezați pe patul meu. Infirmiera o să vă asasineze dacă vă vede. E un adevărat dragon, femeia asta.

Neil se ridică pe perne și, mișcându-și brațul fracturat, făcu o strâmbătură de durere. Apoi contemplă cu dispreț pe vecinul său de cameră care sforăia, cu cuverturile trase până sub bărbie.

– E ușor să dormi când nimic nu te neliniștește. Când nu ai nici o grijă și viața îți dă tot ce dorești pe tavă și tu nu tre-

buie decât să-ți iei locul la masă, seara, când te întorci acasă în căminul tău, călduț și primitor...

Sam ridică din umeri.

– Ce știi tu, Neil, despre viața acestui om? Probabil că are și el povara lui de dus, ca atâția alții. Și nimic nu dovedește că povara lui e mai ușoară decât cea pe care o ai tu de dus acum.

– Oh! Dumneavoastră puteți să filozofați! Ce vă pasă? Nu vă costă nimic, doar sunteți medic. Și medicii...

– Și medicii sunt ce? Oameni cărora le-a venit totul de-a gata? Privilegiații care n-au știut niciodată ce înseamnă să te zbați pentru o bucată de pâine?

Neil îl privi deodată pe Sam cu mult mai multă atenție. Doctorul Dempsey ridicase mânecile halatului și se puteau vedea mușchii puternici ai brațelor sale. Fără îndoială că nu făcând delicate operații izbutise să aibă o astfel de musculatură. Neil contemplă apoi profilul aspru, parcă cioplit în piatră, a lui Sam și se strădui să și-l imagineze fără halatul alb, îmbrăcat ca acei oameni care făceau legea pe străzi. Era tipul de adversar în fața căruia ar fi ales s-o ia la fugă imediat. Și privindu-l își dădu seama că infirmiera nu o să îndrăznească să-i facă nici cea mai mică observație doctorului Samuel Dempsey...

– Spuneți-mi... domnule doctor, de unde aveți această cicatrice?

Sam surâse, amintindu-și că Alex îi pusese aceeași întrebare.

– Am încercat să dobor un arbore. Și el a aterizat pe capul meu.

– N-ați fost prea îndemânatic.

– N-am fost deloc îndemânatic! Dar astfel de lucruri nu mi se mai pot întâmpla astăzi.

Ochii lui Neil deveniră mai vii, mai strălucitori.

– Fiindcă ați priceput repede lecția, domnule doctor, nu-i așa?

– Am avut timp să meditez asupra experiențelor mele, la spital. Nu e nimic mai potrivit ca un spital pentru a începe să-ți pui întrebări.

Ecoul vocii grave a lui Sam continua parcă să răsune în tăcerea din cameră. Neil se agita în patul său, îndepărtă cearșaful care se răsucise în jurul picioarelor lui slabe.

– Ce încercați să mă faceți să înțeleg, de fapt? Că nu e niciodată prea târziu ca să-ți faci ordine în viață? Dar eu am alunecat pe pantă, în jos, domnule doctor, și nu mai pot să îndrept nimic. Pun prinsoare că dumneavoastră, dumneavoastră nu ați furat niciodată o mașină, de exemplu.

Mult timp, Sam îl fixă cu privirea fără să spună ceva. Apoi la capătul unei îndelungi lupte interioare, dădu din cap și rosti calm:

– Eu nu aș lansa rămășaguri la întâmplare, dacă aș fi în locul tău. Am făcut și eu idioțenii. Ca și tine.

Neil făcu ochii mari. Își umezi cu limba buzele care se uscaseră deodată. Camera, luminată și de razele lunii și de lampa de serviciu de pe culoar, era scăldată într-o lumină ciudată. Privirea adolescentului, fascinat, plin de speranță, dar în același timp neîncrezător, rămăsese fixată pe fața lui Sam. El sfârși prin a rosti cu amărăciune:

– Dar dumneavoastră nu ați fost niciodată prins, desigur. Dumneavoastră nu sunteți ca mine. Nu faceți parte din rasa pierzătorilor.

– Și de data aceasta te înșeli. Și eu am plătit din greu, foarte din greu, Neil. Nu era totuși mare lucru, nu-i așa? Să furi o mașină, să faci o plimbare în noapte, să savurezi plăcerea de a conduce cu viteză, cu vântul care-ți răvășește părul, cu ochii ascunși de niște ochelari întunecați. Și apoi, să lași mașina undeva, nu prea departe, într-un loc din care să poată fi recuperată destul de ușor, blestemata aia de mașină...

O greutate enormă apăsa pe pieptul lui Neil, aproape că nu

mai putea să respire. Ochii doctorului Dempsey, abia vizibili, erau ca două fântâni adânci de întuneric. Ce avea oare în ea această voce dură ca să-l tulbure atât, să răscolească ceea ce era ascuns în adâncul sufletului lui, în adâncul ființei sale? Adolescentul își mușcă buzele, simțind că îl tortura... dorința de a plânge! Era ca și cum, vorbindu-i, acest medic necunoscut, îi întindea mâna, îl ridica, îi deschidea o poartă.

Pentru prima oară de foarte multă vreme, Neil MacKenzie încetase să se mai simtă singur.

*
* *

Fanny Houseman pătrunse ca un uragan în casa lui Karin și a lui Michael. Alex vru să-i vorbească, să-i prezinte argumentele pe care le preparase cu atâta grijă dinainte. Dar mama ei nu-i lăsă nici măcar timpul să deschidă gura.

– Ce te-a apucat, Marie Alexandra, să vii și să te ascunzi ca o criminală într-o baracă în fundul portului?

Că acea „baracă" era de fapt o locuință luxoasă, mobilată cu un gust deosebit, nu părea să însemne nimic pentru soția pastorului.

– Mamă, eu...

– Nu, nu te înțeleg!

Calmă la început, vocea lui Fanny Houseman nu întârziase să devină ascuțită, stridentă și să răsune din ce în ce mai tare.

– Ce te-a apucat deodată să dispari așa? Și dacă oamenii află ce ți s-a întâmplat? Ce figură vom face noi în fața lor? Ți-ai pus măcar această întrebare până acum? Și persoana, persoana la care ai poposit, doamna MacAvoy... Sper că nu e la curent cu situația ta...

Alex deschise brațele cu un gest disperat.

– Și de ce să nu fie la curent? Este tipul de secret pe care

nimeni nu îl poate păstra prea multă vreme, mamă. O să am un copil. Și întregul oraș va sfârși prin a-și da seama de asta într-un moment sau altul.

– Nu!

Fanny Houseman își frământa mâinile cu violență.

– E imposibil, mă auzi? Imposibil! Dacă tu vrei neapărat să păstrezi acest... acest... în fine, vei putea să te duci să petreci câtva timp la mătușa ta Lexie. M-ar mira foarte mult ca ea să se sinchisească sau să-ți facă vreo observație cu viața pe care o duce...

Alex începu să măsoare salonul cu pași mari. Trebuia să ridice și ea tonul la rândul ei, cât mai repede. Căci curajul începea să-i slăbească făcând loc acelui soi de paralizie care o cuprindea întotdeauna în prezența mamei sale.

– Ascultă, mamă, eu am avut întotdeauna multă stimă pentru mătușa Lexie. Nu știu ce a făcut ca tu să vorbești despre ea cu tonul ăsta. Și oricum, nici nu țin să știu! Dar...

– Marie Alexandra, pentru Dumnezeu! Nu e vorba de mătușa ta Lexie, în momentul ăsta! De situația ta este vorba! Oh, și ce situație, Dumnezeule mare! Ești într-o încurcătură serioasă, fata mea. Trebuie să acționăm cât mai rapid dacă vrem să-ți păstrăm reputația.

Alex simți că începe să tremure și inspiră cu greu o gură de aer. Cum a putut ea să creadă că îi poate ține piept lui Fanny Houseman? Nimic nu se schimbase, nu avusese loc nici un miracol. Ca de obicei ea se simțea încremenită, dezarmată, incapabilă să pronunțe un cuvânt în fața mamei sale dezlănțuite.

Cu o privire rugătoare încercă s-o înduplece.

– Mamă, trebuie să mă lași măcar o dată să vorbesc. E important. Nu mai sunt un copil iresponsabil, m-am gândit și eu la toate aceste soluții. Mi-a trecut prin cap să părăsesc orașul, ba chiar să renunț la acest copil. Dar...

Fanny dădu din cap.

– Să renunți, da... Asta ar fi singura soluție veritabilă pentru ieșirea din situație. Rămâne să-l convingem pe tatăl tău, că acest lucru e neapărat necesar. Dar cred că vom găsi un mijloc, un argument, ca să-l facem să fie de acord. Și ai putea să te duci la Vancouver sau la Seattle, mă rog, vom vedea...

– Vancouver...

Alex se auzi pronunțând cuvântul cu o voce resemnată. Și tresări strângându-și pumnii. Docila Marie era cea care ieșise la suprafață. Dar Marie aparținea unui trecut de care se desprinsese, la care renunțase. Iar docilitatea oarbă era un aspect al personalității sale care la Alex nu mai trebuia să existe. Așa că tânăra femeie rosti cu fermitate, regăsindu-și curajul:

– Am intenția să duc sarcina la termen, mamă. Și nici nu mă gândesc să dau copilul spre a fi adoptat! Îl păstrez!

– De data asta spui chiar prostii, draga mea. E pur și simplu imposibil! Tu ești fiica pastorului. Există limite peste care noi nu putem să trecem.

Alex lupta contra panicii. Vocea mamei sale era hotărâtă, calmă, aproape senină, decizia ei irevocabilă. Să faci față unei autorități atât de plină de încredere în ea însăși, era ca și cum ai vrea să dai munții la o parte. Și ea se simțea atât de singură, atât de slabă.

Încercă să argumenteze dar vocea ei era foarte nesigură și abia se auzea:

– Tu nu ai dreptul, mamă, să hotărăști! E vorba de viața mea, de copilul meu! Acestea fiind spuse, înțeleg că o mamă celibatară în locuința pastorului nu poate să facă o bună impresie. Eu... eu am să părăsesc deci casa voastră. Va fi cea mai bună soluție pentru noi toți.

– Și unde ai să te duci, sărmana mea copilă? Unde? Și din ce ai să trăiești? Banii nu cresc în pomi!

– Știu! Știu, nu sunt atât de naivă! Dar eu...

Mama ei o întrerupse pentru a se lansa într-un lung discurs în care era vorba de Emily Derringer, de reputația pe care Marie trebuia s-o păstreze intactă, de datoriile pe care le creează anumite poziții în sânul unei comunități... Alex plecă ochii ca să nu o mai vadă agitându-se, și încercă să nu mai asculte nimic din ce îi spunea. Se străduia să reziste tentației de a ceda, de a spune da, de a fi din nou fata cea bună, cea supusă, acea fiică rezonabilă care, în toată viața ei, a reușit să nu nemulțumească pe nimeni...

– ... oricum noi nu avem posibilitățile de a-ți plăti un apartament. Problema este așadar închisă. Vei recurge deci la clinica de la Vancouver...

– Nu, asta nu! Nu pot să fac asta! Am să mă descurc, mamă. Voi găsi de lucru.

Alex ridică ochii și văzu, chiar în spatele mamei ei, silueta lui Sam care se contura în cadrul ușii. Karin îi deschisese? Sau el intrase, fără să bată, fără să anunțe, cu siguranța lui obișnuită?

Fanny Houseman scoase o exclamație disprețuitoare.

– Vei găsi de lucru? Ce fel de lucru, mă rog? E multă vreme de când nu se mai găsesc locuri de muncă pe aici. Doar dacă ai de gând să te angajezi ca lucrătoare la fabrica de conserve. Dar va fi foarte obositor în starea ta. Și apoi mizeria de acolo, mirosul de pește de care nu mai poți scăpa! Nu, eu nu pot să o las pe fiica mea să muncească la conservărie!

Situația era insuportabilă pentru Alex, care strânse din dinți. Sam era în continuare acolo, rezemat de ușă, într-o atitudine dezinvoltă. Pentru ce se întorsese? Și ce gândea el despre această Alex pe care o vedea certată de mama ei ca și cum ar fi fost un copil iresponsabil. Din instinct, Alex căută privirea lui Sam. Și miracolul se petrecu. Tânăra femeie se simți deodată mai puternică și mai liberă. Capabilă, în fine, să ridice capul și să spună nu.

– Nu mai sunt o copilă, mamă. Și e vorba de o decizie pe

care trebuie să o iau eu singură. Nu știu încă exact ce voi face. Dar în nici un caz nu voi accepta ca tu să hotărăști în locul meu.

Fanny Houseman se albi la față, se întoarse brusc, repezindu-se către ușă. Dar când îl văzu pe Sam, obrajii ei palizi se înroșiră deodată:

– Dumneata!

În doi pași, Fanny ajunse lângă tânăra femeie, o apucă de umeri și începu să o zgâlțâie furioasă:

– Vasăzică asta era! Tu ai intenția să te lași întreținută de acest bărbat! Vei fi rușinea acestui oraș, dezonoarea familiei noastre! Tatăl tău va pierde respectul oamenilor, își va pierde somnul, liniștea, poate și funcția sa. Din dragoste pentru tot ce ți-a fost apropiat odată, din dragoste pentru familia ta, Marie, ia-l de bărbat! Dacă vrei neapărat să păstrezi acest copil, fă-o cel puțin într-un mod onorabil! Ca să mai putem trece totuși prin oraș cu capul sus!

Cu fața crispată de mânie, Fanny porni către ușă cu pași apăsați, îl îmbrânci pe Sam, care nu catadicsi să se dea la o parte nici măcar un milimetru, și trânti ușa în urma ei. Alex își ascunse fața în palme, simțindu-și obrajii arzând de jenă.

– Îmi pare rău, Sam. Dar trebuie să înțelegi că nu e ușor pentru ea. Niciodată nu ar fi crezut că fiica ei...

Tânăra femeie își înăbuși un suspin. Situația era prea de nesuportat, prea oribilă. Avu o viziune de ceea ce urma să se petreacă; tatăl și mama ei copleșiți de rușine, dezonorați, șușotelile în biserică în timp ce tatăl ei își va ține predica, gurile rele murmurând: „Da, și fiica lui... Toți au asta în sânge... ea, Toby, fratele ei, ca Lexie... Un blestem care apasă pe această familie...“

Sam făcu câțiva pași către ea, și se opri.

– Nu e pentru prima oară și nici pentru ultima oară când o mamă își pierde cumpătul, își iese din fire pentru comportamentul fiicei sale.

– Tatăl meu e pastor, Sam...

– Da, și ce? Sunt părinți, pur și simplu. Și e soarta părinților să nu înțeleagă totdeauna ce se petrece în capul copiilor lor. Viața e făcută din crize și din rupturi, Alex. Tu nu poți să trăiești în umbra lor tot restul zilelor tale, numai din dorința de a le evita orice contrariere! Mama ta are dreptate asupra unui singur lucru, totuși. Eu ți-am propus într-adevăr să te căsătorești cu mine. Și această propunere e sinceră și valabilă în continuare. Dar nu trebuie ca tu să o accepți doar pentru a face plăcere cuiva, oricare ar fi acea persoană. Văd bine că perspectiva unei căsătorii precipitate nu te atrage, ci te neliniștește, te indispune... Dar...

Cu un surâs și amuzat dar și amar, Alex spuse:

– Mi se pare că lipsa de entuziasm pentru acest mariaj este a amândurora, Sam!

Iritat de remarca ei, Sam se încruntă. Și deodată, în momentul în care se aștepta cel mai puțin, el izbucni în râs. După o clipă de ezitare, Alex începu să râdă împreună cu el, din toată inima.

– Oh! Sam... Dacă ai ști ce bine îmi face să râd. Viața a devenit atât de gravă și serioasă dintr-o dată, încât simțeam că mă sufoc. Am câteodată poftă să alerg prin iarbă, ca un copil, din dorința de a uita de griji...

– Ai nevoie să-ți schimbi gândurile, Alex. Hai, vino! Sper că vei accepta să-ți pui soarta în mâinile mele, măcar în această după-amiază. E ceva... un lucru pe care vreau să ți-l arăt...

Fără să ezite, Alex își luă jacheta și porni alături de el. „De fapt eu l-aș urma oriunde“ își spuse tânăra femeie, cu inima bătând năvalnic.

– Unde mergem, Sam? Nu vrei să-mi spui?

El dădu din cap. Ca și prima dată, Alex se instală în mașina de sport albă. La Vancouver, când el nu era încă decât un necunoscut, tânăra femeie găsise că bărbatul de lângă ea avea o alură neliniștitoare. Și-i trecuse prin minte ideea că ar putea

fi ceea ce enoriașii tatălui său numeau „derbedeu“ sau „băiat rău“. Și totuși nu îi fusese frică de el.

Ce știa mai mult despre Sam, astăzi? De fapt, nu mare lucru. Îi cunoștea numele de familie. Profesia. Mai aflase că era un om care nu fugea de responsabilitățile sale, oricât de grele ar fi fost acestea... Alex își întoarse privirea de la el. Nu numai că Sam îi inspira aceeași încredere oarbă ca și atunci, dar acum își dădea seama că îl iubea. Și el nu trebuia să citească acest lucru în ochii ei, și mai ales nu trebuia să îi afle sentimentele. Fiindcă Sam nu voia dragoste! Nu voia familie! Și oricum avea destule responsabilități și obligații față de ea și așa.

Ochii lui Alex străluciră amuzați:

– Știi că au și început să circule diferite vorbe despre tine, domnule doctor?

– Cum? Așa de repede? Și totuși până acum nu am omorât încă pe nici unul dintre pacienții mei!

– Ah, în legătură cu pacienții... Ora aceasta nu e o oră la care orice medic care se respectă se află la cabinet și dă consultații?

– Da, dar e vorba de un mic cadou pe care mi l-am făcut! Am fost chemat la o urgență, la o naștere. Și secretara mea s-a grăbit să anuleze toate programările din această după-amiază. Or copilul se născuse deja când am sosit eu! Și cum atât el cât și mama erau bine, fără nici o problemă, m-am decis să-mi ofer timpul liber câștigat la această naștere pentru a-mi face și mie o plăcere.

„Plăcere“ a zis? Inima lui Alex începu să bată mai repede de bucurie. A petrece după-amiaza cu ea, era „un cadou“ pe care el și-l făcea, „o plăcere“! Tulburată, Alex schimbă deodată subiectul discuției.

– Am auzit că ai fost la tribunal, în dimineața asta. Se pare că ai luat apărarea lui Neil MacKenzie...

– Ce repede circulă veștile în acest oraș... Dar, ia spune, tu îl cunoști pe Neil?

– S-ar putea spune că îl cunosc... Când aveam șaptesprezece ani eram solicitată de diferite familii ca baby-sitter. Și părinții lui Neil m-au chemat de mai multe ori. Neil era un băiat foarte vioi, foarte dotat. Mi-amintesc că își petrecea ore întregi demontând totul în casă; ceasurile, aparatele de radio, tot ce îi cădea în mână.

Sam se încruntă.

– Vasăzică avea totuși o viață de familie. Cum se face că a ajuns pe stradă?

– Totul a început să meargă rău când băiatul avea nouă sau zece ani... Mai întâi a fost decesul doamnei MacKenzie și nenorocirea asta a declanșat totul. Tatăl lui Neil n-a suportat să-și piardă soția atât de tânără. A început să bea, să facă depresii nervoase, una după alta. Neil a rămas singur, de capul lui. A fost prins pentru un furt într-un magazin. A avut loc o anchetă și tatălui lui i s-a luat dreptul de a se mai ocupa de copil. De atunci nu mai știu prea multe despre ce s-a întâmplat.

Sam o ascultase preocupat și mașina sport albă începu asaltul unei coline. Prince Rupert nu era format decât din coline și văi, prinse între ocean și munții înalți pe care creșteau păduri de conifere. Gândindu-se la Neil, mâinile lui Sam se crispară la volan.

– După informațiile pe care am izbutit să le culeg de la unii și de la alții, Neil a trecut prin mai multe familii adoptive, ca și mine. Oricum, am declarat în această dimineață la tribunal că sunt gata să răspund pentru el. Și va fi sub responsabilitatea mea până la procesul lui care va avea loc în toamnă.

– Oh, e un lucru foarte bun pentru Neil, că l-ai luat în grija ta, Sam. Nu cred că o ședere la închisoare poate să ajute un adolescent de vârsta lui să își regăsească echilibrul. Dar după aceea? Ce se va întâmpla la proces? Nu riscă să fie totuși condamnat?

Sam opri mașina aproape în vârful colinei, de-a lungul trotuarului. Jos se vedea oceanul care își legăna ușor apele-i

strălucitoare. În fața lor se afla o clădire veche cu două etaje și cu o verandă mare în față. Sam își întoarse privirea de la casă către un mesteacăn ce își înălța în mijlocul peluzei trunchiul lui alb și zvelt, și crengile cu mii de frunze fremătătoare.

– Pentru Neil, totul va depinde de comportamentul pe care îl va avea în cursul următoarelor trei luni, așa cred. Este inculpat pentru furt și e vinovat. Însă asta e prima lui mare greșeală. Dacă va reuși să convingă juriul că este pe cale să se redreseze, să facă ceva constructiv din viața lui...

– Dar ce crezi că ar putea să facă? Sunt prea puține șanse să găsească de lucru, în acest moment.

– Neil dorește să iasă din impas, să-și schimbe viața și eu voi avea grijă să reușească. Va putea să studieze, să urmeze cursuri speciale pentru recuperarea perioadei în care a renunțat la școală. În orice caz, de săptămâna viitoare îl voi lua la mine. Și l-am prevenit că nu va avea nici o secundă liberă. Va munci atât de dur că nu va avea timp nici măcar să se gândească la cei cu care se înhăitase.

Cum Sam coborî din mașină, Alex îi urmă exemplul și merseră alături până la casa cea mare nelocuită. Gânditoare, tânăra femeie îi atinse brațul.

– Pentru ce, Sam? De ce faci asta pentru el?

– Nu știu... Pentru că nimeni nu și-a propus să-i vină în ajutor. Și are mare nevoie de acest ajutor... Acum sau niciodată. Și apoi, de la început, am avut sentimentul că acest adolescent, este oarecum ce eram eu la vârsta lui...

– Pentru un om care nu suportă viața de familie, ai făcut un mare pas în această direcție...

Sam râse.

– Da, cam așa e. De altfel când mă gândesc, mă întreb cum o să ne descurcăm, stând împreună, el și cu mine... Dar în toate trebuie să fie un început. Și cum am răspunderea unui suflet acum, a trebuit să mă decid și eu să mă instalez. Deci

iată... Alex, ai în fața ta noua mea, sau mai bine zis, prima mea casă!

– Casa asta? Într-adevăr? Ai închiriat-o?

– Nicidecum! Chiar am cumpărat-o!

Sam scoase din buzunar o cheie mare și o introduse în broască. Uluită, tânăra femeie cercetă cu privirea imensa clădire.

– Ai cumpărat-o? Dar n-ai s-o poți revinde niciodată!

– Dar nu am cumpărat-o ca să o revând, Alex. Chiar bătrânii călători pe drumul singurătății au dreptul să se oprească, într-o zi sau alta, să se instaleze, să prindă rădăcini într-un loc. L-am sunat pe agentul imobiliar noaptea asta, la ora patru. Presupun că a trebuit să facă un mare efort ca să se stăpânească și să nu mă insulte. O să mă ierte însă, fără îndoială, când vom ajunge la momentul comisionului. Dar ce te face să râzi așa?

Alex dădu din cap.

– Nu ai să ghicești niciodată cui îi aparținea această casă, oh, nici nu-ți poate trece prin cap, Sam...

– Cred că unei anumite doamne Knight, cred?

– Exact! Și această doamnă este... este chiar mama lui Emily Derringer!

– A faimoasei Emily Derringer! Doamne Dumnezeule! Prince Rupert este, se pare, orașul tuturor coincidențelor... Dar vino, Alex! Acest lucru să nu te împiedice totuși să-mi vizitezi castelul.

Surâzând, tânăra femeie trecu pragul casei, descoperi camerele luminoase și atrăgătoare și impozanta scară centrală cu frumoasa ei balustradă acaju. Admiră apoi colțurile și colțișoarele, culoarele, oficiile, debaralele, tot acel dispozitiv seducător și complicat ce caracteriza marile locuințe construite înainte de război.

Alex se întoarse către Sam cu o privire entuziastă.

– Este genul de casă în care ești obligat să te simți feric-

it. Dacă aș trăi aici, mi-aș petrece ziua în fața ferestrei, privind oceanul! Poate faptul că a trebuit să plece din această casă a făcut-o așa de arțăgoasă, de plină de răutate, pe Emily.

Tot felul de flori și ierburi invadaseră mica grădină din spatele casei. Dar era un locșor plin de verdeață, protejat de priviri, un loc ideal pentru a te putea juca în voie cu un copilaș.

Alex continuă să admire casa, podeaua din lemn dur, lustruit, în perfectă stare, ferestrele înalte, mobilele, frumoasele mobile de familie pe care Sam le achiziționase o dată cu locuința... Așa că nu era de mirare faptul că el se îndrăgostise de casă la prima vedere, își spuse Alex. Și ce spațiu imens! Numai parterul putea să adăpostească cu larghețe o familie de patru persoane!

După ce au vizitat și camerele de la primul etaj, tânăra femeie luă loc pe o treaptă a scării și o luminiță amuzată îi apăru în ochi.

– Oare de ce în casa asta încântătoare, fața ta are deodată o expresie atât de îngrijorată? Nu cumva noul tău statut de proprietar, te apasă, Sam?

– S-ar putea... Mărturisesc că stabilitatea mă sperie. Probabil că e o reacție idioată.

– Nu eu voi fi aceea care să te condamn. Precum ai putut să constați, sunt destule lucruri în viață care mă terorizează și pe mine. Și nu stabilitatea... ci instabilitatea, printre altele...

Amuzat dintr-odată, Sam se așeză surâzând pe treaptă alături de ea.

– Ai văzut cum a fost construit parterul? Ei bine, m-am gândit că se poate foarte bine despărți în două. E suficient să se facă o separare printr-un perete suplimentar pe culoarul din spate pentru ca jumătatea stângă să devină un apartament independent. Cu condiția de a transforma oficiul în bucătărie,

ceea ce nu e deloc complicat. Și va fi mult mai bine așa... Casa e puțin prea mare pentru un om singur...

– Îl uiți pe Neil...

– Neil este un adolescent, Alex. El nu va rămâne aici toată viața lui. Într-un an sau doi se va duce să studieze sau să lucreze undeva, într-un oraș mare.

Sam își plecă spre ea fața cu trăsături aspre, marcată de cicatrice și parcă mai impenetrabilă ca oricând. Era așa de aproape încât Alex simți căldura răsuflării lui pe obraz.

Tânăra femeie încremeni, sperând și, în același timp, temându-se de ceea ce va urma.

– Ca să fiu mai limpede, Alex. Știu că ții mult la independența ta și îți făgăduiesc că ea nu îți va fi primejduită niciodată. Dar aș dori foarte mult, țin foarte mult, ca tu să vii să te instalezi aici, în acest apartament, care va fi amenajat, precum ți-am spus, și în care vei fi perfect liniștită.

Alex începu să tremure. Pentru ce avusese cu o clipă mai înainte tulburătoarea certitudine că îi va cere din nou să se căsătorească cu el? Și pentru ce fusese gata să accepte, să rostească „Da!“, deși știa că ar fi fost o mare greșeală? Tânăra femeie plecă privirea, refugiindu-se, ascunzându-și ochii în spatele perdelei mătăsoase a părului ei lung.

– Eu am... eu am să mă descurc singură, Sam. Am nevoie să îmi dovedesc că sunt capabilă să fac față situației.

El se ridică brusc.

– Nu ai să fii deranjată aici, să știi. Am putea chiar să blocăm, să condamnăm definitiv, ușa de comunicare între apartament și restul casei.

– Nu e vorba despre asta, Sam.

El se întoarse și tânăra femeie îi văzu spatele rigid, pumnii strânși, crispați, și-l auzi declarând cu o voce dură:

– Acest copil este și copilul meu, Alex. Pot să înțeleg că refuzi să te măriți cu mine, dar încearcă să accepți că mă simt

și sunt răspunzător de ceea ce i se întâmplă, întocmai ca și tine. Și țin să fiu prezent în viața copilului meu. Și îți cer să nu mă ții deoparte... Te rog, Alex, mai adăugă el încet.

Tânăra femeie dădu din cap, fără să rostească nici un cuvânt. Nu, niciodată nu ar putea să facă așa ceva, să-l îndepărteze de acest copil, căruia Sam îi făcuse deja un loc așa de important în viața lui.

– Dacă ai veni să locuiești aici, nimic nu te-ar împiedica să-ți petreci zilele scriind. Vom face tot ceea ce va fi necesar pentru a-ți amenaja un adevărat birou.

– Oh, dar nu va fi nevoie! Această mică sufragerie este perfectă. O masă în fața ferestrei, câteva rafturi și voi avea un loc ideal pentru a lucra.

Alex cercetă încăperile cu o altă privire acum. Să trăiască aici. Să fie aproape de Sam. Să se așeze la mașina de scris când va simți că e inspirată. Să scrie, liber, fără să se mai ascundă, fără ca nimeni să creadă că are dreptul să o deranjeze oricând... Ea se ridică la rândul său și începu să pășească nervos prin locul acela care ar fi putut deveni noul său domeniu.

– Oh, Sam, e o nebunie!... Sunt tentată, foarte tentată. Dar ar însemna să-i dau dreptate mamei mele. Asta ar face din mine o femeie întreținută.

O expresie de enervare apăru pe fața lui Sam.

– Da, și ce-i cu asta? Nu e vorba decât de cuvinte, Alex. Tot ceea ce știu este că am dorința să te ajut, că vreau să fac lucrul acesta, pentru tine, pentru copil.

O lungă tăcere se așternu între ei. Pentru tânăra femeie a fost poate una dintre cele mai grele decizii de luat din toată existența sa. Avea nevoie de singurătate, desigur. Avea neovie să își dovedească astfel că putea să nu depindă de nimeni, că putea să își ia viața în propriile ei mâini. Dar momentul era bine ales? Dacă nu accepta ajutorul lui Sam însemna oare că

făcea un serviciu copilului său, așteptându-i venirea pe lume în condiții precare? Căci nu avea nici un servici, nici bani. În schimb, dacă accepta propunerea lui, perioada graviditații ar fi fost protejată, fericită. Și, în plus își oferea șansa să se dedice scrisului, reușind poate să trăiască datorită romanelor ei, adică șansa de a duce, în fine, existența la care visa în secret de atâta vreme.

Tânăra femei se apropie încet de Sam. Răbdător, cu ochii ațintiți asupra ei, Sam îi lăsase timpul necesar să chibzuiască asupra hotărârii pe care urma să o ia. Alex dădu glas, în sfârșit, mult așteptatei sale decizii:

– Da, dar cu o condiție și anume să plătesc jumătate din chiria actualmente în vigoare pentru un apartament de acest fel. Și în plus, firește, cheltuielile de întreținere.

– Jumătate din chirie? Cu alte cuvinte accepți ajutorul dar numai pentru copil însă nu pentru tine?

– Da...

– Câtă prudență, Alex! Dar uiți că te adresezi unui om care nu face concesii niciodată? Un om care a avut totdeauna, până azi, supărătorul obicei de a nu ține cont decât de o singură părere: a sa!

Alex schiță un surâs.

– Nu mi-e deloc greu să te cred! Voi doctorii sunteți toți la fel. Faceți totul numai și numai după capul vostru!

– Poate... dar atâta vreme cât acest cap este un cap atât de reușit...

Tânăra femeie ridică ochii spre cer cu o expresie de comică exasperare:

– Ce mi-a fost dat să-mi audă urechile? E chiar mai rău decât m-am așteptat! Încântat de propria-i persoană, de o îngâmfare fără margini, și o mulțumire de sine disproporționată, mare... mare cât o casă...

– Ei, da! De aceea mi-am cumpărat această casă pen-

tru ca voluminoasa mea mulțumire de sine să aibă loc!

Schimbând o privire amuzată, amândoi izbucniră în râs. Apoi Sam luă mâna tinerei femei și o strânse îndelung.

– Deci ne-am înțeles, Alex, nu? Jumătate din chirie, dar nu și cheltuielile de întreținere. Ar trebui pentru asta să instalez contoare separate și m-ar costa o avere. Ar fi o risipă inutilă.

– Dar aș putea să-ți dau o sumă dedusă din...

Alex tăcu, Sam se încruntase nepărând dispus să mai continue discuțiile acestea financiare nici o secundă în plus. Și apoi, pentru un om obișnuit ca totdeauna să facă numai după capul său, mersese cu concesiile destul de departe. Doar ideea sa inițială fusese căsătoria! Îi acceptase refuzul și numai într-o zi, găsise o cale de înțelegere...

Înfruntând privirea pătrunzătoare a ochilor lui cenușii, ea declară scurt, cu un zâmbet la colțul gurii:

– Atunci bate palma, Sam! Cred că o să facem afacerea asta, tu și eu...

Capitolul 6

Cele câteva zile petrecute în casa părinților ei în așteptarea mutării au fost cele mai lungi, cele mai greu de suportat pe care Alex le-a îndurat vreodată. Tatăl ei, pastorul, o evita; mama ei nu-i adresa nici un cuvânt decât cu o voce obosită, plină de amărăciune. În ochii lumii însă nimic nu se schimbase. Oamenii continuau să-i surâdă, să se oprească pe stradă ca să schimbe cu ea câteva vorbe. Pentru ei continua să fie Marie, fata pastorului Houseman. Și Alex, care se simțea acum ca o înșelătoare nu știa ce să facă. Secretul ei, încă intact, nu avea să se afle chiar imediat, dar amenințarea era prezentă, ca sabia lui Damocles suspendată deasupra capului ei...

Firește că diferite comentarii, diferite clevetiri vor începe să circule în ziua în care strângându-și cele câteva lucruri se va duce să se instaleze în noua casă a doctorului Sam Dempsey. Și cu toate acestea, tânăra femeie s-a simțit ușurată de o mare greutate când a trecut pentru ultima oară pragul casei părintești. Era ca și cum o umbră imensă, care planase asupra sa întreaga ei viață, se risipea deodată pentru a lăsa să treacă

limpedea lumină a zilei. Un vecin, care-și plimba cățelul, s-a oprit pentru a privi pe Neil și Sam încărcând camioneta închiriată pentru această ocazie. Dar evidenta lui curiozitate o lăsă netulburată pe Alex. Prezența lui Sam lângă ea îi dădea curajul care îi lipsise totdeauna până atunci.

Când ajunseră la locuința lui Sam, după ce au descărcat camionul, au scos niște farfurii și niște pahare de carton și au împărțit un pui fript, înconjurați de valizele și pachetele aduse. Neil, adolescent înalt și puțin stângaci, stătea mai retras și nu răspundea la întrebările lor, cu jenă, decât cu câte un da sau nu. Până în momentul în care Alex scoase aparatul său de radio, cu o strâmbătură sceptică.

– Chiar mă întreb de ce am mai adus vechitura asta. Sunt ani de zile de când nu mai funcționează.

– Poate aflu eu ce are, propuse Neil imediat.

Sam și Alex schimbară o privire în timp ce Neil se dusese în bucătărie. Tânăra femeie spuse în șoaptă:

– Acum îl regăsesc pe Neil, cel pe care l-am cunoscut. Cea mai mare fericire a lui era să demonteze un aparat până la ultimul șurub, să-i studieze felul în care funcționează până în momentul în care era capabil să-l remonteze. În legătură cu asta, ar trebui să-i vorbești lui Michael, soțul lui Karin, despre Neil. Michael mi-a explicat că va deschide un atelier de reparații ultramoderne pentru tot ce este material electronic pe vapoare. Și sunt sigură că Neil are un veritabil talent pentru electronică.

– Da... Am să-i spun câteva cuvinte despre băiat. Dar cred că Neil personal trebuie să facă aceste demersuri. Pentru moment însă am să veghez să aibă cu ce să se ocupe.

În cursul săptămânilor care au urmat, Sam s-a arătat inflexibil față de Neil. Sam era absent majoritatea timpului dar nu uita niciodată să-i spună adolescentului ce are de făcut. Din biroul său cu vedere spre ocean, unde stătea cel mai adesea,

Alex îl auzea pe Neil lucrând de dimineață până seara. Uneori era îngrijorată să-l vadă muncind doar cu un singur braț valid. Dar Sam nu ținea cont de fractura lui. Și cu toate că avea o mână în ghips, Neil vopsea, lustruia, curăța grădina de bălării, săpa. Și fără să se plângă niciodată, după cum își putea da seama Alex.

Și ea avea, de asemeni, multe de făcut. Să-și amenajeze teritoriul, să așeze toate lucrurile la locul lor, să coasă perdelele... Tânăra femeie descoperea lucruri plăcute pe care nu le mai cunoscuse: să-și petreacă zilele în ritmul ei, nu impus de alții, să-și permită să viseze într-un fotoliu de lângă fereastră. Cea mai mare parte a timpului, cei doi bărbați din casă o lăsau singură. Neil era foarte ocupat cu diferite treburi. Cât despre Sam... Sam era un om cu principii. Și își respecta cu scrupulozitate cuvântul dat să nu o deranjeze. Chiar din prima seară, el precizase bazele relațiilor lor viitoare.

– Eu nu uit nevoia ta de solitudine, Alex. Știu că acest lucru e important pentru tine. Și îți promit că nici nu vei simți prezența mea în casă.

Tânăra femeie se abținuse să protesteze. Dar contrar oricărei logici, se simțea dezamăgită, chiar iritată. Dar cum să revină asupra afirmațiilor pe care le făcuse fără să devină ridicolă? Doar nu încetase să tot proclame dorința ei de independență! Nu-i mai rămânea decât să bea cupa până la fund, de-acum înainte.

De altfel, chiar invizibilă, prezența lui Sam îi făcea plăcere, o bucura. Auzea motorul mașinii lui când se întorcea acasă, auzea închizându-se ușa de la intrare. Când lipsea uneori noaptea pentru o urgență, Alex rămânea trează, atentă la orice zgomot, așteptând întoarcerea lui. Câteodată veneau până la ea ecouri de muzică. Alex asculta atentă, și-l imagina pe Sam mergând prin cameră sau citind seara, într-un fotoliu, lângă șemineu. Și i se întâmpla să zâmbească singură,

visătoare, cu mâinile încrucișate pe pântecul ei abia rotunjit.

Alex ieșea puțin în oraș. Toată lumea – inclusiv părinții ei – erau probabil convinși pe deplin că era întreținută de Sam. Și pentru acest motiv îi era greu să înfrunte privirile altora. Decât să riște pe stradă, în magazine, să fie nevoită să răspundă întrebărilor celor pe care-i întâlnea, tânăra femeie prefera să rămână în apartamentul ei, să-l aranjeze, ori să stea la soare în grădina din spatele casei.

Chiar din prima seară, Sam coborâse pentru ea un superb birou pe care-l găsise într-una din camerele neocupate de la primul etaj.

– Este exact ce îți trebuie, Alex. Poți să te așezi la acest birou, în fața ferestrei, ca să bați la mașină. Cu o asemenea priveliște cărțile tale se vor scrie singure.

Îi aduse, de asemenea, o sofa, pe care ea nu putu să o refuze.

– Ce vrei să fac cu mobilele astea toate? O canapea, mie îmi ajunge, să știi! Nu sunt colecționar de mobile.

Și Alex a acceptat oferta lui generoasă. Măcar pentru a-l vedea acolo, în camerele care-i erau ei rezervate, instalându-i biroul, sofaua. Sam era atât de puternic! Și îi făcea plăcere să-l vadă în tricou, cu vechiul său jeans pătat de vopsea. Mușchii brațelor sale păreau de granit. Și tânăra femeie lupta contra unei imense dorințe de a-l atinge, de a se strânge lângă el, ca prima dată pe plaja de la Vancouver. Îl visa noaptea. Și se gândea la el ziua întreagă... Imagini ale primei și unicei lor apropieri îi apăreau pe ecranul pleoapelor ei închise. O senzualitate nouă îi făcea trupul să se înfioare.

Nu reîncepuse încă să scrie. Ca și cum i-ar fi trebuit timp pentru a se obișnui cu noul său spațiu, pentru a-și regăsi un nou ritm. Alex nu se alarma peste măsură din cauza acestei lipse de inspirație. Știa că va veni momentul când va începe iar să scrie. Până atunci ar fi dorit foarte mult să găsească niște rafturi pentru a-și așeza cărțile, însemnările.

Două săptămâni trecuseră deja, când într-o zi, se hotărî să urce la primul etaj cu speranța că va găsi o bibliotecă. Cu o pensulă plină de vopsea în mână, Neil îi adresă un larg surâs. Îngrijorată, văzându-l cocoțat pe o scară, tânăra femeie se apropie.

– E sigur că te ții bine, că nu riști nimic pe scara asta înaltă? Mâna ta în ghips nu are de suferit?

– Nu-i nici o problemă. Sam e doctor, așa că dacă el zice că pot să fac anumite lucruri înseamnă că nu e nici un pericol pentru mâna mea.

– Sper din toată inima pentru tine! Dar spune-mi, Neil, mica bibliotecă de pe palier, crezi că vă trebuie, ție sau lui Sam?

Adolescentul dădu din umeri.

– Nu, nu cred. Vrei să o instalez jos la tine?

– Da, mi-ar fi foarte folositoare. Dar am s-o cobor eu singură.

Neil se răsuci deodată pe scară, așa de brusc că era să își piardă echilibrul.

– Ah, nu, asta în nici un caz! Sam a interzis ca tu să cari ceva, orice ar fi. Și eu sunt dator să veghez la asta. O să mă omoare dacă te las să duci tu biblioteca.

Sam se gândea deci la ea, chiar în absență... O proteja pentru că ea purta acea viață care le era comună. Teribil de emoționată, Alex dădu din cap.

– Bine, dacă trebuie neapărat, o să mi-o aduci tu.

Neil scoase un suspin de ușurare și Alex reuși cu greu să-și stăpânească un surâs. Era incredibil! Cum reușise Sam să se facă ascultat de acest adolescent care respinsese orice formă de autoritate până acum? Tânăra femeie își ținu răsuflarea de îngrijorare când Neil coborî scara cu biblioteca pe umăr. Din fericire, însă, nu a fost nici o problemă. Adolescentul puse biblioteca lângă birou, apoi aruncă o privire admirativă în jur.

– E foarte plăcut la tine, foarte agreabil. Dar lipsește ceva... ai să vezi ce...

Înainte ca Alex să-l poată opri, Neil și ieșise în viteză din cameră repezindu-se sus pe scări. De trei ori a urcat și a coborât ca să-i aducă covoare din inepuizabila rezervă care părea să o constituie camerele de la primul etaj. Încântată, tânăra femeie contemplă rezultatul. Covoarele dădeau încăperilor apartamentului ei o unitate, o căldură și o atmosferă deosebită. De această dată, Alex se simțea într-adevăr într-un cămin al ei, un loc în care putea să trăiască și... să muncească la roman.

Și chiar de a doua zi, tânăra femeie reîncepu să așternă noi și noi pagini. Iar după o dimineață petrecută la mașina de scris ea pregătea un dejun ușor pe care-l împărțea cu Neil. Apoi ieșea să se plimbe pe coline, după care se întorcea, citea ceea ce lucrase și făcea corecturi, activitate care se prelungea deseori până seara.

Într-o dimineață, mama ei îi telefonă ca s-o anunțe că îi sosise o scrisoare.

– Am să ți-o las pe masa de la bucătărie. Treci să o iei chiar acum, dacă vrei...

– Mamă, eu...

Dar Fanny Houseman închisese deja telefonul. Și când Alex ajunse găsi casa goală. Nici unul din părinții ei nu o așteptase!

Alex contemplă locul familiar devenit deodată atât de ostil. Pentru ce părinții ei o tratau ca pe o femeie pierdută, ca pe o desfrânată? Comisese într-adevăr o greșeală îngrozitoare, de neiertat, împărtășind câteva clipe de bucurie intensă cu Sam? Nu... Amintirea nopții lor de la Vancouver, continua să existe în mintea ei, intactă, superbă, ca o bijuterie inalterabilă. Nici o rușine, nici o jenă, nu erau legate de ea. În acea noapte se petrecuse ceva extraordinar, unic. De altfel viața cea nouă, rezultat al întâlnirii lor, nu era un mic miracol, un dar al destinului?

Hotărâtă să nu se lase copleșită de atmosfera apăsătoare a casei părintești, Alex își luă scrisoarea și se grăbi să se întoarcă în apartamentul ei din locuința lui Sam ca s-o deschidă. Era un cec de la agentul său literar, corespunzând avansului consimțit de editor. Și mai era anunțată că la 1 februarie cartea urma să apară, exact cu două luni înainte de nașterea copilului!

Tânăra femeie simți că amețește de bucurie. Reușise! Romanul ei polițist va fi tipărit și poate că va fi văzut și în vitrina celei mai mari librării din centrul orașului Prince Rupert. Iar Emily Derringer, care adora acest gen de literatură, îl va cumpăra cu siguranță. Și atunci... și atunci... Nu, n-o să se mai sinchisească, n-o să-i mai pese de reacția celorlalți! De altfel, în situația în care era, o bârfă în plus nu mai conta!

Alex închise brusc mașina de scris. Era timp prea frumos pentru a se așeza la lucru. Și apoi era așa de bucuroasă! Măcar dacă ar avea cui să-i spună vestea cea bună. Însă Neil se afla la liceu, unde începuse să urmeze cursurile, iar Karin, undeva prin port, ocupată până peste cap, ca de obicei. Dar Sam... Alex deschise cartea de telefon, găsi numărul clinicii, ezită... Nu, nu avea curajul să îl sune. Doamna Bramsley, recepționista, îi va recunoaște cu siguranță vocea. Și ea nu putea totuși să-l deranjeze pe Sam pentru atât de puțin!

Grăbită să își depună cecul la bancă, Alex coborî în oraș. Era așa de mândră că prin ea însăși câștigase o asemenea sumă! Și pentru prima dată putea să-și facă cumpărăturile fără să socotească fiecare bănuț. Tânăra femeie alese cu grijă carnea, își umplu coșul cu legume frumoase. Apoi intră într-o patiserie unde cumpără o prăjitură enormă. În magazinul de băuturi luă două sticle de vin de calitate pe care le ascunse cu grijă sub celelalte cumpărături. Numai Dumnezeu știa ce ar fi gândit oamenii văzând-o traversând orașul cu două sticle în brațe!

Dar urcând panta abruptă care ducea până la casa lui Sam,

se certă singură. Era inimaginabil să se neliniștească, să-și facă atâtea probleme despre opinia oamenilor asupra ei. Inimaginabil, ridicol și infantil! Alex suspină. Ar fi dorit atât de mult să aibă curajul de a ridica mândră capul și de a sfida toate femeile ca Emily Derringer din această lume! Dar cum să se schimbe, când obișnuința de a se ascunde era ca și încrustată în ea?

Gâfâind puțin mai mult ca altădată după urcuș, Alex introduse cheia în broască. Ezită în prag, dar în acea zi, altfel decât celelalte, totul părea posibil... Cedând tentației exploră partea din parterul casei ce îi era rezervată lui Sam. Sam... Descoperea universul lui, cartea lăsată pe o măsuță joasă, revista așezată lângă fotoliu. O revistă din California, observă ea, răsfoind-o repede. Sam își petrecuse toată tinerețea în Statele Unite. Dar din care regiune era originar, de fapt? Când și pentru ce emigrase în Canada? Ea nu știa nici unul din aceste detalii elementare ale vieții lui!

Tânăra femeie se opri în fața combinei stereo nouă, strălucitoare. Era de altfel singurul obiect nou în acel salon. Sam poseda atât de puține lucruri! Și totuși atunci când cheltuia o făcea cu larghețe. Pentru o combină stereo de înaltă fidelitate, pentru frumoasa sa mașină sport, pentru o casă mare cât un castel. Și pentru Neil...

Și pentru copilul său care se va naște...

Alex își șterse lacrima care îi aluneca pe obraz. O lacrimă? De ce o lacrimă? Nu avea nici un motiv să fie tristă. Dar Sam... Sam era un om extraordinar. Merita să primească și el daruri de la ceilalți și, mai ales, merita să fie iubit. Iubit cu pasiune. Or el rămăsese singur toată viața. Și familiile care-l primiseră când era copil nu-l suportaseră niciodată. Avusese parte de strigăte, de urlete, de lovituri. Acestea erau amintirile din copilărie pe care le purta ascunse în sufletul lui și care-l marcaseră pentru totdeauna.

Era chiar un miracol că devenise ceea ce era acum; un om

cu o inimă caldă, generos, dezinteresat. Pentru Neil își asumase riscuri și mari responsabilități. Și pentru ea, Alex, fusese gata să își sacrifice singurătatea și libertatea sa...

Și nu cerea nimic în schimb. Neil muncea fără răgaz în casă. Dar Sam nu avea alt gând decât să încerce astfel să-l ferească de închisoare. Din partea ei, de asemenea, nu acceptase nimic. Doar atunci la Vancouver, darul inocenței sale. Dar pasiunea dintre ei fusese prea puternică pentru ca el să poată refuza acest dar.

Alex ajunsese în bucătăria pe care o împărțea cu Sam. Privea fără să le vadă, legumele așezate pe masă. Și dacă ea era cea care trebuia să-i redea lui Sam încrederea în ceilalți? Să-l facă să înțeleagă că putea să se bazeze pe ea, să-i ceară ajutorul, fără ca pentru asta să fie în pericol în vreun fel. Dar nu-i va fi ușor. Fiindcă Alex își dădea seama că ea era foarte timidă... Timidă? Nu, își spuse mânioasă pe ea însăși. De fapt era lașă! Lașă!

Dar trebuia să se schimbe. Primul lucru de făcut acum, telefonul. Cu o mână tremurândă, tânăra femeie formă numărul clinicii și adresându-se doamnei Bramsley ca unei persoane necunoscute reuși să ceară cabinetul doctorului Dempsey, cu un ton calm și hotărât.

– Doctorul Dempsey este ocupat pentru moment. Dacă vreți să îmi lăsați numele și numărul de telefon, doctorul vă va suna imediat.

Numele ei și numărul de telefon? Catastrofă... Dar ar fi trebuit să se aștepte că i se va cere așa ceva.

– Vă rog să-i spuneți că a sunat Alex...

– Alex? Mi s-a părut totuși că am recunoscut vocea. Nu ești Marie Houseman?

Tânăra femeie își înăbuși un geamăt.

– Alexandra este cel de al doilea prenume al meu, doamnă Bramsley.

– Mi-am dat seama că ești tu, dragă Marie. N-ai grijă îi voi

transmite mesajul. Dar ai spus... doctorului Dempsey? Nu doctorului Box? Dacă e vorba de o programare eu pot...

– Nu... e vorba de o comunicare personală. Însă acum trebuie să închid, sunt foarte grăbită.

Cu inima bătând să se rupă, Alex puse receptorul în furcă. Acest telefon fusese o eroare. O eroare stupidă. Și Sam va fi furios, desigur. Nu deranjezi un doctor pentru fleacuri. Toată lumea știa asta. Trebuia să ai un motiv serios ca să telefonezi la un doctor în timpul consultațiilor. O hemoragie internă, o criză cardiacă, o fractură gravă. Dar niciodată – absolut niciodată – pentru o invitație la cină!

N-avea nici un rost să mai rămână încremenită lângă telefon. Sam nu o va suna. Nici măcar nu cunoștea numărul ei de telefon fiindcă ea nu se gândise niciodată să i-l dea... Plină de amărăciune, Alex se întoarse la mașina de scris, străduindu-se să lucreze la un nou capitol. Dar îi era imposibil să se concentreze și frazele erau așa de greoaie, de stângace, încât se grăbi să le șteargă. Când auzi că cineva bate la ușa de intrare a apartamentului lui Sam, se ridică și se duse să deschidă. O clipă, rămase înmărmurită în prag.

Tatăl ei purta ținuta de pastor dar, pentru prima oară, i se păru că nu se simte în largul său în această ținută.

– Tată...

Ea îi murmură numele ca un copil pierdut. Pastorul Houseman aruncă pe furiș o privire spre stradă.

– Pot să intru, Marie?

Ea îl precedă în interior, și îl pofti să se așeze în cel mai comod fotoliu.

– Am să-ți fac un ceai, dacă vrei...

El acceptă în tăcere, urmărind-o cu ochii ce aveau acea privire obosită și descurajată pe care ea o cunoștea prea bine. De ce venise? se întrebă tânăra femeie. După ce bău ceaiul încet, pastorul Houseman își drese vocea.

– Tu nu ești nefericită, Marie? Nu ai nevoie de nimic?

– Nu, totul e bine, tată. Eu...

Neștiind ce să spun, Alex tăcu și întoarse capul.

– Ai nevoie de bani? Dacă ai nevoie, eu pot...

Tânăra femeie fu gata să-și răstoarne ceaiul pe covor. Mâinile îi tremurau atât de tare încât trebui să pună ceașca pe masă.

– Nu tată, mulțumesc, dar am ceva economii...

Privirea ei căzu pe mașina de scris. Deschise gura pentru a-i vorbi despre cartea ei, dar cuvintele i se încâlciră în minte și nu reuși să spună nimic. Foarte repede, tatăl ei se ridică, gata de plecare. Cu inima grea, Alex îl însoți până la ușa de intrare a apartamentului ei care dădea pe o latură a casei. Pastorul Houseman puse o clipă mâna pe umărul tinerei femei.

– Aș dori să te revăd în biserica mea, Marie.

Consternată, ea dădu din cap fără să răspundă. Deci nu primise vizita tatălui ei ci vizita pastorului Houseman. Și asta pentru că ea încetase să mai vină la slujbele de duminică și era datoria lui de om al bisericii, să readucă pe drumul cel bun toate oițele pierdute. Nici măcar o singură dată, de altfel, el nu menționase copilul...

Dacă ar fi avut cel puțin curajul să alerge după el și să-i explice totul! Însă picioarele îi erau ca paralizate. Dar ar fi putut el să înțeleagă? Într-o noapte, pe o plajă, Marie Houseman îi încredințase sufletul și trupul ei unui necunoscut. Astfel se petrecuse totul. Și era probabil un lucru ce nu putea fi niciodată iertat de cei care își arogaseră dreptul de a o judeca...

Cu pași grei, Alex se îndreptă către bucătărie. Cumpărăturile pentru cină, așezate acum, frumos, în ordine în refrigerator, păreau o zeflemea la adresa ei. Tocmai se pregătea să pună carnea în congelator când sună telefonul. Alex tresări. Era pentru prima oară că era chemată de când

telefonul fusese instalat! Se repezi să răspundă emoționată murmurând:

– Da... alo...

– Alex? Totul e bine?

Sam... Cum avea să-i explice apelul ei neașteptat, inoportun? Abătută se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Da, totul e bine... Îmi pare rău că te-am deranjat în timpul consultațiilor tale.

– Tu nu mă deranjezi niciodată. Tocmai am suportat descrierea unui șir nesfârșit de necazuri ce le îndură din partea soțului ei o pacientă sexagenară și care încearcă să-l părăsească de peste treizeci de ani. Fără să reușească însă, bineînțeles!

Ușurată, Alex izbucni în râs.

– Și cu secretul profesional, ce faceți, doctore Dempsey?

– Nu-l trădez decât față de tine, Alex. Pentru că știu că tu ești persoana cea mai capabilă din lume de a păstra un secret.

Inima tinerei femei începu să bată mai repede. Își închise ochii imaginându-și fața lui Sam, cu cicatricea pe obraz. Și un surâs tandru îi apăru pe buze.

– Am primit o scrisoare de la agentul meu literar, Sam!

– Și veștile sunt bune?

– Excelente! Mi-a trimis un cec și mă anunță că în luna februarie îmi va apărea cartea! În legătură cu asta te-am sunat, Sam. Fiindcă eu... dacă nu e prea târziu, aș dori să vă invit la cină, în seara asta, pe tine și pe Neil.

– Prea târziu? Nu, deloc! Și trebuie să sărbătorim succesul tău, desigur! Dacă am să ajung acasă la ora nouăsprezece, crezi că e bine?

– Perfect. Și sunt așa de bucuroasă că poți veni! Și acum te las. Și-ți cer iertare pentru că te-am sunat la clinică...

– Dar de ce te ascunzi? se miră Sam. Poți să telefonezi când dorești.

– Tu nu înțelegi? Am spus că mesajul e din partea lui Alex

dar doamna Bramsley m-a recunoscut imediat. Și poate că toți știu că locuiesc cu tine. Și vor cleveti, vor avea acum și mai mult ce cleveti... oh, sunt dezolată, Sam, într-adevăr.

Când el îi răspunse tânăra femeie observă, de data aceasta, puțină enervare în vocea lui.

– Ce importanță are dacă gândesc că noi trăim împreună? Chiar în orașul Prince Rupert există cupluri care trăiesc în concubinaj. Și după cât am putut să-mi dau seama, lucrul acesta este foarte bine tolerat.

– Da, știu. Dar tu și eu, noi nu... În fine, eu...

El suspină.

– Crezi într-adevăr că asta are importanță, Alex?

– Dar oamenii se vor gândi că...

– Vor gândi? În câteva luni, ei nu vor mai gândi, draga mea. Vor ști!

Alex închise ochii.

– Pentru asta n-am făcut bine că am acceptat să locuiesc la tine. Ei vor crede că e copilul tău, Sam.

– Dar este copilul meu, pentru Dumnezeu! Și vreau ca acest lucru să se știe. Dacă există un secret pe care nu te voi lăsa să-l păstrezi, acesta este! Copilul, Alex, este și al meu și nu am intenția să renunț la el ca să evit ca oamenii să gândească nu știu ce. Dar ce speri, tu, de fapt? Că vor crede că acest copil a fost conceput printr-un miracol, fără să existe un bărbat în viața ta?

Degetele livide ale lui Alex se crispară pe receptor.

– Sunt atât de confuză, Sam. N-ar fi trebuit să te sun...

El nu răspunse imediat. Tânăra femeie simțea mânia lui mută clocotind la celălalt capăt al firului. Gata să plângă, ea se pregătea să închidă telefonul, când Sam îi spuse deodată cu o voce amuzată:

– Ce concluzie trebuie să trag după această ultimă informație? Că îți retragi invitația la cină?

– Bineînțeles că nu, răspunse tânăra femeie, și fața i se lumină.

– Nu? Adică nu mai sunt invitat?

Sam o tachina. Deci nu era nimic pierdut? Nu era îngrozitor de supărat pe ea? Alex deschise ochii și spuse zâmbind, cu o voce hotărâtă:

-Te aștept, Samuel Dempsey! Și ai tot interesul să fii punctual, ai înțeles?

Capitolul 7

Din camera alăturată se auzea o melodie agreabilă, ușoară. Probabil un vals de Strauss. Sam se lăsă pe spătarul scaunului și duse paharul la gură. Avea un aer destins, fericit de a fi acolo, cu ea, după o zi de muncă peste măsură de obositoare. Alex culese o ultimă firimitură de prăjitură din farfurioară. De cum terminase masa, Neil ieșise cu unul din noii săi prieteni pentru a merge la teatru. Și plecarea lui îi lăsase tăcuți, pe Sam și pe ea.

Pe Alex acest mutism împărtășit pe care el îl savura o epuiza nervos. Bău o înghițitură de apă, răsuci paharul în mână și sfârși prin a se ridica cu o mișcare bruscă.

– Mă duc să spăl vasele.

– Chiar acum? Atunci...

Sam vru să se ridice.

– Nu, nu, rămâi aici, liniștit. Mă descurc singură. Voi termina repede.

Pe teancul de farfurii pe care le strânsese, Alex reuși să așeze castronul pentru salată și tacâmurile. Ea le luă cu o

mână, apucă vasul de sticlă pentru sos cu cealaltă mână și se îndreptă către bucătărie. Dar totul era în echilibru instabil.

– Atenție, Alex...

Vocea lui gravă, răsună chiar în spatele ei. Nervii lui Alex erau așa de încordați că se răsuci din instinct. Sam întinse mâna ca să rețină edificiul mișcător din mâna ei. Dar prea târziu. Și urmă dezastrul. Se prăbușiră farfuriile, salatiera, vasul pentru sos, cu un zgomot dezolant de sticlă și porțelan prefăcute în cioburi.

– Oh, nu...

Alex contemplă singura farfurie rămasă intactă între degetele ei crispate. Era salată peste tot, sos pe pereți, roșii pe covor, formând deja o aureolă de ulei. Tânăra femeie, consternată, lăsă ochii în jos. Nici nu mai îndrăznea să întâlnească privirea lui Sam. Un asemenea prăpăd... „Eșec pe toată linia, sărmana mea Alex“ își spuse în gând. Ea care a vrut să ofere o masă admirabilă, deosebită care să-l facă pe Sam să dorească să petreacă cât mai mult timp cu femeia ce trăia sub acoperișul lui. Tot ceea ce reușise, de fapt, era să-l dezguste definitiv de „măruntele bucurii de fiecare zi“!

Oh, nu!... Nu era să înceapă să plângă ca să încoroneze totul! Și Sam care rămăsese nemișcat, privind-o fără să spună nimic fiindu-i poate milă de ea văzând-o cât era de ridicolă! În timp ce pe el nimic nu părea să-l atingă! Rămânea stăpân pe sine, mai puternic, mai viril, mai seducător...

Dacă pleca acum, nu putea să nu-i dea dreptate. Nu se vor mai revedea probabil săptămâni întregi. Totul va fi mai rău ca înainte.

– Eu, eu am să curăț imediat, Sam, spuse tânăra femeie cu o voce tremurândă.

– Hei, Alex...

Ea îi întoarse spatele zguduită de blândețea, de gentilețea din vocea lui. O viitoare mamă de douăzeci și cinci de ani,

plângând cu lacrimi fierbinți, ca un copil. Sam probabil că era îngrozitor! Lacrimile începură să curgă mai puternic, când deodată ea simți căldura mâinilor lui pe umăr, masajul ușor al degetelor lui Sam, pe ceafă. El se aplecă, își puse buzele pe părul ei, lângă ureche. La capătul puterilor, Alex se lăsă pe spate lipindu-se de el, și simțindu-se dintr-odată, ușoară și protejată în menghina brațelor lui.

– Îmi pare rău, așa de rău... Trebuie într-adevăr să fii stupid ca să...

– Încetează să te mai scuzi. Nu e altceva decât...

– Un dezastru!

Tânăra femeie ar fi vrut să închidă ochii, să savureze îmbrățișarea lui, dar nu vedea decât farfuriile sparte, cioburile, roșul insolent al sosului ce stropise tapetul și foile verzi de salată risipite în cele patru colțuri ale camerei.

Sam îi mângâia brațul și suspinele ei începură să se potolească.

– Eu am tendința să văd partea bună a lucrurilor. Speram ca o mică, să-i zicem, catastrofă, ca aceasta să se producă...

Alex se răsuci către el, uimită, uitând lacrimile care-i brăzdau obrazul.

– Ce spui? Nu înțeleg...

Sam o strânse mai aproape, lăsându-și buzele să rătăcească o clipă pe buzele ei.

– Îmi spuneam că o ocazie se va prezenta, în sfârșit... O mică dramă ca să pot să te iau în brațe, să te consolez... să te sărut din nou, să-ți usuc lacrimile...

Ochii lui Sam erau imenși și o atrăgeau în adâncurile lor, îi deschideau poarta unui univers infinit care excludea tot restul. Cum ar fi putut ea să nu răspundă sărutului lui? Mult timp după aceea, buzele porniră în derivă, se așezară pe obrazul, pe gâtul ei, pe pleoapele ei umede.

– Sam...

Alex își lăsă degetele să alunece în părul lui Sam. O

amețeală delicioasă o cuprindea în valuri succesive, îi risipea temerile. Sub mâinile lui Sam ea nu mai era decât un freamăt lung, un tăciune arzând.

Era atât de multă vreme de când îl aștepta, de când îi era dor de el, trup și suflet, ziua și noaptea... Mâinile lui Sam se așezară pe șoldurile ei, și o lipiră cu putere de trupul său.

– Alex... A fost nesfârșit de lung timpul fără tine... prea lung... intolerabil...

Tânăra femeie închise ochii. Deja realitatea exterioară se risipea, dispărea în neant. Nu mai exista alt loc pe lume, nu mai exista altceva decât el, decât brațele lui. Nici o altă ocrotire, nici un alt azil decât îmbrățișarea puternică a lui Sam. Sam care acum o purta, cu capul pe umărul lui, către camera sa, către patul unde atâtea nopți ea visase că va fi lângă el.

Alex deschise ochii și îi văzu chipul deasupra chipului ei. Ochii lui păreau negri în penumbră; nici un surâs nu îmblânzea linia dură a buzelor sale. Și el o privea... o privea ca și cum ea era chiar destinul care îl ținea prizonier pentru totdeauna. Cât de departe vedea în ea! Până în adâncul ființei sale, acolo unde nu mai era poate nici Marie, nici Alex, ci pur și simplu o femeie tremurând de dragoste pentru el, arzând de pasiune.

Dar din nou buzele lui Sam atinseră buzele ei. Și ea încetă să se mai teamă de ceea ce ar putea să citească în ea, încetă să se mai teamă de privirea lui pătrunzătoare. Acum, Sam îi desfăcu fermoarul rochiei ca să-i elibereze umerii, bustul. Gura lui coborî de pe gât mai jos, dând la o parte dantela care-i acoperea încă rotunjimea generoasă a sânilor. Simțind căldura amețitoare a gurii lui, Alex se arcui ca să se lipească mai mult de el, să-l simtă mai aproape. Nu mai voia să mai fie nimic între ei, nici o separație, nici o barieră. Mâinile lui Sam îi apucară șoldurile. Va fi a lui, ea se dăruia, fără jenă, fără rușine, total acestui

bărbat – bărbatul ei – cel pe care-l aștepta dintotdeauna...

Și atunci răsună puternic soneria telefonului. Repetându-și strident apelul sonor. Ca pentru a nega evidența, Alex își răsuci capul de la dreapta la stânga, și își auzi buzele murmurând: „Nu, nu, nu...". Dar Sam se imobilizase deja, îl simțea ascultând atent.

– E telefonul tău, Sam, șopti atunci tânăra femeie.

Trăsăturile lui se crispară când se depărtă de ea, când brațele i se desprinseră de pe trupul ei.

– Trebuie să răspund. Poate că e spitalul. Rămâi aici, te rog. Mă întorc îndată.

Tânăra femeie rămase nemișcată pe pat urmărindu-l cu ochii. Bătăile inimii ei, puternice, dezordonate, se propagau în toată ființa sa, ca o muzică a dragostei. Alex își regăsi cu greu răsuflarea. Deodată fu conștientă de corpul ei gol și se ridică brusc din pat. Rochia pe care o călcase cu atâta grijă nu mai era decât un veșmânt inform, mototolit. Cu obrajii arzând deschise un sertar, scoase un tricou și un jeans. Repede... Trebuia să șteargă imaginea ei de mai înainte, să facă să dispară acea femeie înflăcărată, plină de pasiune, frenetica ei dorință de dragoste.

Sam vorbea în continuare la telefon cu o voce liniștitoare, calmă. Trebuia să plece desigur, un pacient avea nevoie de îngrijiri imediate. Dar îi auzi pașii. Revenea. Cuprinsă de panică, Alex ieși afară din cameră și se rezemă de ușa închisă. Oh, pentru ce, pentru ce lăsase lucrurile să ajungă aici? El va crede... va crede că îl iubește! Știa de acum înainte că Alex Houseman nu se gândea decât să-l acapareze, să-l prindă în plasa ei, să-i fure libertatea!

Văzând-o, Sam se opri brusc și o contemplă îndelung în tăcere. Focul dorinței i se stinse în ochi. Dar nimic în expresia lui nu permitea să ghicești ce gândea. El aștepta. O explicație, o justificare pentru un comportament pe care-l considera, cu

siguranță, de neiertat. A se refuza acum după ce fusese pe punctul de a se dărui...

– Sunt dezolată, Sam, nu...

Dar de ce el nu zicea nimic? Ea încercă să explice cu o voce abia auzită:

– Nu pot... Aș vrea să înțelegi. Nu pot! Pentru ca prezența mea aici să fie acceptabilă... Da, nu mă îndoiesc că oamenii gândesc că... Dar cel puțin eu îmi știu conștiința curată. Știu că șederea mea aici este un lucru fără pată, un lucru inocent.

Un fulger străluci o clipă în ochii lui întunecați.

– Inocent? Ce idee îți faci tu despre viață, Alex? Tu consideri că actul dragostei este o crimă, un păcat?

Ea vru să vorbească dar nici un sunet nu trecu pragul buzelor sale. În capul ei domnea un vacarm atroce. Un concert de voci amestecate, din ce în ce mai sonore. Vocea neliniștită a tatălui ei, vocea atât de ascuțită a lui Fanny, râsul scandalizat al lui Emily.

Apoi vocea lui Sam, tăcerea lui Sam de acum, Sam care îi întorcea spatele și pleca.

– Sam...

Dar el nu mai era acolo. Apăsându-și tâmplele cu degetele, tânăra femeie așteptă. Dar ușa de la intrare nu se auzea, nu se auzea nici zgomotul motorului mașinii. Alte zgomote o făcură pe Alex să iasă din amorțire; al apei care curge, al veselei mânuite cu stângăcie. Sam se ocupa cu repararea stricăciunilor pe care ea le făcuse... Cât de trecătoare fusese dorința lui! O dorință fizică și atât, probabil uitată deja! Alex ezită, se gândi la articolul pentru ziar pe care-și făgăduise să îl termine. Dar era inutil să își închipuie că va fi în stare să scrie un rând măcar după ce se petrecuse...

Până la sfârșit pașii o purtară singuri către bucătărie. Sam era acum în sufragerie ocupat să șteargă de pe pereți petele cu o cârpă umedă.

– Nu vei reuși să faci să dispară petele cu asta, îi spuse cu o voce stinsă.

Sam se întoarse către ea.

– Dar cum trebuie să procedez?

– Stai puțin, vin să te ajut și am să-ți arăt.

Timp de o oră munciră alături, curățând totul. Fără să-și mai spună nimic. Apoi, s-au dus la culcare, fiecare în apartamentul său. Și pentru Alex a fost noaptea cea mai lungă, cea mai tristă, cea mai apăsătoare, de când se știa.

*

* *

Tânăra femeie rămase uluită când Sam o sună a doua zi, spre sfârșitul dimineții. Vocea lui era plină de căldură, complice, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Era, fără îndoială, omul cel mai magnanim pe care-l purtase pământul vreodată...

– Vrei să cinăm împreună în seara asta, Alex? Acum eu sunt cel care invită.

Cu un surâs pe buze, tânăra femeie își îndreptă privirea spre fereastră. În câteva secunde, cerul devenise mult, mult mai albastru...

– Ai intenția să pregătești tu masa?

– Iată o întrebare de-a dreptul masochistă! Nu, ai noroc, mă mulțumesc să te invit la restaurant. E mult mai bine să limităm riscurile. Fiindcă și eu mă simt în stare să sparg un maldăr de farfurii, să știi.

Alex izbucni în râs.

– Crezi deci că e mai sigur la restaurant?

– Sunt absolut convins.

– Și Neil, e și el invitat?

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere o clipă.

– Neil? A, da, și Neil, firește.

Oarecum dezamăgită, Alex puse receptorul în furcă. În seara asta se va îmbrăca altfel. Un ansamblu jachetă – pantalon, poate. În orice caz ceva mai puțin sugestiv și provocator ca rochia purtată în ajun. Fiindcă Neil va fi cu ei. Nu mai putea spera la clipe de intimitate, la sărutări...

*
* *

Profesorul de matematică al lui Neil nu mai contenea cu elogiile la adresa elevului său. Adolescentul trecuse examenul cu mult succes și astfel a putut să se înscrie din luna august la un curs de electronică. Trebuia recunoscut că meritase să reușească. Nu era văzut tot timpul decât cu o carte în mână. Și când era prezent la mesele la care fusese invitat de Sam, conversațiile mai totdeauna ajungeau la ecuațiile cu multiplii variabili sau la subiecte dătătoare de dureri de cap de același fel!

Obișnuința de a lua cina în trei fusese stabilită printr-un fel de acord tacit. De două sau trei ori pe săptămână Sam îi invita la restaurant. Sprea marea disperare a lui Alex, de altfel. Tânăra femeie trebuia să poarte veșminte mai ample și acum se temea mai mult ca oricând de întâlniri neplăcute cu gurile rele ale orașului. Deși tatăl ei o rugase să vină din nou la slujbe, la biserică, din același motiv ea nu avusese curajul s-o facă. Uneori o zărea pe mama ei pe stradă. Dar avea grijă ca de fiecare dată să se strecoare pe o alee ca să nu poată fi văzută, evitând astfel întâlnirea lor.

Într-o zi, acasă la Sam, când tocmai aducea supa la masă și nu erau prezenți decât Neil și ea, acesta privind-o, făcu ochii mari dându-și seama abia atunci de starea ei.

– Tu aștepți un copil, Alex?

– Da, Neil, sunt gravidă, spuse ea după ce puse cu mâinile

tremurând castronul cu supă pe masă. Ar fi vrut să fugă, să evite să răspundă, dar nu avea ce face.

Adolescentul duse lingura la gură, ezită...

– Este copilul lui Sam?

Desigur că aceasta era întrebarea pe care toată lumea și-o punea! Tânăra femeie își mușcă buzele. Sam fusese foarte clar... Vroia ca acest lucru să se știe... Cu obrajii roșii ca focul, Alex dădu din cap afirmativ. Apoi își plecă ochii spre farfurie și nu văzu zâmbetul plin de încântare care înflorise pe fața lui Neil.

Alex se simțea teribil de jenată! Să accepte în teorie să devină mamă celibatară era un lucru. Să-și vadă corpul schimbându-se și forma, proclamând evidența, era cu totul altul. Să înfrunte privirile cercetătoare, uimite, batjocoritoare ori dezaprobatoare nu putea, nu era în stare! Venise timpul să plece din oraș, într-adevăr, asta era soluția. Să părăsească orașul și să se instaleze într-un loc în care rotunjimile siluetei sale să nu intereseze și să nu însemne nimic pentru nimeni...

Cu toate că erau plăcute, se temea de ieșirile în oraș, săptămână de săptămână, în schimb, tânăra femeie prinsese gustul serilor petrecute în trei, în liniștea casei lor. Sam găsise un magnific joc de șah vechi într-un magazin de antichități și îi intrase în cap să învețe să joace. Neil, care se interesa de tot ce făcea Sam, hotărâse să deprindă și el tainele jocului de șah cu aceeași ocazie.

Promovată la rangul de profesor, Alex le explica cu răbdare și le dirija mișcările pieselor. Când au făcut unele progrese, ea căută să-și ocupe mâinile și reuși să facă un mare pas în pregătirea pentru rolul de mamă. Riscă o vizită în oraș, intră într-o mercerie și cumpără diferite culori de lână. Și în fiecare seară ea mai adăuga câteva rânduri la o minusculă hăinuță pentru un bebeluș, fără ca să piardă din ochi mișcările pieselor pe tabla de șah. Din când în când Sam ridica ochii și ochii lor li se întâlneau. Ea descoperea atunci în privirile lui o

căldură, nouă. Lui Sam îi plăcea mult să o vadă astfel, pregătindu-se liniștită pentru venirea pe lume a copilului lor.

Neil și Sam nu uitau niciodată să o întrebe cum merge cartea pe care o scria. Ei urmăreau îndeaproape felul în care progresa povestirea și nu se lăsau rugați pentru a-i da sugestii. Într-o seară, Alex rămase pe gânduri.

– Sunt în pană de inspirație pentru cea de a treia crimă. Într-adevăr nu știu în ce fel să-l fac să moară pe omul acesta.

Sam deplasă calul.

– Injectează-i o seringă de aer în vene. E radical!

– Imposibil. Pentru asta ar trebui să fie într-un spital.

– Atunci electrocutează-l, sugeră Neil, cu entuziasm.

Tânăra femeie dădu la o parte lucrul și andrelele și se încruntă.

– Hei, fi atent la partidă, Sam! Deplasând calul l-ai pus pe Neil în poziție de șah.

Neil mârâi contrariat. Alex surâse și își reluă andrelele.

– Ia spune, Neil, cum ar trebui să procedez ca să-mi electrocutez viitoarea victimă?

– Va fi suficient să schimbi câteva circuite la mașină. Și dacă vrei, am putea să face o încercare pe mașina lui Sam. Cu câteva fire electrice...

Sam mută triumfător un pion.

– Șah și mat, bătrâne! Și te previn că dacă îndrăznești să atingi măcar un șurub la mașina mea, Alex se va regăsi cu un cadavru adevărat în brațe!

Tânăra femeie adora aceste momente de destindere, cu conversațiile lor și amuzante și serioase, cu râsul nebun care-i cuprindea adesea. Iar sugestiile lui Sam și Neil îi stimulau imaginația, așa încât intriga romanului ei se desfășura parcă de la sine, cu o facilitate uimitoare.

Sam continua să aibă grijă de ea. Îi supraveghea alimentația, insista mereu să se programeze la doctorul Box pentru

vizite de control. Dar Alex tot amâna acest lucru, spunând, de fiecare dată, că se va duce săptămâna viitoare. Tânăra femeie nu mai ieșea aproape deloc din casă, în ultima vreme. Neil, totdeauna foarte serviabil, îi cumpăra ceea ce avea nevoie. Poate chiar mai mult decât Sam, adolescentul era foarte atent, avea grijă de ea. La jumătatea lui august, ghipsul de la mână îi fu dat jos și Michael MacAvoy acceptă să-i dea de lucru câte două ore pe zi în atelierul lui.

Câteodată, Alex îl vedea pe Neil întunecându-se la față, neliniștit, când se gândea la sentința care va fi dată în procesul său. Sam îl bătea atunci pe umăr.

– Nu te mai frământa atât. Spune-ți că ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să influențezi favorabil curtea. Acum, nu-ți mai rămâne decât să te lași în grijă stelei tale norocoase.

O stea norocoasă care avea un nume: Samuel Dempsey, își spunea cu emoție Alex. Ea știa cât se zbătea ca să pledeze cazul protejatului său. Se dusese chiar să-l vadă pe pastorul Houseman, tatăl ei, pentru a-i cere să-l sprijine în momentul procesului...

Într-o zi, când lucra la mașina de scris, Alex auzi ușa de la intrare a lui Sam, deschizându-se în mijlocul zilei. Câteva secunde mai târziu răsună zgomotul unor labe de câine pe parchetul de la intrare. Uluită, ea își lăsă pagina neterminată și se grăbi să vadă ce se întâmplă. Sam stătea în prag, puțin jenat, cu un imens Saint-Bernard, așezat lângă el.

– Ei bine... un nou invitat, Sam? După mine și Neil, ai găsit acum un câine pierdut, fără stăpân. Și ce câine...

– Nu prea poate trece neobservat, mi se pare... Dar am un pacient foarte bolnav. Și nu poți să-ți imaginezi Alex, cât se zbuciuma gândindu-se ce se întâmplă și ce se va întâmpla cu câinele lui. Și, într-un moment de neatenție, i-am promis că voi avea grijă de câinele pe care îl iubea așa de mult. Și iată-l... Vecinii care se angajaseră să-l țină au decis că acest biet animal

are o prea mare poftă de mâncare. Și atunci, adio Saint-Bernard!

Alex, văzând figura spășită a lui Sam, își reprimă cu greu râsul gata să izbucnească. Se aplecă să mângâie câinele pe cap.

– Nu prea e de mirare! Ascultă, cred că a rămas o porție bună din mâncarea cu carne de aseară, în frigider. Putem să-l hrănim cu asta până vom lua măsuri. Voi cumpăra câteva cutii cu hrană pentru câini după-amiază.

Inima tinere femei începu să bată cu putere când mâna ei atinse mâna lui Sam care și el mângâia câinele.

– Și „mititelul“ are un nume?

– Maxwell!

– Sărmanul! Ce nume îngrozitor! Eu am să-l strig Max.

Îi dădură lui Max să mănânce în bucătărie înainte să-l lase liber în grădinița din spatele casei. Apoi Alex îl însoți pe Sam până la mașină. Înainte să se așeze la volan el o apucă de braț cu o fermitate neașteptată.

– Când ai de gând să te duci la consultație la doctorul Roy Box? Nu poți să amâni la nesfârșit, știi asta...

– Dar... dar nu e nici o grabă. Mă simt foarte bine.

– Asta nu e un motiv, controalele trebuie făcute. Alex, sunt neliniștit în privința ta. Te ascunzi ca o criminală. De câteva săptămâni nu ai mai ieșit din casă și nu te-am mai văzut vorbind cu nimeni în acest oraș în afară de Karin și de Michael MacAvoy.

Tânăra femeie ar fi vrut să fugă de lângă el dar privirea lui Sam o ținea prizonieră.

– Toți mă cunosc Sam. Nu știu cum să-ți explic dar pentru ei... pentru ei, eu sunt diferită. Ei m-au considerat astfel totdeauna și m-au tratat ca atare. Încă din școală când ceilalți copii decideau să facă vreo poznă sau ceva interzis, toată lumea era convinsă dinainte că eu nu voi fi alături de ei, că nu voi participa la escapadă. Am impresia că în prezența mea își supravegheau chiar și vocabularul ca să nu le scape vreo

expresie mai necuviincioasă. Și acum, toți mă așteaptă la cotitură, gata să se repeadă asupra mea de cum vor descoperi că am făcut un pas greșit... și...

Descurajată, Alex ridică din umeri. Nu găsea cuvintele cele mai potrivite, nimic nu părea să justifice jena și temerile ei în fața lui Sam. Dar cum ar putea el s-o înțeleagă? Acolo unde ea alesese să se ascundă, el, dimpotrivă, alesese să iasă în față, să se bată. Singuratici, și unul și altul, făceau parte totuși din două lumi diferite.

– Știi ce cred eu, Alex? Că toți vor fi ușurați și mulțumiți să descopere că tu ești umană, în ciuda aparențelor. Și nu e de mirare că „te așteaptă la cotitură“ după cum zici. Pentru că până acum ai trăit o existență anormală, total rigidă. Ei speră că vor detecta la tine semne de umanitate, o dovadă că și tu ești supusă greșelii, că și tu te poți înșela, că ești făcută din carne și sânge ca și ei.

Cu un gest plin de amărăciune, tânăra femeie netezi pe pântecele ei larga cămașa bărbătească sub care își ascundea formele mult rotunjite în ultima vreme.

– Ei bine, semne destul de vizibile au, nu crezi? Nu s-ar putea spune că fac economie de dovezi, dimpotrivă! Mai supusă greșelii decât mine e greu de găsit!

– Oh, Alex, te rog, nu te mai acuza! Îți închipui că viața tuturor acestor oameni este așa de transparentă, așa de pură încât ei ar putea s-o dezvăluie fără teamă în public? Inocența este o mască, o prefăcătorie. Chiar Emily Derringer a ta, cea fără pată și fără cusur, model al virtuților creștine pentru tine, sunt pe deplin convins că ascunde ceva în trecutul ei.

– Glumești? Emily n-a comis niciodată nici cea mai mică eroare în viața ei. E chiar de neconceput ideea că ea ar fi putut greși!

O disperare adâncă o copleși pe Alex. Și faptul că își adusese aminte de Emily, de toate ororile pe care ea le va răspân-

di pe seama fiicei pastorului Houseman! Nu, nu ar fi putut suporta! Sam, Karin, Neil, o vor considera lașă, dar cu atât mai rău. Ea nu se simțea capabilă să meargă aplecată sub greutatea dezaprobării generale, să fie arătată cu degetul pe stradă, să surprindă râsetele batjocoritoare, privirile fixate pe pântecele ei!

Văzând-o cu ochii plini de lacrimi, Sam își trecu nervos mâna prin păr.

– Nu te zbuciuma în felul acesta, Alex. O să vorbim despre toate acestea mai târziu. Cel mai urgent acum este să te programezi pentru o consultație la doctorul Roy Box. Ești însărcinată, ține cont de starea ta. Există examene de făcut, analize de efectuat.

– Am să mă duc, Sam.

– Așa îmi spui de fiecare dată. Dar acum vreau să-mi precizezi exact când. Nu mai poate fi vorba să mai amâni.

Tânăra femei păli brusc.

– Tu crezi că e vreo problemă? Cu copilul...?

– Nu, nicidecum! Nu asta mă preocupă, dar...

Vocea lui se îmblânzi deodată:

– Nu te neliniști, Alex. Sunt sigur că totul merge bine. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să te duci la doctorul Box. Orice sarcină trebuie urmărită îndeaproape până la termen. Este o precauție indispensabilă.

Emoționată de solicitudinea și căldura din privirea lui, tânăra femeie îi atinse ușor brațul. Ar fi vrut atât de mult să fie o femeie curajoasă așa cum el dorea...

– Îmi pare rău, Sam. Dar nu pot să mă duc în clinică, să o salut pe doamna Bramsley, să mă așez în sala de așteptare, sub ochii tuturor... Nu am în mine forța să continui astfel...

De data aceasta Sam a fost cel care s-a albit la față.

– Și acum, adevărul, Alex; ce încerci să-mi spui? E prea târziu ca să întrerupi sarcina. Riscurile sunt prea mari. Și chiar dacă ai găsi un doctor dispus să...

– Nu! Nu, Sam, nu e vorba de așa ceva! aproape că strigă tânăra femeie. Copilul acesta, îl doresc, îl doresc din tot sufletul. Numai că... numai că aș dori să fiu cât mai departe de acest loc. La mii de kilometri, dacă ar fi posibil. Aș vrea să trec pe străzi și să am certitudinea că nu am să întâlnesc decât chipuri necunoscute. Să nu mai simt greutatea asta de acum de pe umeri, să pot să ies liniștită din casă, să merg cu capul sus...

Mâinile lui Sam se crispară pe portieră.

– Oamenii nu sunt monștrii, Alex. Ei vor veni, vor cleveti, desigur. Dar comentariile lor nu vor fi nici mai aspre nici mai puțin aspre decât acelea pe care le șușoteau în spatele tău atunci când tu erai încă respectabila fiică a pastorului. Iar persoanele care contează – adevărații prieteni – ei nu-și vor schimba atitudinea față de tine, nu te vor condamna. Nu fugi, Alex! Nu am să te împiedic, știu că nu este în puterea mea. Am să te ajut chiar, dacă așa vei hotărî. Însă va fi o falsă soluție. Povara cea mai grea de purtat, nu o lași niciodată în urma ta, Alex. Și dacă îți spun asta e fiindcă o știu prea bine, din experiență...

Sam părea atât de ostenit... Ea se gândi la toate acele nopți fără somn, întrerupte din cauza urgențelor nocturne, la cele două cești de cafea prea tare pe care le bea în picioare la bucătărie, înainte de a se repezi la clinică. Cel puțin, dacă ar fi lăsat-o să aibă grijă de el, să-i prepare micul dejun dimineața, să-l mângâie pe frunte câteodată...

Mobilul pe care Sam îl ținea totdeauna în buzunar începu să sune insistent. El închise ochii și fața i se contractă exprimând suferință.

– Reflectează, Alex. Gândește-te la ce lași în urmă plecând. Familia ta e aici. Ființe care te iubesc. Eu pot să-ți spun multe despre singurătate, să știi! E un lucru pe care-l cunosc prea bine. Și tu nu ești făcută să trăiești fără rădăcini, fără prieteni,

fără... Nu pleca departe de toți cei care au nevoie de tine.

– Familia mea nu are...

El îi puse un degete pe buze.

– Nu spune asta, îngerul meu. Lasă-le timp să își revină. Trebuie să plec acum. Dar promite-mi să nu acționezi în nici un fel înainte ca noi să mai stăm de vorbă. Da? De acord?

Tânăra femeie nu izbuti să-i mai răspundă ceva. Motorul mașinii îi acoperea deja vocea... Cu lacrimi în ochi, Alex se întoarse cu pași lenți către casă. Câinele se întinsese liniștit la soare în mica grădiniță, și era aproape adormit. Cu un suspin adânc ea se așeză în fața mașinii de scris, așternu câteva rânduri. Soneria de la intrare se făcu auzită. Se ridică să răspundă apoi se așeză iar. Nu era nici o persoană din lume pe care ar fi vrut să o vadă în acel moment.

Alex își luă capul în mâini. Aici viitorul îi era închis, nici o perspectivă nu i se mai oferea. Cât timp încă va mai trebui să se ascundă de lume? Lucrul cel mai rău era faptul că nu-i păsa, că nu simțea nevoia să mai vadă pe nimeni. Întreaga ei viață gravita acum în jurul lui Sam. El singur conta în ochii ei. Compania lui Neil îi era binevenită fiindcă împărtășeau aceeași pasiune: Sam. Zi și noapte tânăra femeie îl aștepta, pândea întoarcerea lui, căuta în privirea lui semnele de dragoste pe care nu era sigură că știa să le recunoască.

Dar Sam se complăcea în singurătate, așa părea. Ce acceptase din partea ei, până acum? Nici cel mai mărunt lucru! Cu o seară înainte, Alex îi propusese să-i coasă nasturele rupt de la cămașă, dar Sam ridicase din umeri spunând că desigur ea avea lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de persoana lui. Nu, Sam nu avea nevoie de ea. Poate doar fizic. Fizic el o dorea; privirile incandescente pe care le simțea întârziind asupra ei, adeseori, dovedeau acest lucru... Alex își apăsă degetele pe pleoapele fierbinți. Dacă i-ar întinde brațele, el ar strânge-o la piept și ar face dragoste cu ea, cu aceeași ardoare

ca și prima dată. Dar tânăra femeie se gândi că dacă ar cădea în brațele lui acum ar fi mult mai rău. Dragostea ei ar deveni sclavie! Ar sfârși prin a-l implora să o iubească, să trăiască alături de el, să n-o mai părăsească niciodată! Dar nu avea dreptul să facă asta! Pentru că ea purta copilul lui, Sam ar fi fost de acord. Doar declarase în fața părinților ei, în cursul acelei scene teribile, că era gata să-i facă pe plac, să cedeze în fața exigențelor ei!

Gata să-i dea totul. În afară de dragostea lui! În această situație căsătoria cu Sam ar fi o greșeală, un „contract" înșelător, din care ea nu putea decât să piardă. Căci absența dragostei, o va face să sufere cumplit în timp, o va sfâșia, o va distruge. Și va rămâne cu brațele întinse, către omul de alături care, mai mult ca oricând, se va ține departe, nu va lăsa să fie atins...

Nu, nu mai era altceva de făcut! Trebuia să plece. Să rămână demnă. Lexie, mătușa ei, îi va face cu siguranță un loc în casa sa, cu generozitatea care o caracteriza. Și dacă Lexie se afla cumva departe, în călătoria pe mări cu acel necunoscut cu nume imposibil, fără îndoială că își va pofti nepoata să se instaleze în locuința ei. Era o soluție simplă și practică, în definitiv.

Dar cât de mult îi va lipsi Sam! I se păruse seara trecută, în timp ce juca șah, că simte în ea o mișcare abia perceptibilă. Copilul! Copilul lor! Fusese gata să îi vorbească lui Sam despre asta. Și el desigur că i-ar fi pus mâna pe pântece; degetele lor s-ar fi împletit, ar fi schimbat un surâs...

„Îl iubesc" își spuse ea, cu nasul lipit de geam, privind câinele care se învârtea prin grădiniță. Vă iubesc pe toți, pe tine, Sam, pe adolescentul pe care l-ai luat sub aripa ta ocrotitoare și chiar și pe acest animal pe care l-ai adoptat..." Dar aceste cuvinte, rostite în gând, tânăra femeie știa că nu le va pronunța niciodată cu glas tare ci le va păstra în sufletul ei, vor fi încă un secret al singurătății sale.

Alex se ridică și se îndreptă spre telefon ca un automat. Trebuia să rezolve o mulțime de probleme. Să-și rezerve un loc pe feribot. Să se programeze pentru o consultație la doctorul Box, chiar înainte de plecare. Sam ținea atât de mult să facă asta. Și opinia celorlalți nu mai conta de acum înainte.

Odată rezolvate aceste demersuri, Alex își umplu o cană cu lapte și urcă cu pași lenți în camera lui Sam. Cămașa era exact acolo unde se gândea că poate fi; îndesată în fundul unui sertar. După ce descoperi nasturele în buzunarul cămășii, ea puse ața în ac. În calitatea sa de chirurg, Sam mânuia, probabil, mai bine acul decât ea. Oricum ea voia să facă asta pentru el. Pentru ultima oară. Ca un mic semn de adio, acela pe care-l schițezi în gol, când persoana căreia îi e adresat a rămas undeva departe.

După ce nasturele va fi cusut, va spăla cămașa, o va călca cu grijă și o va așeza pe patul lui. Și apoi va începe să își facă bagajele. Era bine să se ocupe de ele chiar atunci, imediat, cât timp se simțea încă anesteziată, pe jumătate moartă. Iar în seara asta, spre norocul ei, erau invitați la masă, toți trei la Karin și Michael. Așa că nu vor avea nici un moment între patru ochi, ea și Sam. Ceea ce îi va permite să aștepte până a doua zi dimineață, ca să-i spună ce hotărâse.

Această confruntare era atât de dureroasă pentru ea, încât o va amâna cât mai mult, o va lăsa pentru ultima secundă.

Capitolul 8

Michael MacAvoy se aplecă și cu un gest afectuos ciufuli buclele roșcate strălucitoare ale soției sale.

– Din prima clipă, văzând-o pe Karin, a fost, precum se spune, „dragoste fulgerătoare"! Trebuie să mărturisesc că spectacolul în care mi s-a înfățișat merita să fie privit. Dreaptă, ea cu cei o sută șaizeci de centimetri ai înălțimii ei, între doi pescări, doi lungani solizi, două namile! Acești doi uriași erau așa de furioși încât am crezut că o să se omoare pe loc. O înfricoșătoare înfruntare între titani. Și iată că micul David, Karin, aici de față, a reușit un miracol; i-a calmat pe cei doi Goliat, gata să se strângă de gât pentru un câine!

Alex, care cu greu se putea concentra asupra conversației, remarcă ultima frază.

– Să se strângă de gât... da... E uimitor, când te gândești că n-a fost niciodată o crimă în acest mic port. Îți aduci aminte de noaptea în care am venit, aici, la voi, Karin? Era o noapte neagră. Nici o lumină de nicăieri.. Numai umbra mișcătoare a vaselor, clipocitul valurilor... Ah, locul este

ideal! Cred că am să omor pe cineva, în port, într-una din zilele astea...

Stupefiat, Michael făcu ochii mari. Sam se grăbi să îl liniștească.

– Alex e o persoană foarte sângeroasă dar numai în imaginație. În viața reală își stăpânește destul de bine impulsurile ucigașe...

Zâmbind, cu o expresie complice pe față, el căută privirea tinerei femei. Dar ea întoarse capul prefăcându-se absorbită în contemplarea portului. Să-i răspundă la zâmbet acum, ar fi fost mai rău decât o minciună, gândi Alex. Își simțea sufletul atât de întunecat! Pentru ce îi era rușine să i se adreseze, să-i spună măcar câteva cuvinte, ca și cum se pregătea să-i înșele încrederea, să-l trădeze? Tânăra femeie încercă să mănânce, dar nu izbuti. Sam care o privea se întunecă la față. Așteptase de la ea un gest, o vorbă, un semn, pândea un răspuns oarecare la atenția cu care el o înconjura, dar răspunsul nu venea. Alex era torturată. Sam era prea perspicace, simțea, înțelegea că se petrece ceva rău. Poate că era mai potrivit să-i vorbească în seara asta, în timpul drumului de întoarcere? Da, va fi cea mai bună soluție... Să-i ascundă adevărul era și mai îngrozitor decât să-l vadă mânios pe ea, ostil față de deciziile ei.

Înseninată, tânăra femeie începu să ia parte la conversație. Până în momentul când mobilul din buzunarul lui Sam emise un sunet insistent. El se încruntă.

– Ah! I-am spus totuși doctorului Box să-mi preia el apelurile... Continuați fără mine. Mă tem că e vorba de o urgență.

Fără o secundă de ezitare, Alex se ridică pentru a-l urma în vestibul. Văzu cum fața lui Sam se întunecă în timp ce asculta ce i se comunica de la clinică.

– Am înțeles... Nu, n-am băut nimic, pot opera... Voi fi acolo în câteva minute.

Tânăra femeie se înfioră. Luă din cuier bluzonul lui Sam și

îl urmă în timp ce el mergea grăbit către ușa de la intrare.

– Îmi pare rău, Alex, dar...

Ea dădu din cap.

– Du-te repede. Și nu-ți face probleme pentru Neil și pentru mine. Michael ne va conduce acasă.

În ultima clipă ea găsi curajul de a-i pune mâna pe braț.

– Nu e cazul totuși să conduci nebunește și să faci vreun accident, să-ți pierzi viața. Pacientul are nevoie de tine.

El ezită, apoi îi atinse buzele cu un sărut rapid înainte să se așeze la volan.

– Am plecat, Alex. Orice secundă pierdută ar putea fi fatală.

*
* *

Tânăra femeie se trezi din somn cu o tresărire, auzind zgomotul motorului mașinii lui Sam. Imediat atentă la ce se întâmplă, ea pândi zgomotele familiare; pașii lui Sam pe alee, scârțâitul ușii de la intrare... Dar nimic, nici un sunet, doar zumzetul ușor al motorului care continua să meargă. Îngrijorată, cu inima bătând puternic, Alex dădu cuvertura la o parte. Această tăcere prelungită era înspăimântătoare. Sam avea nevoie de ajutor.

Fără a-și mai pierde timpul să se încalțe, tânăra femeie puse capotul și ieși pe alee cu picioarele goale. Mașina era acolo, luminată vag de lampadarul din apropiere. Alex grăbi și mai mult pasul pe trotuar. Distingea de acum silueta solitară a lui Sam.

– Sam?

El nu avu nici o reacție. O auzise măcar? se întrebă Alex. Doar când ea deschise portiera atunci Sam întoarse ochii spre ea. Avea o privire stinsă și același chip ca prima oară, atunci când îl întâlnise pe plajă. Chipul unui om care a văzut moartea de aproape.

– Sam?... S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

El dădu din cap mașinal. Tânăra femeie îi luă mâinile, care se sprijineau încă de volan, între mâinile ei. Dar ele rămaseră inerte.

Când Sam vorbi, în fine, vocea lui abia auzită o făcu să se înfioare.

– Nu... Nu e nimic, Alex. Totul e bine...

Încerca să o liniștească! Și ea nu putea să-l lase singur cu disperarea aceea pe care o ținea închisă în sine însuși.

– Vino cu mine la bucătărie. O să-ți fac un ceai.

– Nu, lasă... Sunt foarte obosit. Prefer să urc în camera mea să mă culc.

– Nu! A trebuit ca Alex aproape să strige ca să-l smulgă din acea toropeală alarmantă. El scutură capul, ca și cum ar fi vrut să alunge o imagine înfricoșătoare. Și se lăsă dus cu docilitate – cu prea multă docilitate – până în casă. Tânăra femeie îl făcu să ia loc pe un scaun și el rămase acolo, fără să spună nimic, cu privirea pierdută în gol.

Alex se strădui să-și păstreze calmul. Sam părea să fie în stare de șoc. Dar care erau gesturile care trebuiau făcute, cuvintele care trebuiau spuse pentru a-l ajuta? Cum se îngrijește un doctor atât de tulburat, doborât de suferința cuiva? Să-l faci să vorbească... Oh, dacă cel puțin, ar putea să-l facă să vorbească, să-l scoată din acea mutenie îngrozitoare!

Ea se așeză pe scaunul vecin cu scaunul lui și se strădui să-i prindă privirea.

– Și acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Te rog...

Dar Sam nu o auzea. Tânăra femeie luptă contra tentației de a-l apuca de umeri și a-l zgâlțâi, de a urla, pentru a-l scoate din acea stare. Dar la ce bun? Sam nu era de fapt, acolo, cu ea. Nu era prezent în corpul lui. Adevăratul Sam rămăsese la spital, încă luptându-se cu drama care se derulase acolo. Alex nu-l pierdea din ochi în timp ce el sorbea, absent, cu înghițituri rare, ceaiul pe care ea i-l preparase. Poate că

lichidul fierbinte îi făcea bine... Sam părea înghețat înlăuntrul lui, pietrificat.

De cum termină de băut ceaiul el se ridică, cu aceeași privire absentă și spuse:

– Eu urc în camera mea acum. Mă duc să mă culc.

Alex îl lăsă să plece, ascultând atentă cum se îndreaptă spre scară, apoi pașii lui înceți urcând treaptă cu treaptă, pași care păreau ai unui somnambul. Auzi o lamă a parchetului scârțâind la primul etaj. Și apoi nimic. Nici un zgomot nu mai tulbură tăcerea opacă a nopții. În picioare, cu tălpile goale pe podeaua de gresie de la bucătărie, se înfioră de neliniște. Nu, nu se va duce în camera ei... Nu putea să-l lase singur pe Sam, cu suferința cumplită care îl copleșea acum. Mai ales în acea seară de dinaintea plecării ei...

Pe gânduri, cu gesturi mecanice, Alex spălă rapid ceștile, apoi ieși în stradă ca să închidă portierele mașinii cu cheia. După aceea puse zăvorul la ușa de la intrare. Nu-i mai rămânea decât să urce în camera lui Sam. Cu inima strânsă de teamă ea ezită totuși. Dar trebuia să fie alături de el. Iar dacă ar fi respins-o, cu atât mai rău... În fața suferinței bărbatului pe care îl iubea avea să-și învingă, cu orice preț, lașitatea...

Sam lăsase întredeschisă ușa camerei sale. Alex intră și o închise cu cheia. Era inutil ca Neil să-și vadă idolul într-o asemenea stare. Sam era așezat pe marginea patului, cu brațele atârnând, cu o sticlă de whisky, încă nedesfăcută, ținută strâns în mână. Când îi luă sticla și o puse pe covor, el nu opuse nici o rezistență. Mâinile lui erau reci, parcă fără viață. Tânăra femeie îi mângâie obrazul dar el nu reacționă în nici un fel la acest gest. Tot mai înspăimântată de starea lui, îi scoase vesta, îi deschise cămașa.

Și descoperi că toată pielea lui era ca gheața. Chiar la nivelul umerilor și al pieptului. Ar fi fost de preferat să-l facă să bea totuși puțin whisky? Trebuia să-l trezească pe Neil? Sau

să cheme un doctor? Luptând contra panicii, Alex se strădui să-i vorbească cu un ton calm, convingător.

– Te rog, ajută-mă, Sam. Trebuie să te întinzi în pat, să te acoperi cu cuvertura ca să te încălzești...

Observă că manșetele erau descheiate așa că reuși să îi dea jos cămașa, cu ușurință. Și constată că nu mai avea cravata.

– Ai fost chemat la o operație, Sam, nu-i așa?

Îngenuncheată în fața lui, tânăra femeie îi scoase și pantofii. De ce nu spunea nimic? Măcar dacă ar accepta să-i răspundă ceva, își repeta ea în gând. Cu excepția pantalonului, el era în întregime dezbrăcat. Nu părea nicidecum că își dă seama de prezența ei. Cu greu izbuti să-l întindă pe pat. Dar nu știa cum va putea să-i scoată și pantalonul. Sam era înalt și mult mai greu decât ea. Și era inert, nu făcea nimic ca s-o ajute.

Și deodată, aproape în clipa în care ea nu se mai aștepta, privirea lui Sam își pierdu fixitatea și ochii lui o fixară. El clipi des, contrariat să o găsească acolo, alături de el.

– Lasă-mă, lasă-mă liniștit, Alex.

Ea dădu din cap și începu să-i desfacă cu stângăcie cureaua.

– Alex, pentru Dumnezeu, ieși de aici! Te rog!

Cu pleoapele lăsate, tânăra femeie continuă să se lupte cu catarama. Îi era frică. Frică de mânia lui, frică să nu îi dea ascultare. Dar lucrul acesta nu avea importanță. Nici o forță din lume n-ar fi putut să o separe de el în această clipă. Cureaua cedă deodată și Alex o lăsă să cadă jos. Chiar dacă rămăsese îmbrăcat cu pantalonii oricum se va simți mai bine fără cureaua aceea, își spuse ea.

– Am nevoie să fiu singur, Alex.

Vocea lui înăbușită, suna răgușit, plină de durere. Rămăsese alungit pe o margine a patului, cu un braț așezat pe față. Alex își dădu jos capotul și-l aruncă pe un scaun. Apoi se așeză în pat lângă Sam.

– Te rog, îngerul meu... te rog, pleacă, pleacă de aici...

Ea îi mângâie părul, pielea fină de pe tâmple. Încă mai era înghețat. Trăgând cuverturile peste ei, ea îi luă brațul, îl așeză în jurul umerilor ei și se cuibări la pieptul lui.

– Lasă-mă să rămân cu tine, Sam... Nu mă goni. Te rog...

Un suspin adânc cutremură pieptul lui Sam. El se răsuci ca se fie și mai aproape de ea și o strânse o clipă în brațe. Atunci Alex îi luă fața în mâini și cu o mângâiere blândă, din vârful degetelor, netezi trăsăturile lui crispate.

– Pe cine a trebuit să operezi, Sam?

El tresări și vru să se depărteze de ea. Dar nu mai avea putere. Fața lui era atât de palidă încă, atât de încordată! Alex își dădu seama că nu putea să-l lase astfel. Trebuia ca Sam să vorbească, chiar dacă îi era nespus de greu să revadă în minte ce se petrecuse.

– Cine era, Sam?

El își apăsă capul pe pernă și tânăra femeie îi sărută ușor pleoapele închise.

– Celia, șopti el. Celia Mallory.

Alex se încruntă. Numele nu îi spunea nimic.

– Pentru ce au făcut apel la tine?

– Era pacienta mea. Și obstetricianul asista la un congres la celălalt capăt al țării.

Sam o strânse de mână atât de tare că ea se stăpâni cu greu să nu țipe. Apoi Alex, așteptă, ținându-și răsuflarea, ca el să continue. Dar din nou o tăcere de plumb se așternu între ei. Tânăra femeie, nemaiputând să rabde, îl apucă de umeri, pledând cu tot sufletul.

– Te implor, nu mă ține departe de zbuciumul tău, nu te retrage în tine însuți. Vorbește, te rog, povestește-mi. Sam își ascunse fața în părul lui Alex.

– Celia și soțul ei... Plecaseră să facă o plimbare cu mașina. Un pelerinaj sentimental, se pare. E ceea ce mi-a explicat el după ce...

Sam întoarse brusc capul și inspiră adânc.

– Soțul Celiei tocmai găsise de lucru. O slujbă foarte bună. Atunci, deodată, au avut o clipă de nebunie. S-au hotărât să bea o cupă de șampanie, pe malul oceanului, în locul unde o ceruse în căsătorie cu cinci ani în urmă. Și apoi... și apoi...

Această femeie murise pe masa de operație. Sam făcuse totul pentru a o salva. Alex știa asta fără ca el să mai spună nici un cuvânt. Tânăra femeie îi căută buzele și el murmură, cu gura lângă gura ei:

– De la început am văzut că situația se prezenta foarte rău. Nu am putut opri hemoragia. Am încercat imposibilul dar în zadar. Și am pierdut și copilul... Era în luna a noua de sarcină. Am făcut o cezariană, bine înțeles... Era un băiețel. Alan – anestezistul, credea că poate să-l reanimeze, dar băiețelul nu a supraviețuit. Celia mai avea doar trei săptămâni până la termen... Oh, Alex, pentru aceste trei mizerabile de săptămâni! Sunt sigur că dacă există un om capabil să redea viața acestui copil, atunci Alan era acela. Și totuși...

Sam tăcu, o strânse pe Alex lângă el ca și cum ar fi putut ca ea să-i dea puterea de a continua...

– Probabil că te întrebi... Da, nu e prima oară când văd murind un pacient. Dar până acum, până la acest spital, nu am avut de-a face decât cu bolnavi anonimi, de care nu mă apropiasem, oameni cărora nu le cunoșteam trecutul, prezentul, bucuriile și necazurile. Înțelegi? În timp ce... pe această femeie o cunoșteam, fusese la mine în cabinet de câteva ori, și chiar acum trei zile... Era nerăbdătoare să aducă acest copil pe lume, surâdea fericită... Și cât a durat operația, revedeam acest surâs, auzeam inflexiunile pline de încredere, de veselie din glasul ei... Și voiam să lupt împotriva fatalității, să-i redau toate acestea; viața, fericirea, copilul pe care-l aștepta cu atâta dragoste. Am luptat, am luptat cu încrâncenare, cu toată ființa mea, dar... am pierdut bătălia... Și de atunci mă tot întreb fără încetare, dacă... dacă... eu nu aș...

– Nu, nu puteai să faci nimic mai mult, Sam! Nimic! Sunt sigură că ai făcut tot ce se putea face...

Cu mișcări blânde, liniștitoare, Alex îi masa ceafa, spatele. Sam o atinse ușor, cu sfială parcă, prin țesătura subțire a cămășii de noapte, ca și cum nu-i venea să creadă că e lângă el, ca și cum asigurându-se de prezența ei, voia să reînnoade legătura cu viața; cu viața copilului lor ocrotit de trupul ei.

Puțin câte puțin crisparea lui Sam dispăru. Mâinile care o ținuseră strâns, relaxate acum, se odihneau pe talia ei. Respirația lui deveni mai lentă, mai liniștită. Sam dormea.

O mașină trecu chiar atunci pe stradă și lumina farurilor care mătură camera alunecă și pe fața lui Sam. Alex făcu ochii mari. Masca rigidă de pe chipul lui dispăruse. Trăsăturile destinse păreau nespus de blânde, dezvăluindu-i un alt Sam, aproape vulnerabil.

Din când în când, pentru rare momente, tânăra femeie se lăsa și ea învinsă de somn. În rest savura tăcerea lentă a orelor, fericită că este în brațele lui Sam, așteptând dimineața. Nu ar fi dorit decât atât; să rămână aici, lângă bărbatul iubit, să-l vegheze, bucurându-se de căldura trupului lui alături de al ei.

Cerul începuse ușor să se lumineze, când Alex îl simți că se depărtează. Ea deschise ochii și-l descoperi pe Sam care, sprijinit într-un cot, o privea cu intensitate fără să spună nimic. Pe buzele lui nu apăruse nici un surâs. Ochii îi erau întunecați și gravi. Nemișcată, tânăra femeie se lăsă să lunece în abisul privirii lui și descoperi în ea aceeași chemare ca prima dată, atunci când se iubiseră pe plajă până în zori.

Cuverturile alunecaseră lăsând-o descoperită până la talie. Ochii lui Sam îi părăsiră ochii pentru a-i urmări linia sânilor și rotunjimea ușoară de sub cearșaf. Apoi, el captură cu delicatețe, în palme, sânii pe care-i dezmierdase cu privirea. Alex

închise ochii, gura i se întredeschise și mâinile ei se crispară pe umerii lui puternici.

Acum Sam mângâia cu nespusă tandrețe curba cea nouă a pântecelui ei. Fremătând toată, ea deschise ochii cercetând cu neliniște expresia de pe chipul lui. Dacă nu o mai găsea atrăgătoare? Și pentru prima dată, ea se gândi cu o nostalgie sfâșietoare la silueta ei de dinainte, la acel trup zvelt, încă juvenil, pe care Sam îl strânsese în brațe când făcuseră dragoste cu patru luni în urmă.

El se aplecă și buzele lui îi atinseră gura într-un sărut delicat.

– Lasă-mă să te privesc, Alex... Te rog... îi șopti.

Tânăra femeie se înfioră toată când el îi scoase cămașa de noapte pe care o aruncă pe jos, la picioarele patului. Privirea înflăcărată cu care el îi explora corpul o făcu să-și rețină respirația pradă unui sentiment de jenă pe care nu-l avusese prima dată când făcuseră dragoste. Căci un foc întunecat ardea acum în ochii lui Sam, atât de intens, de copleșitor...

Alex fu gata să izbucnească în plâns de emoție când vocea lui se auzi din nou, tulburată, tremurătoare;

– Oh, Doamne, cât ești de frumoasă... atât de frumoasă, mai femeie acum. Nu mă mai satur privindu-te...

Gesturile lui erau foarte blânde ca și cum îi era frică să o atingă. Alex gemu de plăcere când buzele lui fierbinți începură să-i sărute sânii. Ea își strecură degetele în părul lui, îi trase mai aproape fața pentru ca buzele ei să se contopească cu buzele lui și să se dăruie toată în acel sărut; să pună în el toată pasiunea, toată tandrețea sa, febrilitatea lungii așteptări, regretul sfâșietor al timpului pierdut.

Mâinile lui Sam îi prinseră șoldurile atrăgând-o lângă el, lipind-o de el.

Simțind fermitatea imperioasă a dorinței lui, Alex aproape că nu mai putu să respire.

– Te rog... oh, te rog, Sam... iubește-mă.

Cuvintele îi scăpaseră, îi fusese imposibil să le stăpânească. Sărutul plin de pasiune al lui Sam o făcu să amețească. Și atunci firul realității se rupse. Totul dispăru: camera, soarele răsărind, cântecul încă ezitant al păsărilor salutând ziua cea nouă. Nu mai exista decât Sam, mâinile lui, buzele lui, răsuflarea lui, pulsația tulburătoare a virilității lui.

Când îl strigă, când îi rosti numele, el o făcu, în fine, a lui. Agățată de umerii lui Sam, ea se mișcă o dată cu el, cu buzele întredeschise într-un dulce vaiet. Un sunet înăbușit, plin de pasiune, care se înălță, apoi deveni o șoaptă, după aceea se schimbă într-un strigăt de extaz urmat de geamătul și exclamația pătimașă a lui Sam. Tremurând, răscoliți până în adâncul ființei lor, ei se strânseră și mai aproape unul de altul ca pentru a nu se mai pierde niciodată. Alex își păstră ochii închiși. Tot corpul îi devenise de o imobilitate de piatră. Apoi, încet, încet, o dată cu revenirea senzațiilor, amețeala se risipi, deveni fericire, siguranță, liniște mângâietoare. Cu un suspin ușor, se cuibări lângă Sam și se lăsă pradă celui mai adânc și mai lin somn din viața ei de până atunci.

Capitolul 9

Doctorul Box îi întinse lui Alex foaia de hârtie pe care își pusese parafa.

– Iată rețeta dumneavoastră. Sam m-a prevenit că probabil aveți o lipsă de fier. Nu s-a înșelat, așa e.

Tânăra femeie tresări, uimită să audă numele lui Sam, aici, în acest cabinet de consultații.

– Sam? repetă ea aproape în șoaptă.

– Cine altcineva?... Sper că veți fi o pacientă docilă, pentru că nu e mai îngrozitoare pacoste decât un doctor viitor tată! Câtă vreme copilul nu s-a născut, Sam va fi tot timpul pe lângă mine, pisându-mă neîncetat ca să fie sigur că nu neglijez nici un amănunt, nici o precauție.

Învingându-și timiditatea, Alex reuși să surâdă. Vasăzică Sam nu așteptase ca să vină pe lume copilul, ci anunțase de pe acum că el este tatăl... Doctorul Ray Box îi aruncă o privire și spuse cu prefăcută severitate:

– Ați face bine să vă hotărâți să-l luați de bărbat. Asta l-ar face, în fine, mai puțin cicălitor, pe prietenul nostru Sam...

Cu o mână ce tremura puțin, Alex puse rețeta în geantă.

– Da... vom vedea...

Ieși din cabinetul doctorului și scrută culoarul în speranța că o să-l vadă pe Sam venind în întâmpinarea ei. Aproape că nu-i venea să creadă că doar cu o seară în urmă se hotărâse să-i ceară doctorului Box, adresa unui obstretician din Vancouver, fiindcă voia să părăsească orașul și să nască acolo...

Dar acum nici nu mai putea fi vorba să fugă departe, nici nu mai putea fi vorba de o plecare precipitată. Decizia pe care o luase acum, era fermă, de nezdruncinat, fiindcă simțea că e decizia cea mai potrivită căci i-o dictase inima.

Sam nu îi vorbise de dragoste, totuși. Nu o întrebase nimic, nu îi promisese nimic... În dimineața aceasta, ca și în toate celelalte zile, Alex se trezise singură. Sam avusese grijă să o lase adormită atunci când plecase, și se sculase fără să facă vreun zgomot, dar și fără vreun cuvânt sau gest de tandrețe... Ceea ce nu era semn bun. Cu pleoapele închise, în zori ea își lăsase mâna să alunece pe cearșaf până la perna lui Sam... De ce nu-i spusese nici o vorbă? Oare îi fusese teamă să-i înfrunte privirea pentru că își descărcase sufletul în fața ei? Sam nu era omul să-și mărturisească suferința, zbuciumul, fără să regrete amar acest lucru după aceea.

Chipul tinerei femei se crispă imperceptibil. Cât fusese de oarbă, până acum! Obsedată de problemele ei, de opiniile celor din jur a trebuit să se ivească situația din ajun pentru ca să i se deschidă ochii. Ca să înțeleagă că Sam era o ființă umană sensibilă, că avea și el zonele lui de vulnerabilitate, deși dădea impresia unui om atât de sigur pe sine, puternic, aspru chiar. Însă ea fusese prea ocupată să se lamenteze asupra sorții sale pentru ca să observe că și Sam avea uneori nevoie de alții, de sprijinul lor, de afecțiunea lor.

Ce se va petrece de acum încolo? El o va ține din nou la distanță? În dimineața asta nu-i telefonase... Alex își mușcă

buzele, și grăbi pasul pe culoarul clinicii. Dacă, cel puțin, i-ar ieși înainte, acum, așa cum ea sperase în secret! Doctorul Box o lăsase clar să înțeleagă că Sam era la curent cu ora la care era programată consultația ei. Dar ușa cabinetului lui Sam rămânea închisă. Trecând prin fața ei îi auzi vocea, apoi vocea pacientului. Da, Sam era ocupat, dar nici nu încercase să se elibereze câteva clipe ca s-o vadă, ca să-i vorbească, s-o întrebe cum se desfășurase consultația la doctorul Box.

Cu atât mai rău dacă o evita, totuși acest lucru nu avea importanță. Va fi răbdătoare. În seara aceea el va veni la cină, ca de obicei. O să fie suficient să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cel mai greșit lucru ar fi să se arunce pe capul lui. Nu, ea va fi calmă, surâzătoare, destinsă, îi va propune o partidă de șah, după masă. Și va exista desigur un moment când mâna sa, ca din greșeală, îi va atinge mâna. Atunci privirile lor se vor întâlni și el va citi în ochii ei că...

Înspăimântată de violența sentimentelor ei, Alex își plecă ochii. Poate că ar fi mai bine ca totuși Sam să nu citească nimic în privirea sa. Căci va descoperi o pasiune devorantă. Totul! Ea voia totul de la el. Să petreacă fiecare noapte în patul lui, să-i pregătească micul dejun dimineața. Voia să fie dragostea lui, rațiunea lui de a trăi. Voia să-i țină copilul în brațe, copilul lor, și să simtă cum privirea lui îi îmbrățișează pe amândoi. O privire posesivă. Ca și cum copilul și ea, erau adevărul ultim al dorinței lui, deplina împlinire a existenței sale...

– Marie...

Tânăra femeie se răsuci uimită. Doamna Bramsley, de la recepție flutura o scrisoare.

– Doctorul Dempsey a lăsat asta pentru tine.

Cum Alex se întoarse din drum, trecând prin sala de așteptare descoperi că este obiectul atenției generale. Ușa se deschise chiar în clipa aceea și o pală de vânt venită de afară, îi lipi de corp vesta.

În loc să se simtă jenată, Alex, pentru prima dată, își îndreptă trupul. Să privească, n-aveau decât să privească toți cât doresc! În loc de rușine o invadă o mare bucurie, se simți mândră de starea ei ceea ce o făcu să ridice orgolioasă capul... Va fi un copil frumos! Copilul lui Sam și al ei! Tânăra femeie îi surâse recepționerei și luă scrisoarea.

– Mulțumesc, doamnă Bramsley.

– Doctorul Dempsey m-a rugat să îți precizez că mașina sa este garată în spate, pe locul care-i este rezervat.

Tânăra femeie dădu din cap fără să înțeleagă și strânse plicul în mână. Să îl desfacă aici de fața cu toată lumea? Nu. În câțiva pași fu afară din clădire și, cu degetele tremurând de nerăbdare, deschise plicul. Erau câteva rânduri scrise pe o filă din carnetul de rețete: „Ai că cinezi cu mine în seara asta? Te rog, nu refuza! Voi ajunge acasă la ora 18. Te rog să iei mașina mea. Eu o să mă întorc cu motocicleta ta!“

Găsi cheile mașinii lui Sam în plic. Pe gânduri, Alex mototoli plicul gol. Sam nu suporta faptul că ea folosea în continuare motocicleta. Îi ceruse de mai multe ori să accepte să îi cumpere o mașină.

– Cu motocicleta, e prea riscant. Oricând poți avea un accident, Alex, îi repeta el.

– Sunt prudentă, foarte prudentă...

Sam n-a mai vrut să insiste, dar tânăra femeie știa că era foarte îngrijorat. Iar accidentul mortal al pacientei sale făcuse ca neliniștea să fie și mai mare. Într-un fel și ea îl ținuse la distanță, refuzând aproape tot ceea ce el îi propunea. Ca să se simtă independentă, nu acceptase decât minimul posibil. Și asta pentru copil și nu pentru ea însăși. Crezuse că așa e bine să se comporte. Dar la zbuciumul lui Sam nu se gândise...

„Egoistă!“ se caracteriză ea, cu ochii ațintiți pe scrisoarea lui. Nicăieri, nu figura cuvântul dragoste... Și totuși... Ea își aminti privirea lui Sam, își aminti mângâierile lui, ardoarea

îmbrățișărilor sale. Sam o iubea! Chiar dacă nu spunea acest lucru dragostea lui era pretutindeni. În gesturile sale, în ochii lui, în grija cu care o înconjura.

Cu un pas hotărât, Alex se întoarse în sala de așteptare. Trecând, recunoscu una din doamnele prezente acolo și-i adresă un surâs radios. Era doamna Stones, din parohia tatălui său, prezentă în fiecare duminică în biserică, la slujbă. Și o prietenă bună a lui Emily! Ea o salută pe Alex cu un mic semn din mână.

– Ce mai faci, Marie?

– Foarte bine, mulțumesc de întrebare, doamnă Stones. Dar dumneavoastră?

Era absolut sigur că, de cum se va întoarce acasă, doamna Stones se va repezi la telefon ca să comenteze întâlnirea lor, cu Emily. Iar Alex, se surprinse surâzând. Oricât de necrezut părea, iată că întinse cheile de la motocicletă, la recepție, doamnei Bramsley, care o privea mai intrigată ca niciodată.

– Ați putea să-i dați doctorului Dempsey aceste chei? O să aibă nevoie ca să facă să demareze motocicleta. Și, vă rog să-i mai spuneți că îl aștept la ora 18.

Alex părăsi clinica cu capul sus. Nu ignora deloc faptul că făcuse senzație și inima îi bătea să se rupă. Dar de data aceasta bătea de triumf și de bucurie. Ca și cum reușise una din cele mai frumoase victorii din viața ei...

Cu mii de precauții, Alex scoase mașina lui Sam, din locul în care fusese parcată. Acea Corvette era puternică, nervoasă, înfricoșătoare la condus! Dar buna sa dispoziție îi învinse toate temerile. Gândindu-se la Sam parcurgând orașul pe mica ei motocicletă, izbucni în râs. Viața era minunată! Revenind la probleme mai practice, Alex gară mașina lângă trotuar. Va profita de trecerea ei prin centrul orașului ca să facă niște cumpărături.

Intră cu un pas atât de vioi în magazin că era să se

ciocnească chiar de Emily Derringer, în persoană! Însă marea sa inamică era cu spatele, din fericire, și tânăra femeie putu să bată în retragere și să se ascundă după o stivă de cutii de conserve.

Cu pași de lup, ea înainta atentă să-și asigure o cât mai bună poziție de retragere. Când deodată un gând neașteptat o țintui pe loc. De câte ori, de trei luni încoace, practicase această politică de fugă? Avea să fugă toată viața ca să scape de gura prea mare a unei enoriașe care se amesteca în toate? Era suficient să-i facă față o dată, de fapt. Înfruntarea nu va fi chiar îngrozitoare. Emily se va mulțumi să treacă mai departe aruncându-i o privire severă și disprețuitoare. Da, va fi dezagreabil, firește, însă existau și lucruri mai neplăcute pe lume...

Alex luă o ciocolată de pe un raft și porni către casă prin mijlocul magazinului.

– Marie!

Cu un gest nervos, tânăra femeie își dădu părul pe spate. Reuși totuși să schițeze un surâs.

– Bună ziua, doamnă Derringer.

Vru să-și continue drumul spre casierită, dar Emily, toată numai zâmbet, o prinse de braț.

– Oh, sunt foarte mulțumită că am dat, în sfârșit, de tine, Maire. Cum te simți?

– Eu... bine. Mă simt foarte bine, doamnă Derringer.

– Minunat! Te invit să bem o ceașcă de ceai. E aici, la doi pași o cofetărie și...

Speriată, Alex dădu din cap și schiță un pas ca să se depărteze. Oh, pentru ce avusese acea idee regretabilă? Iată că se vârâse singură într-o cursă!

– Nu, e imposibil. Sunt foarte grăbită și...

– Nu se poate, Marie. Nu se poate să-mi refuzi această invitație. E așa de multă vreme de când nu ne-am mai văzut!

Emily Derringer era înaltă, uscată, autoritară. Nimeni nu-i

rezista când avea ea ceva în cap. Cu moartea în suflet, Alex se lăsă condusă în cofetărie. Trebuia să se aștepte la o adevărată predică, plină de asprime, fără îndoială. Un moment greu de trecut! Dar va fi suficient să se gândească foarte tare la Sam și o să suporte ceea ce avea să urmeze...

De cum le-au fost aduse ceaiurile, Emily îi aruncă o privire hotărâtă.

– Și acum, spune-mi cinstit, Marie, nu ai nevoie de nimic, nu-ți lipsește nimic?

Alex uimită, lăsă capul în jos. Conversația luase o întorsătură neobișnuită, surprinzătoare.

– Nu, doamnă Derringer. Nu-mi lipsește nimic.

– Bine. Aș vrea să știi că...

Emily se întrerupse, își trecu mâna de mai multe ori prin păr. Fără măcar să-și dea seama că astfel pune în pericol edificiul complicat al pieptănăturii sale dată cu fixativ din belșug.

Nedumerită, Alex aștepta ca ea să continue, fără să îi înțeleagă atitudinea.

Aceasta conchise brusc:

– Da, aș vrea să știi că te admir foarte mult!

Alex dădu din cap. Vasăzică Emily Derringer nu era încă la curent cu starea ei! Oricât de necrezut părea, Emily, nu văzuse nimic, nu remarcase nimic, nu auzise nimic!

– Dar, doamnă Derringer! Eu... aștept un copil! Sunt însărcinată!

– Asta nu mai e demult un mister pentru nimeni, draga mea. Și tocmai pentru asta, din partea mea, toată stima!

Cu o mână ce tremura ușor, Emily umplu iarăși cestile. Alex nu putea să-și creadă ochilor și urechilor. Și totuși, nu exista nici un dubiu posibil: Emily era intimidată, nesigură pe ea, aproape jenată!

Ca să-și învingă sfiala, Emily învârtea continuu cu linguriță în ceașcă.

– Da, respect curajul tău, Marie. Eu nu am avut acest curaj, cu ani și ani în urmă, când... în fine, mi s-a întâmplat același lucru ca și ție. Părinții mei erau bogați, au făcut toate aranjamentele necesare. Și eu le-am acceptat hotărârea, nu m-am opus... Și nu mi-am iertat niciodată lașitatea... Acel copil pe care nu l-am avut... e și acum în gândul meu, și-l regret... și...

Deci Sam avea dreptate. Chiar și Emily Derringer era umană, gândi tânăra femeie.

– Te rog să-mi spui Emily. Și eu îți voi spune, Alex, pentru că se pare că ai hotărât să folosești acest nume.

Și Emily făcu o mică strâmbătură dezaprobatoare și Alex nu se putu împiedică să surâdă; o regăsea iar pe Emily Derringer, cea dintotdeauna.

– Oricum ar fi, Alex-Marie, dacă ai nevoie de bani să știi că poți conta pe mine. Da, știu că doctorul Dempsey te-a luat sub aripa lui ocrotitoare. E un om generos care s-a ocupat și se ocupă foarte bine și de tânărul MacKenzie. Dar dacă te stinghерește faptul că te simți îndatorată față de el, eu pot...

– Sam este tatăl copilului, Emily. Și eu îl iubesc...

O jumătate de oră mai târziu, Alex ieșea din micuța cofetărie cu o ușoară senzație de amețeală. Era cu siguranță ziua tuturor miracolelor; Emily îi invitase, pe Sam și pe ea, să vină să ia cina împreună săptămâna viitoare! Căpătând încredere, Alex nu a mai dat înapoi și a mai făcut un act de mare curaj. A oferit celei mai clevetitoare femei din oraș exclusivitatea celuilalt secret al ei. Un secret care risca să fie și mai exploziv chiar decât sarcina nelegitimă a fiicei pastorului; romanul ei polițist! Plină de entuziastm, Emily se angajase să convingă librarul să comande un număr suficient de exemplare. Și părea decisă să-i organizeze și o prezentare de carte cu semnare de autografe.

Înainte să se întoarcă acasă, Alex mai făcu o haltă. Până acum ea preferase să poarte veșminte cât mai largi mai

degrabă decât adevărate rochii de sarcină. Dar Sam iubea noile rotunjimi ale corpului ei. Îi dovedise acest lucru în noaptea care trecuse, în mii de feluri...

Cu ochii strălucitori, Alex deschise poarta de sticlă a magazinului și descoperi un univers vestimentar mult mai variat și mai seducător decât se așteptase. Patroana magazinului o ajută să aleagă lucrurile care-i veneau cel mai bine. Încântată, tânăra femeie se privi în oglindă. Se descoperi deodată atrăgătoare, feminină, formidabilă. Fusta dreaptă a compleului era foarte bine croită. Cât despre partea de sus... Sam nu va rezista niciodată în fața decolteului îndrăzneț al corsajului care punea în valoare forma acum atât de voluptuoasă a sânilor ei.

Tânăra femeie mai adăugă la cumpărăturile făcute și o delicată lenjerie neagră. Apoi completă cecul fără să se mai gândească cât de mult își ușurase contul din bancă și porni spre casă. Îi mai rămânea exact timpul să-și spele părul înainte de venirea lui Sam.

Și voia să fie frumoasă pentru el. Atât de frumoasă încât să nu reziste tentației de a o ține lângă el pentru totdeauna.

*
* *

Alex tocmai ieșea de sub duș când îl văzu pe Sam în cadrul ușii întredeschise a băii. Inima începu să-i bată neliniștită. Era prea devreme! Venise prea devreme! Și o surprinsese nearanjată, udă, cu părul leoarcă. O clipă fu tentată să se acopere dar privirea lui Sam o făcu să renunțe. Mai nemișcată decât o statuie, tânăra femeie aștepta cu ochii fixați pe chipul lui. Venise mai devreme pentru ea? Se grăbise să plece de la clinică fiindcă era nerăbdător s-o revadă?

– Alex...

Sam făcu doi pași în direcția ei apoi se opri brusc. Privirea lui era mai întunecată decât oricând, fața fără nici un zâmbet. Avusese oare o nouă problemă la clinică? Tânăra femeie își mușcă buzele, îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva, Sam? Totul e bine? Nu m-am gândit că poți veni mai devreme și... Voiam să mă fac frumoasă, dar...

– Tu ești frumoasă, Alex.

Îi luă prosopul de baie din mână și începu să o șteargă cu o blândețe aproape respectuoasă.

– Așa cum ești acum ești mai mult decât frumoasă, îngerul meu.

– Sam...

Ea era de acum în brațele lui și Sam o strânse la piept cu putere, ca și cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

– Draga mea...

– Mi-a fost atât de frică, Sam! Fiindcă ai plecat dimineață fără să-mi spui nici un cuvânt, am crezut... am crezut că regreți...

– Oh, nu, Alex! Nu!

O luă în brațe și o duse în pat. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât. Poate că într-o zi va izbuti să-i spună cât de mult îl iubește. Dar mai târziu. Mult mai târziu... Acum ea îl privi surâzând complice.

– Ar trebui să închidem ușa, nu crezi?

– Mmm... Nu știu dacă mai sunt capabil să merg drept...

Și cum ea râdea cu gura lângă gura lui, el adăugă deodată, cu un ton mult mai grav, dintr-o răsuflare:

– Și apoi mi-e teamă să-ți dau drumul. Sunt urmărit de teama de a te vedea plecând, de a mă părăsi...

Alex rămase tăcută. Oare el ghicise că se pregătea să plece, ghicise lucrul acesta în seara când fuseseră la Karin și Michael? Ar fi vrut să-i strige dragostea ei, dar nu izbuti să scoată nici un sunet. Sam se ridică cu o mișcare bruscă și se duse să închidă

ușa. Însă în loc să revină lângă ea se rezemă de ușa închisă cu o privire întrebătoare fixată asupra ei.

– Eu... eu nu am intenția să te părăsesc, Sam.

Tânăra femeie abia își recunoscu vocea. De ce chipul lui Sam rămânea întunecat, insondabil? Alex se ridică la rândul ei, își puse un capot. Sam devenise livid dintr-o dată și ea se întrebă o clipă dacă nu cumva era bolnav.

Incapabilă să suporte spațiul care-i separa, ea se apropie de el, dar mâna pe care o întinse ca să-i atingă brațul, îi căzu fără forță.

– Sam, eu... eu nu am să plec decât dacă tu dorești să plec...

Declarația ei nu primi nici un răspuns. Alex simți că îi e greu să respire.

– Ai intenția să mă gonești, Sam?

– Nu! Oh, nu!

El lăsă să treacă un lung moment de tăcere înainte să-i răspundă:

– Cred că trebuie să ne căsătorim.

Spusese fraza arătând atât de mohorât, era așa de întunecat la față. Să-ți vină să plângi. Pentru ce îl trimisese să închidă ușa? Cu un minut mai înainte o ținuse în brațe și ochii lui străluceau... Dar acum...

– De ce, Sam? De ce crezi tu că trebuie să ne căsătorim?

El dădu din cap. Dacă n-ar fi avut acest aer posomorât, această față cenușie! Alex se înfioră. Cu ce greșise? Ce ravagii era pe cale să facă. Ea i se adresă lui Sam în această clipă; lui Sam ce nu era în stare să ceară nimic, de la ceilalți. Sam ce nu știa decât să dăruiască și nu să primească. Avea ea dreptul să-l tortureze obligându-l să-i dea explicații când lui îi era atât de greu să le dea?

Alex puse mâinile pe umerii lui.

– Nu-mi spune nimic, Sam, nu vreau să te silesc să-mi dai răspunsuri...

– A fost un coșmar pentru mine să simt că tu te pregăteai să pleci. Eu...

– Sam, nu are rost să te chinuiești să-mi dai explicații. De fapt...

Gura lui Sam îi căută gura și sărutul lui n-o mai lăsă să vorbească. Se priviră apoi și se îmbrățișară cu patimă, cu disperare parcă.

– Iartă-mă, Alex, șopti el. Nu prea am talent pentru marile declarații. Dar aș vrea să-ți spun că...

– Lasă... Asta nu are importanță.

Într-adevăr, de acum înainte lui Alex îi era indiferent faptul că el nu știa să exprime ceea ce simte. Oricum ea citea limpede totul în gesturile lui, în privirea lui.

– Te iubesc, Sam.

După aceste cuvinte ale tinerei femei, deodată crisparea lui Sam dispăru, ca și cum o greutate imensă care-l împovăra fusese spulberată.

– Ești... ești sigură?

– Oh, da! Absolut sigură.

Ea îi mângâie părul, îi netezi cu vârful degetelor cutele de pe frunte.

– De fapt am știut dintotdeauna. Din prima secundă. Dar mi-a trebuit un pic de timp ca să accept ceea ce simțeam. Ca să-mi ascult inima ca un om matur...

Sam surâse. Toată ființa i se înseninã. În ochi îi strălucea o lumină care părea să vină din adâncul ființei sale. O luă în brațe și o așeză pe pat ca s-o privească încă și încă...

– Și eu? Crezi că am acționat ca un adult? Ai răscolit viața mea din prima clipă când mi-ai vorbit. Dar eram incapabil să recunosc acest lucru chiar pentru mine însumi... Nici nu înțelegeam ce mi se întâmplă...

Se aplecă spre ea și începu să o mângâie lent, cu o nesfârșită tandrețe, căci știa acum că ea îi aparținea pentru totdeauna.

– Vezi tu, Alex, eu nu mai fusesem niciodată îndrăgostit până atunci, așa că...

Nemișcată, tăcută, ea aștepta să continue. Dar Sam închise ochii, apoi îi deschise din nou.

– Sam... Nu e nevoie să-mi spui nimic... Eu cred că știu, că am înțeles...

– Te iubesc, Alex. Te-am iubit dintotdeauna, chiar înainte să te întâlnesc. Te-am recunoscut pe plajă, fiindcă tu erai deja iubirea mea, sensul vieții mele. Și sper că vei consimți într-o zi să te căsătorești cu mine...

– Da, murmură ea.

Însă el nu o auzi.

– Oamenii de aici nu te vor urmări mereu cu dezaprobarea lor, nu vor fi neînduplecați, Alex. O dată căsătoriți vor uita. E uimitor cât de repede se uită lucrurile acestea. Ai să vezi. Însă dacă tu nu vrei să te măriți cu mine și preferi să trăiești în altă parte, o să plecăm de aici. Asta nu are importanță.

Sam își trecu mâna peste ochi înainte să continue cu o voce schimbată de emoție.

– Vreau să-ți fiu alături, Alex. Mereu, clipă de clipă! Să trăiesc totul împreună cu tine. Să mă trezesc auzind scâncetul copilului meu, să ți-l aduc, să-l văd sugând, și apoi sătul și liniștit să-l văd adormit în brațele tale. Vreau ca viața alături de tine să dureze, dragostea mea. Să întemeiem împreună o familie. Să traversăm împreună anotimpurile, anii, să simt că fiecare zi cimentează mai solid ceea ce construim, cuplul nostru, existența noastră... Dă-ne o șansă să reușim, Alex. Nu pleca! Rămâi cu mine, lângă mine...

Tânăra femeie îi prinse fața în mâini.

– Nu am să plec, Sam. Nu voi pleca niciodată! Ar trebui să mă arunci afară din casă, să mă gonești. Și chiar așa, mă voi bate cu tine, mă voi agăța de tine cu ghearele și nu mă voi lăsa alungată! Eu... Eu vreau să mă căsătoresc cu tine...

În ochii lui Sam parcă răsărise soarele. Și peste o clipă o expresie șăgalnică îi apăru pe față. Ca și cum aveau nevoie și să râdă puțin pentru a face să dispară cu totul încordarea de până atunci, gravitatea mărturisirilor lor.

– Ah, perfect! Pică foarte bine! E minunat că tu accepți căsătoria fiindcă sunt doi polițiști în orașul ăsta cărora le-am promis că vor fi invitați!

– Polițiști?

El îndepărtă capotul de pe umerii tinerei femei și o făcu să se înfioare sărutând-o pe gât cu pasiune.

– Închipuie-ți că m-au urmărit și m-au obligat să mă opresc! Și a trebuit să spun adevărul; că nu eram răspunzător de actele mele în acele momente fiindcă mă pregăteam să cer în căsătorie pe femeia pe care o iubesc...

Surâzând, Alex se lipi de el, punându-și brațele pe după gâtul lui.

– Și acum, adevărul Sam! Mărturisește că mergeai cu o viteză nebunească pe motocicleta mea, depășind toate limitele permise!

– Eu? Cum poți să-ți închipui așa ceva? Ca viitor tată responsabil eu conduc cu o prudență exemplară!

– Hm... tare aș vrea să văd eu asta! Și atunci de ce te-au oprit polițiștii, om exemplar?

– Știi bine că eu am o mutră de bandit periculos! O față care cam dă de bănuit. Exact genul de individ pe care nu trebuie niciodată să-l frecventeze fiicele de pastor... Și ce e mai rău este că au reușit să mă prindă pe picior greșit, ca de obicei! Uitasem să îți spun că nu am permis moto!

– Oh! Sam! Te-ai aranjat cu o contravenție! Vei fi rușinea orașului, o dată în plus! Doctorul Dempsey conducând motocicleta fiicei pastorului Marie Houseman. Și... fără permis!

Izbucniră amândoi în râs și râzând se prăbușiră pe pat. Sam dădu din cap.

– Ce vrei? Eu sunt un om cumsecade. Fiindcă orașul ăsta e cam lipsit de animație, ca să-l scot din toropeală, fac tot ce pot ca să alimentez stocul de întâmplări șocante ale lui Emily...

El se întrerupse pentru a o acoperi cu sărutări, apoi continuă cu un ton mai grav:

– Nu te mai frământa atât pentru opinia oamenilor, Alex. Totul se va aranja când ne vom căsători. Chiar și mama ta se va îmbuna și va fi alături de noi...

– Toate acestea nu mai au importanță, Sam... murmură ea.

Și era adevărat. Alex întinse brațele către bărbatul pe care îl iubea și pecetlui declarația sa cu un sărut fierbinte. Esențialul era aici, în brațele lui Sam. Nu va mai exista jenă, disimulare, secrete, gânduri de plecare. Vor fi împreună; Sam, copilașul ce va veni pe lume, și ea... Aleseseră drumul cel bun. Drumul lor. Întorsese o pagină importantă din cartea existenței sale. Viitoarea Alex Dempsey nu va mai duce o viață dublă, va renunța la toate secretele sale de până acum.

O luminiță amuzată apăru în ochii tinerei femei în timp ce se lipea și mai mult de Sam. Totuși, mai avea un secret. Un secret mititel, de tot hazul, de fapt un secret fermecător pe care i-l va spune lui Sam în clipa când vor putea să se gândească la asta...

Fiindcă Sam nu știa încă ceva uimitor, de necrezut; săptămâna viitoare ea și el, erau invitați să ia cina la... Emily Derringer!

Sfârșit